

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bro*Sis

Ben anlatamadım.

O da anlamadı.

Hüküm

USA TODAY BESTSELLER

CORINNE MICHAELS

KaNeS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hüküm

"Hayat zalim. Aşk bir şaka. Ölüm ise bir son bile değil."

Bizi birbirimize kenetleyen bağları yaptığımız seçimler, verdiğimiz kararlar koparır. Aşk her zaman bir kutu çikolata, bir buket çiçek ve dudaklarda tamamlanan bir tebessümden ibaret olmaya bilir. Atacağı adımın hayatını tamamen değiştireceğini bilen Natalie, zor zamanlarında hep yanında olan Liam ve küçük kızı Aarabelle için metanetini korumak ve doğru kararı vermek zorundadır. Kimsenin kalbini kırmak istemese de, karmaşayla harmanlanmış duygularının büyük bir zarafetle üstesinden gelerek yüreğinin onu götürdüğü yoldan gitmeyi seçer.

ISBN: 978-605-9915-36-6

9 786059 915366

₺25

www.kanesyayinlari.com
KaNeS Edebiyat/Roman

facebook.com/kanesyayincilik twitter.com/kaneskitap instagram.com/kaneskitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HÜKÜM

Corinne Michaels

İngilizce aslından çeviren

Ozan Yoleri

Kanes

HÜKÜM
Corinne Michaels
Özgün Adı: The Conviction

Birinci Basım: 2016
ISBN: 978-605-9915-36-6
Yayıncı Sertifika No: 16534
Yayın Koordinatörü: Ercan Akarsu
Editör: Esra Ertunç
Kapak Tasarımı ve Dizgi: Ebru Doğan
Kanes Yayınları © Türkçe Yayın Hakları 2016
© Corinne Michaels 2016

Baskı:
Step Ajans Reklamcılık Matbaacılık
Tanıtım ve Organizasyon Ltd.Şti.
Göztepe Mh. Bosna Cd. No: 11
34200 Bağcılar İSTANBUL
Matbaa Sertifika No: 12266
Tel: +90212 446 88 46 | stepajans@stepajans.com

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Literary Agency aracılığıyla BAAE Inc. temsilciliğini yapan Bookcase Literary Agency'den alınmıştır. Yayınevinin yazılı izni olmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kanes Yayınları
Bahariye Cd. Süleyman Paşa Sk. Aybek İş Merkezi
No:30 /B
Kadıköy-İSTANBUL
Tel: +90 216-414 73 51 pbx
Fax : + 90 216 414 73 52
Web: <http://www.kanesyayinlari.com>
e-posta: info@kanesyayinlari.com

Anneme,

*Ben kendime inanmazken bile sen her zaman bana inandın.
Senin sevgin, dostluğun, desteğin ve cesaretlendirmen beni bu-
gün olduğum kadına dönüştürdü. Sen olmadan bunların hiçbi-
ri mümkün olmazdı.*

Bölüm 1

Hayatım boyunca zaman kavramı üzerine pek fazla kafa yormamıştım.

Zamanın kendi içinde gelgitleri vardı fakat o asla değişmiyordu. Onu asla durduramıyordum – bunu ne kadar istesem de. Yelkovanı durdurmanın ya da geriye sarmanın bir yolu yoktu. Şu anda tüm istediğim dünyayı durdurmak ve mutlu olduğum, hayatla mücadele etmeye hazır olduğum o zamana geri dönmekti. Yalnızca iki küçük dakika önce günümün nasıl geçeceği konusunda hiçbir endişem yoktu. Sevdiğim adamla, beni iyileştiren adamla tatile gidiyordum. Ama zaman benim dostum değildi. Suratıma bir tokat patlatmış, ben tüm bunların nasıl olabildiğini anlamaya çalışırken kenara çekilip kahkahalarla gülmeye başlamıştı. Zamanın daha fazla ilerlemesini istemiyordum. Öte yandan onun yavaşlaması da kesinlikle işime gelmiyordu.

“Aaron?”

Tam önümde duruyordu – hayattaydı. Bir yıl önce burada olması için ruhumdan vazgeçebileceğim adam buradaydı. Tereddütle bir adım attım. Etrafımdaki diğer insanların farkındaydım ama zihnim ondan başka bir şeye odaklanamıyordu.

“Selam bebeğim,” dedi kulak tırmalayan bir sesle.

“Aman Tanrım. Sen hayattasın?” diye sordum ve ona yaklaştım. Koyu kahve gözleri mutluluk ve umutla ışıldıyordu.

“Buradayım,” dedi ve hızla ona doğru koştum. Gözlerimden yaşlar boşalırken kollarımı boynuna doladım. Hayattaydı ve yanımdaydı. O sırtımı okşarken kollarımın arasındaki kayıp kocama sıkı sıkıya sarılıyordum. Neler olup bittiğini idrak ederken kalbim hızla atmaya başlamıştı. Ben göğsünde hıçkırıklara boğulurken elini başımın arkasına koydu. “Seni çok özledim,” diye mırıldandı ve beni yavaşça salladı.

“Hayattasın.” Nefesimi kontrol etmeye çalışırken kalbim tekiyordu. Onu yakınımda tutuyor, burada olduğundan emin olmak için sıkıca sarıyordum.

Hafifçe irkildi ve ben de geri çekildim. Aaron yüzünde bir gülümsemeyle bana uzandı, elimi yüzüne bıraktım. Yanağının kenarında ve boynunda yaralar vardı, saçları uzamıştı ama bu gerçekten oydu. Yıllardır sevdiğim ve kızımın babası olan adam eve dönmüştü. Bu inanılmazdı.

“Be-ben sandım ki...” Kelimeleri yutuyordum çünkü nefesim sürekli kesiliyordu. “Sen... Ben ne söyleyeceğimi bilmi...”

Bir önceki yılın kederi, üzüntüsü ve yorgunluğu üzerine yüklendikçe başım daha çok dönüyordu. O hayattaydı ve biz bunu bilmiyorduk. Onu aramamıştık. Belki de bu yalnızca bir rüyaydı?

“Şşş...” Elimi tuttu. “Hepsi geçti. Ben buradayım, her şey güzel olacak bebeğim. Artık evdeyim.”

Sözcükleri içime işliyordu. Sağ tarafımda bir hareketlenme fark edince gözlerim birden oraya kaydı.

Liam. Aman Tanrım... Liam.

Başımı çevirip onun olduğu tarafa baktım. Başını öne eğmiş öylece bekliyordu. Kalbim yerinden çıkacaktı. Bu anın korkunçluğu göz çukurlarımın yaşlarla dolmasına neden oluyordu. Liam hâlâ bana bakmıyordu. Gözlerimle dönüp bana bakması için ona yalvarırken kalbime bir hançer saplanıyordu.

Ne olur, bana bak, diye yalvarıyordum ama bakışlarını yerden kaldırmıyordu.

Ona doğru ilerledim fakat hâlâ hareketsizdi.

“Liam, lütfen,” diye gözlerimde yaşlarla ona yalvardım.

Bana baktı. Yüzü ifadesiz olsa da bakışları onu ele veriyordu. Canı yanmıştı.

“Natalie?” Aaron’ın sesi Liam’la baş başa kaldığım o küçük anı yırtarak aramıza girdi.

Arkamı dönüp kendimi toparlamaya çalıştım. Jackson ve Mark kenarda durmuş bu karmaşanın gelişimini izliyorlardı. Aklım alabildiğine karışık. Ne yapmam gerektiğini, ne yöne dönmem gerektiğini bilmiyordum. Tüm bunların nasıl gerçek olabildiğini anlamıyordum. Daha az önce Corolla’ya gitmek için arabamı yerleştiriyordum. Sevdığım adamla vakit geçirecektim. Geleceğimi inşa edeceğim adamla... Ve şimdi kocam geri dönmüştü.

Geri çekildim, vücudum titremeye başlamıştı. Bu çok fazlaydı. Hiç kimse buna dayanıp bundan sağ kurtulamazdı. Kendimi kaybediyordum. Sahili yalayan dalgalar gibi bir sarsıntı vücudumu ele geçiriyordu. “Nefes alamıyorum,” diyebilirdim yalnızca.

Mark bana doğru bir adım attı. “Lee, hepsi gelecek.”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantey.org>

Alaylı bir şekilde güldüm. “Hayır. Hiçbir şey geçmeyecek. Bütün bunların hiçbir anlamı yok!” diye haykırdım kalbimde volkanlar patlarken. “Yapamam! Bu şey gerçek olamaz.”

Arkamdan birinin yaklaştığını hissediyordum. Mark başını salladı. “Bu gerçek.”

Arkamı döndüm. Aaron tam yanımdaydı. “Buradayım Lee. Evdeyim.” Sesi, sanki tüm istediğim şey buymuşçasına umut doluydu. Elbette çok uzun bir süre bunu istemiştim. O benim dünyamdı ve şimdi geri dönmüştü ama bunun ne anlamı vardı ki? Ben Liam’ı seviyordum. Şimdi ne yapacaktım?

Aaron elini uzatıp koluma dokundu. Liam gözlerinde kederle bizi izlerken vücudum kilitlenmişti. Aaron’a baktım, geçmiş üzerime üzerime geliyordu. Bu hayalini kurduğum kocam değildi. Her hücremle sevdiğim adam bu değildi. Bu, birkaç ay önce bir ilişkisi olduğunu öğrendiğim adamdı. Neredeyse başka birinden çocuğu olacak bir adam. Elleri artık bana yabancıydı ve bana sarılmak için uzandığında elimi kaldırıp onu durdurdum. Şu anda ondan daha iyi durumda değildim. “Lütfen, benim yalnızca... İhtiyacım...” Cümlemi bitiremedim.

Liam buradaydı, başka bir adamın kollarına gidişimi izlemişti. Beş dakika önce Aaron hayatta olduğu için sevinmişim ve Liam yüzümdeki mutluluğu görmüştü. Onu öldürmüştüm. Bunu görebiliyordum.

“Hayır!” diye haykırdım ve geri çekildim. “Lütfen, dokunma bana.” Vücudum şok içinde kilitlenirken elimi hızla ağzıma götürdüm.

Aaron’ın elleri iki yanına düştü ve bir an için nefessiz kaldı. “Sen benim karımsın Lee. Kafanın karıştığının ve bu

durumun çok zor olduğunun farkındayım ama ben buradayım bebeğim.”

Liam’a döndüm, ona doğru koşarken gözlerim onun mavi gözleriyle buluştu. Ellerini tuttum ama o kendini hızla geri çekti. Geriye doğru bir adım attığında kalbim paramparça olmuştu.

“Benden kaçma,” dedim talepkar bir sesle.

“Sizin zamana ihtiyacınız var,” dedi usulca. “Konuşmanız gerek.”

“Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum,” dedim durumu kabullenerek.

“Lee,” dedi ve Aaron’a baktı fakat sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Yüzünde oluşmaya başlayan ve acısını maskeleyen o kararlılığı görebiliyordum. “Benden uzaklaşacaksın, değil mi?” Ondan bir cevap beklerken gözyaşlarım yanaklarımdan umarsızca süzölmeye devam ediyordu.

Liam elini kaldırdı ve şefkatle yanağımı okşadı. “Uzaklaşmayacağım. Bana bir dakika ver.”

Aaron boğazını temizledi. “Bana anlattığından fazlası da varmış. Sanırım neden bu kadar sessiz olduğunu şimdi anlıyorum.”

Liam’ın elini yüzümden çabucak çektiğini fark ettim.

Son birkaç aydır Aaron’ın ihaneti ve canımı yakması yüzünden içimde biriken öfke şimdi tekrar su yüzüne çıkıyordu. “Dur artık,” dedim.

“Benim karımı mı?” diye bağırdı Aaron ve öne fırladı. “Benim karımı mı beceriyordun?”

“Sen ölmüştün!” diye çığlık attım ve bacaklarım beni daha fazla taşıyamadı. Üzerine düştüğüm sert çakıllar tenimi çizmişti. Liam hemen kollarını etrafıma doladı.

“Ellerini onun üzerinden çek! Seni adi herif!” Aaron, Liam’a karşı sesini giderek yükseltiyordu. “Seni geberteceğim!”

Başımı kaldırdığımda Jackson ve Mark’ın Aaron’ı tutup evin arkasına doğru sürüklemekte olduklarını gördüm.

Liam’a sığınıp güçlü kollarının beni sımsıkı sarmasına izin verdim. “Beni Corolla’ya götür. Ben Aara’yı alıp gelirim, sonra gidebiliriz,” dedim yalvararak. “Ne olur, götür beni buradan.”

“Lee,” dedi sesine ilişen bir pişmanlıkla. “Yapamam. Keşke yapabilseydik ama yapamayız.”

“Hayır,” dedim kesin bir reddedişle. “Sen ve ben planlar yapmıştık.”

“Ve şimdi kocan eve döndü.”

“Beni aldatan kocam mı?”

Liam beni hafifçe geri iterken iç geçirdi. “İkinizin de konuşması gerek. Ben o adam olamam.”

Ben konuşmaya başlamadan önce bir süre birbirimize bakarak durduk. “Hangi adam? Âşık olduğum adam mı? Bana beni sevdiğini söyleyen adam mı? Çünkü benim ihtiyacım olan tam da o adam.”

Liam eliyle yüzünü ovuşturdu. “O senin kahrolası kocan Lee! Benim en yakın arkadaşım olduğundan bahsetmiyorum bile. Ona nasıl baktığını gördüm. Onu gördüğün anda onu ne kadar sevdiğin apaçık ortadaydı. Ona koşarak gittin, neyin ne olduğunu anlayabiliyorum,” dedi ümitsiz-

ce. “Bunu neden yaptığını da anlayabiliyorum. Onu sevmiştin. Yani, benden ne halt yapmamı bekliyorsun ki?”

“Savaşmanı!” Göğsüne bir yumruk savurup onu ittim. “Benim için savaşmanı. Bizim için. Ne olacak şimdi, yürüyüp gidecek misin? Senin için hiçbir anlamım yokmuş gibi beni ona mı teslim edeceksin?” Soru havada asılı kalan bir bomba gibiydi ve ben onun yere düşmesini bekliyordum.

“Savaşmamı mı istiyorsun?” dedi bana yaklaşarak. “Ben istemiyor muyum sanıyorsun? Benim istediğim bu muydu sence, söylesene! Sana kendi kalbimi söküp verebilecek kadar âşıkken kocanı bulup sana getirmeyi ben mi istedim? Onu sana getirmiş olmaktan nefret ediyorum!”

Durumun ağırlığı üstümüze çöktükçe aramızdaki öfke giderek artıyordu.

“Buna inanamıyorum.”

Liam’ın omuzları mağlubiyeti kabullenircesine çöktü. “Aranızda halletmeniz gereken çok fazla şey var. İşler daha kötüye gitmeden önce ben gitmeliyim. Ben o adam olmayacağım.”

Omuz silktim ve başımı çevirdim. Tüm bu olanlar gerçek dışıydı. “Bizi bu kadar az düşünmene inanamıyorum.”

Kalbim göğüs kafesimde hızla atmaktayken Liam beni omuzlarımdan tutup kendine çekti. İkimiz de ağır ağır soluk alırken burunlarımız birbirine değiyordu. “Senin için hayatımı feda ederim. İşe yarayacağını bilsem içeri gider, onu geldiği yere geri sokardım. Ama yaramayacak. Sen onunla evlisin. Sen onun karısısın. Tam şu anda ben o diğer adamım. Bunu anlıyor musun?”

“Ben sana aitim.”

“Hayır, sen ona aitsin.”

Beni anlaması gerekiyordu. O geldikten sonra hayatım değişmişti. Yeniden hissetmemi sağlamış, beni daha önce bilmediğim bir şekilde sevmişti. Eğer beni bırakırsa hayatıma devam edebilir miydim bilmiyordum. Gözlerimi kapayıp dudaklarına yapıştım. Gömleğini yakalayıp vücudumu ona bastırdım.

Öp beni lanet olası.

Bana sahip olduğunu göster.

Kendimi ona bırakırken o hareketsiz duruyordu. Karşılık vermiyordu ve giderek öfkeleniyordum.

Geri çekilip ona bakarken gözlerini kapadı. Elimi geri çekip suratına bir tokat yapıştırdım. Gözlerinin şimşek gibi açılmasından keyif duymuştum, bunun onu bana geri döndüreceğini umuyordum.

“Bu neydi şimdi?”

“Defol git. Eğer beni bu kadar az önemsiyorsan git. Git. Koş. Git buradan! Git ve olmadığın o adam olduğunu düşünerek kendini kandırmaya devam et! Git!” Yeniden elimi kaldırdım ama bu kez elimi havada yakaladı.

Kontrolü eline almıştı, kolumu sıkıca tutup beni kendine çekti. Derin bir nefes aldım ve birden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu hissin tadını çıkartmaya başlamıştım. Öpücüğünün bu saldırganlığında kendimi kaybediyordum. Parmakları kollarımı bir kelepçe gibi sarmıştı ve bu umurumda değildi. Beni yaralamasını istiyordum. Onunla paylaştıklarımızın bir kanıtı olarak üzerimde izini bırakmasını istiyordum. Kendimi her şeyimle ona veriyor, dudaklarımla ona teslim ediyordum.

Ücretsiz PDF E-kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Dilim diline değdiğinde birlikte boğulmakta olduğumuz bu andan kurtuldum. Kolları gevşemişti. Elini yavaşça boynuma götürdü, ardından başımı avucunun içine aldı. Ruh halimiz kedere doğru yelken açmıştı. Onu sıkıca tutmak isterken parmaklarım saçlarına karıştı. Ellerini sıktı ve bizi ayırdı.

“Bir dakikaya ihtiyacım var. Seni seviyorum ama gitmem gerek.”

Kalbim yeniden paramparça olmuştu. Onu kaybetmiştim.

“Eğer beni terk edersen bir daha geri döneceğini düşünmüyorum,” dedim, beni yalancı çıkaracağını ve bana çaresizce beklediğim huzuru vereceğini umarak.

Liam alnını alnıma dayadı. “Ben asla uzakta değilim. Benim için endişelenmeden bu konunun üstesinden gelmen gerekiyor.”

“Sence bunu yapabilir miyim? Sence şu an onun hayatta olduğu için ne kadar mutluyum bir o kadar da öfkeli değil miyim? Senin ve benim bunu nasıl atlatacağımız konusunda endişelenmiyor muyum sanıyorsun? Her gün senin ve bizim için endişeleniyor olacağım.” Ona kalması için yalvarıyordum. Onun kalmasına ihtiyacım vardı.

“Aaron ve sen birlikte bir hayat geçirdiniz. Biz ise sadece birkaç ay.”

“Yaşadığımız şeyi küçümsemeye kalkma sakın!” Onu yeniden tokatlamamak için kendimle savaşıyordum.

Parmaklarıyla kolumu okşadı. “Bunu bir de benim tarafımdan düşünmelisin. Belki de seçeceğin kişi oydu, bilmiyorum. Ama şimdi seçmen gereken kişi ben miyim bundan emin değilim. Aklımı toparlamam gerekiyor. Şu Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

an gitmeme izin vermek zorundasın.” Bu anın kederi benim gözlerimden Liam’inkilere yansiyordu.

Biriken gözyaşlarımla savaştım. Her ne kadar onun haklı olduğunu bilsem de tüm kalbimle bunun aksini diliyordum. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu çok fazlaydı. Kalbim iyileşmişti ve birden en başa dönüyorduk. Bir zamanlar tek istediğim şey Aaron’dı. Ve şimdi o hayatıma geri dönmüşken onu artık istemediğimi görüyordum. Eğer dualarım arasından birinin cevapsız kalmasını isteyebilseydim, o bu olmalıydı çünkü artık sevdiğim adamı üzmenin acısına katlanmak zorundaydım. Ama hayatımın böyle olmasını istemiyordum.

“Benden uzaklaşmadan önce bilmeni istediğim bir şey var. İsteddiğim kişinin sen olduğunu bilmeni istiyorum. Ben sana âşığım. Evet, o benim kocam ve Aarabelle’in babası ama ben seni seviyorum Liam. Seni sevmek istediğimden çok daha fazla seviyorum, ah Tanrım, sana öylesine âşığım ki... Ne olur, bırakma beni. Seni seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum ama doğru olanı yapmak zorundayım.”

“Kimin için doğru olanı?” diye çıkıştım.

Liam arkasına yaslandı ve ben ona bakana dek bekledi. Mavi gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. “Senin için. Aarabelle için. Hepimiz için. Bir evliliği yıkan kişi ben olamam, özellikle de senin ve Aaron’ın evliliğini yıkan kişi hiç olamam.”

Onu ikna etmenin bir yolu yoktu ve tek yapabildiğim bu anda onun beni duymuş olmasını ummaktı.

Ben cevap veremedim arkamdan birinin yaklaştığını
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

duydum. Liam başını kaldırdı, gözlerindeki şimşeklerden gelenin Aaron olduğunu anlamıştım.

“Bu dokunaklı sahneyi bölmekten nefret ediyorum ama bir yıldan fazla zamandır burada değildim ve hayalimdeki kavuşma da tam olarak böyle değildi.” Aaron’ın sesi iğneleyiciydi. “İzin verirsen kardeşim, eşimi alayım.”

“Kardeş” ve “eş” sözcüklerine yaptığı vurgu gözüm-den kaçmamıştı.

Liam hiçbir şey söylemedi ama iki yana düşen kolları kalbimi de beraberinde götürmüştü.

Tek kelime etmeden gitti. Her şeyden çok sevdiğim adam beni bırakıp giderken gözlerimde yaşlarla kocama, ilk aşkıma döndüm.

Ölmek istiyordum.

Bölüm 2

Aaron'la birlikte Jackson ve Mark'ın beklemekte olduğu evin arka tarafına yürüdük. Jackson kenara çekildi. Suratına bir yumruk atmak istiyordum fakat bu arzumu dizginleyebildim. “Beni önceden uyarmak kimsenin aklına gelmedi mi?” diye bağırdım. “Bunu bilmem gerektiğini hiçbiriniz düşünmediniz mi? Cep telefonlarınız mı iflas etti? Çünkü bunu bana söylememiş olmanız için aklıma başka hiçbir neden gelmiyor.”

“Natalie,” Mark bana doğru bir adım attı. “Birincisi, hiçbirimiz onun Aaron olduğundan kesin olarak emin değildik. İkincisi, bu görevi riske atamazdık. Bunun mümkün olduğunca sessiz ve gizlice halledilmesi gerekiyordu. Ve sen, dönüş yolunda seni aramamızı mı istiyordun? Hiçbirimiz bu durumla nasıl başa çıkılır bilmiyorduk.”

Jackson tereddütle bana yaklaştı. “İkinizin yeni bir hayata başlamakta olduğunuzu biliyorum. Senin on dakika öncesine kadar mutlu olduğunu biliyorum ve bu yüzden çok üzgünüm. Buradaki kimse seni üzmemek istemiyor. Özellikle de ben.”

“Elbette, üzgünsündür.” Öfkeyle dolup taşıyor, kendime hâkim olamıyordum.

Başını eğdikten sonra Aaron'a döndü. “Artık sizi yal-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nız bırakalım. Sana bir yılda çok şeyin değiştiği konusunda söylediklerimi hatırla. Ama eve döndüğüne sevindim.”

Aaron, Jackson’a dönmeden önce bana baktı. “Teşekkür ederim. Kızlarıma geri döndüğüm için ben de mutluyum.”

Son birkaç ay birden zihnimde canlandı. Onun ihanetini öğrendiğimde nasıl hissettiğimi hatırladım. Başka bir kadını nasıl sevdiğini... Kızlarım derken ben ve Aarabelle’i mi yoksa ben ve Brittany’yi mi kastettiğini merak ediyordum.

Bunu dinleyecek gücüm yoktu. İçimde çürüyen bu şeyi kökünden söküp atmalıydim. Aynı anda çok fazla şey hissediyordum. Sahile indim, kumlar ayaklarımı yakıyordu ve bu acıyı hoş karşılıyordum. Durdum, başımı gökyüzüne kaldırdım. Neden, diye sordum bulutlara. Bu, mutlu bir an olmalıydı. Sarılmalarla ve mutluluk gözyaşlarıyla dolu bir an, fakat sanki göğüs kafesimde sonsuz bir çukur açılmış gibi hissediyordum. Tam da hayatımın tekrar rayına oturduğunu hissetmeye başlamışken...

Düşüncelerim Liam’a ve onun o yıkılmış görüntüsüne kaydı. Bakışları, görmeye bayıldığım o ısıltısını kaybetmişti. Bir kez daha hayatımın ne yöne gideceğini bilmiyordum. Bu durumun kolay bir yanıtı yoktu. Bir kocam, bir bebeğim, bir erkek arkadaşım ve aniden beliren bir yığın sorunum vardı. Ama onun, söylediğim şeylerde samimi olduğumu görmesi gerekiyordu. Onu yanımda istiyordum.

“Konuşacak mıyız?” Arkamdan gelen Aaron’ın sesini duydum. Bir zamanlar onu özlememe neden olan bu rahatsız edici ses şimdi ağlamak istememe yol açıyordu.

Arkamı döndüğümde öylece durmakta olduğunu gördüm. Benden bir karşılık bekliyordu. “Hayır, konuşmasam daha iyi. Her an uykumdan uyanabileceğim gibi

hissediyorum. Bu nedenle bunun kendiliğinden olmasını bekliyorum. Bütün bunlar kafamı fazlasıyla karıştırıyor,” diye cevap verdim ve kendime bir tokat atmak istedim.

Aaron öne ilerledi. “Lee,” dedi titrek bir sesle. “Ben buradayım.”

“Bunu söyleyip duruyorsun. Ama nasıl? Bu nasıl olabiliyor?” Durup yüzüne baktım. Kahverengi gözleri soluk ve cansızdı, boynunun kenarında büyük bir yara vardı. Gözlerim kollarındaki yanık izleri gibi görünen birkaç yaraya takıldı ve sol elindeki parmaklarından biri eksikti. Yenik ve yalnız görünüyordu, ama sonra bana gülümsediğinde kalbimin ona biraz olsun merhamet etmesine izin vermemek için kendimi durdurmaya çalışıyordum.

“Tek düşündüğüm şey kızlarımı görmektir,” dedi bana yaklaşarak. “Ben burada, seninle olabilmek için savaştım.”

“Benimle mi? Gerçekten mi?” diye sordum, aslında karşılığında bir cevap almamayı umarak. Aaron’ın bakışlarından kafasının karışmış olduğu anlaşılıyordu. Pekala, ona ipucu vermekten memnuniyet duyarım. “İstedığinin ben olduğundan emin misin Aaron, yoksa Brittany’yi aramamı mı istersin?” diye sordum ona delici bir bakış fırlatarak. Bana vereceği tepkiyi izliyordum. Başını kenara çevirişini ve eliyle boynunun arkasını kavrayışını aklıma kazıdım.

Gözlerinde alevlenen korkuyu görmüştüm ve eğer hayatımın büyük çoğunluğunu onunla geçirmemiş olsaydım bunu kesinlikle ıskalırdım.

“Bu senin...”

“Sandığım gibi bir şey değil mi?”

Aaron bana bir adım daha yaklaştı, yüzü beyazlamıştı. “Seni seviyorum. Seni hep sevdim.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Beni seviyorsun, öyle mi?” diye çıkıştım. “Çok iyiymiş. Sevgini göstermek konusunda garip bir tarzın var. Tanrım, bu durum baştan sona çılgınca,” dedim inanamayarak. “Yani, sen ölüydün. Seni gömdüm. Mezarında dikildim ve senin için ağladım. Sonra çok uzun süren bir cehennemden ardından kendimi ancak toparlayabildim. Peki ne için? Senin aylarca beni aldattığını öğrenmek için! Aylarca Aaron!” Yüzümdeki öfkeyi görmesi için öne çıktım. “Bana ihanet ettin. Benim evlendiğim adam bunu asla yapmazdı. Ama elimi tutup benden başkasına dokunmaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyleyen adam tam olarak bunu yaptı.”

“Sen de gidip Liam’la yattın!” diye haykırdı kumların üzerine yığılmadan önce. Önümde, dizlerinin üzerinde dururken her hücresiyle acı çektiğini görüyordum.

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Aaron bana baktı ve gözlerim yaşlarla doldu. “Üstesinden gelmemiz gereken çok şey var Lee. Her şeyi berbat ettim, biliyorum. Hatalar yaptığımı biliyorum ve bunları hiç öğrenmemiş olmanı dilerdim. Lütfen, kendimize birkaç gün veremez miyiz?”

Gözlerimden düşen bir damla yaş ve tekrar kırılan kalbim... “Peki ya sonra?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama burada olmadığım her gün seni düşündüm. Günün her dakikası sana, evimize dönmek için ölümle savaştım. Tek istediğim seni ve bebeğimizi görmektir.” Gözleri yaşlarla doluydu ve vücudumun her yanı sızlıyordu.

Onun canını yakmak istemiyordum. Ona acı vermek istemiyordum. Ben böyle bir insan değildim. O, hayatımın her gününü birlikte geçirmek istediğim adamdı. Ondan çocuk sahibi olmak için çabaladığım adam. Bir çocuk sahibi olmak için ruğuna aylarca iğneler ve tedavilere

Ücretsiz PDF E-kitap Alın: <http://nigss.mantey.org>

katlandığım adam. Bir parçam ona doğru çekiliyordu ama kendime güvenmiyordum. O birlikte geçirdiğimiz on iki yılın her hatırasını temsil ediyordu ve bizim bir çocuğumuz vardı. Ayakta kalmak için var gücümle savaşıyordum.

Yanına, kumun üzerine çöktüm. “Ben Liam’a âşığım.” Sesim bir fısıltıdan ibaretti. Yumruklarını sıkması beni duyduğunu gösteriyordu.

Aaron nazikçe çenemi yukarı kaldırdı. “Sana yalvarıyorum Lee. Dizlerimin üzerinde bize zaman vermek için sana yalvarıyorum. Bir karara varmadan önce birkaç gün bekleyelim. Ne olursa olsun konuşmamız gereken çok fazla şey var.”

Liam’ı düşündüğümde kelimeler boğazıma takılıyordu. Şu anda nasıl hissettiğimi bilmiyordum. Kime sadık kalacaktım? Aaron... Benim kocamdı. Ama kalbim Liam’a aitti. Beni, Aaron’ın hiç yapmadığı şekilde hayata döndürmüştü. Bana iyi davranıyordu, vefalıydı ve sadıktı. Aramızdaki güveni sarsacak hiçbir şey olmamıştı. Bir yıl boyunca burada olmaması Aaron’m suçu değildi fakat suçlu olan Liam da değildi. Şimdi, bunun bedelini hepimizin ödemesi gerekiyordu.

“Bu birkaç günün benim hislerimi değiştireceğinden emin değilim,” diyerek onu uyardım.

“Sanırım her şeyi bilmen gerekiyor.”

Elleri iki yana düştü. Dönüp eve doğru baktım. Son birkaç dakika içinde o kadar çok şey değişmişti ki. Burada oturmuş zamanda geri gidebilmiş olmayı diliyordum. O zaman daha farklı kararlar alırdım. Belki Aaron’ın bana yaptıklarının farkına varır ve onu terk ederdim. Öyle olsaydı yine Liam’la mı birlikte olurdu bilmiyordum ama her şeye en baştan başlayabilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Seni çok özledim Aaron. Öyle çok özledim ki onlarca parçaya ayrıldım ve şimdi...”

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Şimdi buradayım ve kırık parçalarını yerine getireceğim bebeğim.”

Kalbim sıkışıyordu çünkü şu anda bunu yapabileceğini sanmıyordum. İkimizin de maruz kaldığı şeyler beni darmadağın etmişti. Liam’a yaşattıklarım yüzünden kendimi bir harabe gibi hissediyordum. Bu iki adamı -ve beni bekleyen bu yolculuktan ölesiye korkuyordum. Hepimiz çok kan kaybedecek ve ardından iyileşmeye çalışmamız için bir köşede terk edilecektik.

İçimden onlarca duygu geçerken Aaron’la birbirimize baktık. Hayatta olduğu için mutluydum ama bu beraberinde hüznü de getiriyordu. Onu ruhumda hissetmemi sağlayan o güçlü ateş artık sönmekte olan bir kül tabakasından farklı değildi.

Başparmağıyla yanağımı okşarken sakinleyip nefes almaya çalıştım. “Çok üzgünüm Lee.”

Gözümden bir damla yaş daha düşerken vücudum kendini kapatmaya başlıyordu. Çocuğumu kollarıma almam gerekliydi. Onu kollarıma almak zorundaydım çünkü gerçek olan tek şey oydu ve benim ona odaklanmaya ihtiyacım vardı. “Gidip Aarabelle’i almam gerek.”

“Aarabelle mi? Ona bu adı mı verdin?” Aaron’ın tavrı değişmiş, ilk kez gülümsemişti. Ah, bu gülüşünü nasıl da özlemiştim. “Chloe’de anlaştığımızı sanıyordum?”

“Her zaman onun senin ismini taşımasını istedim.” Acı çekiyordum. “Onun seni bir şekilde bilmesini istedim. Babası bir kahraman olduğu için kendisinin ne kadar özel biri olduğunu bilmesini istedim.”

Aaron bana yaklaştı. “Senin gibi bir annesi var. En başından beri özel biri olacağı belliydi. Onu görmek istiyorum.”

Gözyaşlarım beni akmakla tehdit ederken diğer yandan boğazım kuruyordu. “Onun aklını karıştırmak istemiyorum. O senin kızın ama ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Ben senin de kocanım,” diye hatırlattı.

“Sen ve ben şu an evliyiz ama konuşmamız gereken çok şey var Aaron. Bu ikimiz için de kolay bir durum değil. Sen uzun zamandır benim kocam olmadın.” Ben de Aaron’a kendi hatırlatmamı yaptım. Bu noktada ikimiz de kurbandık. “Onu gidip bakıcısından alacağım. Zamana ihtiyacım var. İleri doğru bir adım atmadan önce karar vermemiz gereken pek çok konu var.”

“Erkek arkadaşın tüm bunların neresinde duruyor?” diyerek dudak büktü. Ona bir yumruk savurmadığım için şanslıydı.

Ayağa kalkıp yükseklik avantajını elime aldım. Kendi yaptığı şey için beni küçük göremeyecekti. Liam’la paylaştığım aşkı lekelemesine izin vermeyecektim. Eğer böyle pisleşmeye devam ederse, ona ne kadar büyüdüğümü gösterecektim.

“Bu seferlik kendimi tutacağım. Ben Liam’la senin arkandan iş çevirmedim. Sana ihanet etmedim. Senin öldüğünü sanıyordum.” Aaron bana baktı. Sözlerimin onu kahrettiğini biliyordum. Rastgele birine âşık olmamıştım. En yakın arkadaşına tutulmuştum. Hissetmekte olduğuna emin olduğum o sonsuz acı benim tahmin edebileceğim bir şey değildi. Brittany kötüydü, evet ama ben sevdiğim iki kişiyi aynı anda kaybetmek zorunda kalmamıştım.

Bunun onun için kolay olmadığını biliyordum. Şu anda bıçağı göğsüne dayayan kişi olmaktan nefret ediyordum.

“Ama ölmedim.”

“Hayır, ölmedin ve hayatta olduğun için çok mutluyum. Aarabelle’in babasına sahip olacak olmasından memnunum. Ama beni yeniden gülümseten ve karanlık günlerimde bana çıkış yolunu gösteren Liam’dı. İlişkini öğrendiğimde kör bir kuyuya yuvarlanmadıysam bu onun sayesinde oldu. Yalancı olan ve aldatan ben değilim...” Son söylediklerimin aramızda bir duvar gibi kalmasına izin verdim.

Aaron ayağa kalktı ve omuzlarımdan tuttu. “Ben sana döndüm. Senin yüzünü tekrar görebilmek için yaşadım. Onu değil, seni. Her anımda seni düşündüm, seni hayal ettim, sana dokunmaya ihtiyaç duydum.” Konuşurken elleriyle kollarımı kavramıştı. “Sana ihtiyacım var Natalie. Sana ihtiyacım var ve seni savaşımdan kaybetmeyeceğim. Ben senin ve kızım için yaşadım. Eğer birinin bunu tekrar benden almasına izin verirsem kendimi asla affetmem.”

Kahverengi gözlerine baktım ve boğazımdan kaçmaya yeltenen hıçkırığımı yuttum. “Bu seçim artık senin ellerinde değil.”

“Kimse ailemi benden alamayacak. Seni tekrar kazanacağım. Ve bunu Liam’a da göstereceğim.” Aaron’ın başı öne düştü ve okyanusa doğru yürüdü.

Bana söylediği o son sözün etkisiyle kalakalmıştım. Kalbim son hızla atıyor, başım dönüyordu. Bununla nasıl başa çıkacağım konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Tek bildiğim şu anda Corolla’da Liam’ın kollarında, tüm bunlardan uzakta olmak istediğimdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bölüm 3

“Teşekkürler Paige,” dedim Aarabelle’i kollarıma alırken.

“Rica ederim. Umarım Corolla’da güzel vakit geçirirsiniz,” diyerek gülümsedi ve başımı saldı. Ona karşılık veremedim çünkü ağzımdan çıkacak tek bir sözcük dikkatle oluşturduğum yüz ifademi darmadağın edebilirdi.

Aarabelle’i bebek koltuğuna oturturken bana gülümsüyordu. “Babababa,” diye mırıldandı ve kendimi daha fazla tutamadım.

Kaslarım çözülürken başımı onun kucağına bıraktım ve hıçkırarak ağladım. Liam’a “baba” deyişi aklıma geliyor, bunun içimde bir parçayı ne kadar mutlu ettiğini hatırlıyordum. Şimdiyse onun bunu söylediğini duymak canımı yakıyordu. Her hıçkırığım beni daha derine sürüklüyor, acı denizinde boğuyordu.

Ben arabamın arka koltuğunda kendimi kaybederken kızım saçlarımla oynuyordu.

Derin derin nefes al, bunun üstesinden geleceksin. Sen ondan daha güçlüsün.

Aarabelle’e baktım ve yanağını okşadım. “Çok şey değişti birtanem. Çok şey. Annen için her şey berbat du-

rumda ama seni korumak için her şeyi yapacak. Annen seni çok seviyor,” dedim ve arabanın kapısını kapattım.

Evden çıkarken Aaron verandada oturuyordu. Bu gece biraz daha konuşmak istediğini söylemiş ve ortak bir noktada buluşmayı deneyip deneyemeyeceğimizi sormuştu. Ne tür bir anlaşmaya varabileceğimiz konusunda en ufak bir fikrim yoktu ama en azından denemek zorundaydım. Eğer Liam’la cehenneme gideceksem, öncelikle evdeki durumumun ne olduğunu tespit etmem gerekliydi.

Aklımda uçuşmakta olan çok fazla konu vardı: Aaron nerede uyuyacaktı, giysi işini nasıl halledecekti, boşanma davası açacak mıydım, öldüğü için ödenen onca tazminat parası ne olacaktı? Sürücü koltuğuna oturdum ve radyoyu açtım. Bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum. Bir an için zamanı dondurmak istiyordum.

Nereye gittiğimi umursamıyordum çünkü gözlerimden akan yaşları umursamadan avazım çıktığı kadar bağırarak şarkı söylüyordum. Hayat zalim. Aşk bir şaka. Ve ölüm bir son bile değildi.

Henüz eve dönmeye hazır değildim. Dönmem gerektiğini biliyordum çünkü Aaron, Aara’yı bekliyordu. Beni bekliyordu. Umursamaz davranıyordum ama şu an tek istediğim Liam’a gitmek ve beni kollarına alması için ona yalvarmaktı. Dikiz aynasından baktığımda Aarabelle’in camdan dışarı bakmakta olduğunu gördüm ve her şeyin daha farklı gelişmiş olmasını diledim fakat onun tüm bu karmaşayı asla hatırlamayacak olmasından memnundum. Otobana saptım ve yola odaklandım. Damarlarımda kopan kıyamet hareket etmemi imkansız kılıyordu. Aarabelle’i onun yanına götürmek korkusu değildi bu sadece, kendim için de korkuyordum. Bir varil benzinin yanında duran bir kibrit gibiydim, her an alev alabilirdim. Hiçbir şeyin üst-

sinden gelmemiştik ve gönülsüzce bunu birkaç gün ertelemeyi kabul etmiştim.

Liam'a gidemeyeceğim birkaç gün...

Kendini toplama zamanı.

Aarabelle onu araba koltuğundan aldığı zaman gülümsedi. Onunla birlikte Aaron'ın arkası dönük bir şekilde beklediği verandaya doğru yürüdüm.

Yavaşça döndü ve gözlerini ilk kez Aarabelle'e dikti. Aarabelle etrafına bakınırken onu sıkıca tuttum. Aaron öne doğru birkaç adım attı ve gülümsedi. "Çok güzel."

Sözcüklerim beni yarı yolda bırakmıştı, bu yüzden başımı salladım.

"Tıpkı sana benziyor Lee." Kızımıza bakarken gözleri aşkla doluydu.

"Ben hep sana benzediğini düşünüyordum," dedim Aarabelle'e bakarak. O da bana gülümsüyordu.

"Alabilir miyim?" diye sordu kollarını bana uzatarak.

Onu geri çekmemeliydim ama yaptım. İçimi kemiren korkuya engel olamıyordum. Aaron onun babasıydı, onu istiyordu ve onu sevecekti, bunların hepsini biliyordum. Ama o şu ana kadar sadece benim olmuştu. O benim kızımdı. Bu süreç boyunca ben onunla birlikte olmuştum. Aslında ben ve Liam. O neredeyse Aara'nın bir ebeveyni gibiydi ve ben ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum. Ve bu deliceydi.

"Lee." Dudaklarından benim ismim döküldü.

Dolan gözlerimden bir damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Yüzümden aşağı indi ve dudağıma kondu. "Be-ben sadece..." Kekeliyordum. Aarabelle kollarımdan kurtulmak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

için kıvranmaya başlayınca onu daha sıkı tuttum. Aaron bana yaklaşıyor, başka yöne bakamıyormuş gibi antrenmanlı gözlerini onun üzerinde tutuyordu.

Bu, yıllarca süren kalp kırıklığının zirve noktasıydı. İkimizin de yetersiz ve yalnız hissettiğimiz o yılların. Bütün bu kalp ağrısının ortasında o güzelliğiyle parlıyordu. O, göğüs gerdiğimiz tüm bu çaresizliğin ödülüydü. Ve o Aaron'ındı. Liam'ın değil.

Aaron ve benim yollarımız nereye giderse gitsin, Aarabelle bizim hayatlarımızı bir arada tutacak olan tutkaldı. Sonsuza kadar birbirimize bağlı olacaktık. Aarabelle'i ya-vaşça ona uzattım ve kollarımız ortada buluştu. Ellerimiz birbirine değdiğinde gözleri yaşlarla doldu.

"Merhaba Aarabelle," dedi Aaron ona taparcasına. Aara'ya sanki onun sayesinde soluk alıyormuş gibi bakması göğsümü sıkıştırıyordu.

Onu sarmasını, korumasını, sevmesini dilediğim kollar şimdi onu gerçekten tutuyordu. Aarabelle, Aaron'a o bilindik gülümsemesiyle bakıyordu. Her şey sakinleşirken benim vücudum kasılmaya başlamıştı.

Aaron bir şekilde hayatta kalmıştı ve şimdi evdeydi.

Bebeğimizi kollarına almıştı.

"Tanrım, bundan daha mükemmel olamazdı," diye güldü ve bana baktı.

Burnumu çektim ve dizginleri elime almaya çalıştım. "Evet, gerçekten de mükemmel."

"Tıpkı annene benziyorsun." Onu kucağında zıplat-tı, sonra gözlerini sildi. "Hep seni düşündüm. Hep iyi olup olmadığını merak ettim." Aaron, Aarabelle'le konuşuyordu ve ben bir kez daha geri çekilmek zorunda kaldım.

Ücretsiz Kütüphane - <https://fanfey.org>

Baba ve kızı bir olmuşlardı.

“Doğum günü ne zaman?” diye sordu.

“Dokuz Ağustos.” Aarabelle bana baktı. Onlara doğru ilerledim. Elimi onun sırtına koyarken o da kendi yüzüyle oynuyordu.

Aaron sadece ona bakmakla yetiniyordu. Aarabelle yine kıpırdanıyor ve huysuzlanmaya başlıyordu.

“Neredeyse bir yaşma geldi. Akıllı fikri etrafı gezmekte,” diye Aaron’a bir açıklama yapıp kollarımı uzattım. “Biraz yürümek ister misin? Aarabelle sahile bayılıyor.” Ona zeytin dalı uzatmıştım. Bütün bu şeyle başa çıkmak başlı başına bu kadar büyük bir sorunken, işleri daha da zorlaştırmamanın anlamı yoktu.

Bakışları yumuşadı ve başıyla onayladı. “Bu harika olur.”

Öne eğilip Aara’yı sandalyeye oturttum ve ayakkabılarını çıkardım. “Senin de diğer elini tutman gerek. Biraz dengesiz yürüyor.”

Aaron elini ona uzatınca Aarabelle parmaklarını onunkilere doladı. Ben de diğer taraftaydım, okyanusa doğru yürümeye başladık. Anne, baba ve kızı. Bir zamanlar hayatımızın mükemmel tasviri olabilecek bir görüntü. Zihnim, geçtiğimiz yıl yanımda olan diğer adama kayıyordu. O bu durum hakkında ne hissederci acaba?

“Lee?” dedi Aaron suyun kenarında yürürken, beni düşüncelerimin arasından çekip alarak.

“Evet?”

“Seni gerçekten seviyorum.” Aaron’ın sesi kendinden emindi.

“An-ne!” Aara’nın çığlığı ilgime ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Bu çığlık hayatımı kurtarmıştı çünkü ona nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum. Onu seviyor muydum? Her zaman sevecektim. Ama Liam sayesinde hayatımın geçen yılı çok farklı olmuştu.

“Karnı acıkmaya başladı.”

“Tamam,” dedi Aaron, sonra bakışlarım başka yöne çevirdi. “Ben de uzansam iyi olacak. Çok yorgunum.”

Eve doğru yürümeye başlamıştık ama ben konuşmuyordum. Sessizlik her şeyi anlatıyordu.

Aarabelle’i yatağına yatırdıktan ve Aaron yaptığım her şeyi dikkatle izledikten sonra ikimiz de oturma odasına geçtik. Gerçek anlamda baş başa kaldığımız ilk andı bu. Aramızdaki bu boktan durumu konuşmadan kaç gün dayanabilirdim bilmiyordum.

Koltuğa oturdu ama rahatlamış görünmüyordu. Kollarındaki kaslar ölesiye sıkıydı. Başını geriye, koltuğa yaslamıştı fakat beden dili gerginliğini yansıtıyordu.

“Aaron? Sen iyi misin?”

Gözlerini hızla açtı. “Hey,” dedi buz gibi bir sesle. “Ben iyiyim. Bir an dalmışım, o kadar.”

Kendimi empati kurabilen bir insan olarak tanırdım ama bu kez ne yöne gideceğimi bilmiyordum. Bu benim boyumu aşıyordu. Rehin tutulmanın nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. İnsan buna nasıl dayanır, eski hayatına kaldığı yerden nasıl devam eder bilmiyordum. Özellikle de herkes hayatına bir yıldır kaldığı yerden devam etmiş, onun eski hayatı artık kalmamışsa. “Konuşmak ister misin?”

Aaron bizi yatağına yatırdı. “Henüz değil. Bunu at-

latmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Evime döndüğümü sanırken burada bana yer olmadığını gördüm. Seni, evimi, hayatımı kaybetmişim.”

“Birkaç gün bunu konuşmak istemediğini biliyorum. Ama bunu yapabileceğimizi sanmıyorum. Bu konu aramızda dururken burada böylece oturup bekleyecek miyiz? Bu ikimizin de sınırlarını yıpratıyor.”

Aaron öne doğru kayıp dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. “Bilmiyorum. Canım yanıyor Lee. Sanki dönmemiş olsam daha mutlu olacaktıysın gibi hissediyorum ve bunun bana ne hissettirdiğini bilmiyorum. Ben senin kocanım.”

“Sen ölmüştün. Gitmiştin. Hayatıma devam etmek zorundaydım.”

“Lanet olsun, biliyorum.” Gözlerini şöminenin üzerindeki bayrağa dikmiş hareketsizce duruyordu. “Ama bunu gözlerinden okuyabiliyorum bebeğim.”

“Sakın,” diye onu uyardım. “Hayatıma devam etmemi bana sen söyledin, bana sen söz verdirdin. Söylediğini yaptığım için benden nefret edemezsin, beni suçlayamazsın.”

Ellerimi tutup bana doğru eğildiğinde kalp atışlarımda yavaşladığını hissettim. “Yapamam. Seni tüm hayatım boyunca sevdim. Şimdi sana bakıp en yakın arkadaşımın sana dokunduğunu hayal edemem.”

Ellerimi geri çektim. O çok acı çekmişti, bunu biliyordum. Geçtiğimiz yılın ona neler yaşattığını hayal dahi edemiyordum ve sakatlığı yetmezmiş gibi geri döndüğünde, aşağılarcasına, ben de onu beklemiyordum. “Beni harap ettin. Sana güvenmiştim ama senin bir ilişkin olduğunu öğrenince...”

Aaron bakışlarını aşağı çevirdi ve derin bir soluk aldı. “Biliyorum. Ama sandığın gibi değildi.”

“Öyle mi?”

Tekrar bana baktığında gözlerinde bir zamanlar sevdiğim o adamı aradım. Onunla olmak istediğim için değil, onun orada olduğunu bilmek istediğim için. Bana doğruyu söylemesi için yalvarıyordum. Eğer yalan söylemeye başlarsa ikimiz için de tüm yollar en başından kapanmış olacaktı.

“Kalbi kırılmış olan bendim. Sana çok ihtiyacım vardı ama senin tek umursadığın hamile kalmaktı. Eğer konumuz kısırlık değilse karşılıklı iki kelime edemiyorduk. Eğer takviminde yoksa birbirimize dokunmuyorduk. Spermin sayımın düşmemesi için seninle seks yapamıyordum. Eve gelmekten nefret ediyordum. Kafamı dinlemeye ihtiyacım olduğu için görevlere gönüllü gider olmuştum.”

Sözcükleri beni tahmin ettiğimden daha çok yaralamıştı. Geride kalan tüm parçalarımı da darmaduman ediyordu. Ailemizi ilgilendiren bu kararları tek başına almaya cüret etmişti. Benim duygularım ve ihtiyaçlarım her anlamda ikinci plandaydı. O savaşmak için o kadar korkaktı ki bu cehennemi ben tek başıma yaşamak zorunda kalmıştım. “Ben hamileyken mi gönüllü oldun?”

“Hayır, ondan öncekilerden bahsediyorum. O seyahatlere gittiğimde bir şeyleri kontrol etmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. Geriye her dönüşümde ise çuvalıyordum. Senin kocan olmak çok yorucuydu.”

“Yani o kadın yalnızca benim kocam olmanın verdiği korkulardan kaçmanın bir yolu muydu?” diye sordum son derece küçümseyen bir tavırla.

“Natalie, bu yalnızca yeterince erkek olamamanın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

korkusundan bir kaçış yoluydu o kadar. Seninle bir ilgisi yoktu. Bunu anlamıyor musun?” Duraksadı, ama hiçbir şey söylemedim. “Sana, karıma, uğruna hayatımı verebileceğim kadına istediğini veremeyen kişi bendim bebeğim. Her anlamda yetersizdim. O ise bu yönümü görmüyordu. O, başarısız olmayan, güçlü, erkeksi olan adamı görüyordu. Onun bu acıyı almasına ihtiyacım vardı.”

“O buna değiyor muydu?”

“Bu onunla ilgili değildi.”

“Yine olsa bunu tekrar yapar mısın?” diye sordum sözcüklerimden akan ham acıyla.

Aaron gözlerini kaçırdı, sonra tekrar bana baktı. “O bana senin artık vermek istemediğin bir şeyi verdi. Beni bir erkek olarak, bir kahraman olarak gördü. Onun gözlerinde ben sevmeye değer biriydim. Buna ihtiyacım vardı. Bunu hak ediyordum.”

“Bunu tekrar yapar mıydın?” diye sordum tekrar.

“Bilmiyorum!”

Ona baktım. Gözlerimdeki çaresizliği, öfkeyi ve kalp kırıklığını görebilecek kadar beni iyi tanıyordu. Bunun, son şansının da sonu olduğunu biliyordu.

Artık beni kaybetmişti.

Tamamen.

Bölüm 4

Liam

“Lanet olsun!” diye bağırdım ve elimdeki bardağı duvara fırlattım. Onun yüzünü son kez görmemin üzerinden kırk sekiz saat geçmişti. İki lanet gün. Hiç uyumamıştım. Yemek yiyemiyordum. Hızla onun evine gitmek, Aarabelle’i ve onu oradan çıkarmak istiyordum. Ona nefes gibi muhtaçtım.

Ama uzak durmak zorundaydım.

O en yakın arkadaşımdı.

O Natalie’nin kocasıydı.

Ben şerefsiz herifin tekiydim.

“Dempsey, şu kahrolası kapıyı aç!” Birisi bağıırıyordu ama yerimden kımıldamadım.

“Siktir git!” diye bağırdım ve bardağıma uzandım. Ah, doğru, onu az önce kırmıştım. Şişe de işimi görürdü. Onu kaptığım gibi kafama diktim ve votkanın boğazımı yakışını hissettim. Gelmek bilmeyen sarhoşluğa ihtiyacım vardı.

“Gerekirse kapıyı kırar öyle girerim. Bilirsin, yaparım.” Kapının arkasından Quinn’in tehditlerini duyuyor-

dum. Şu anda görmek istediğim son insan oydu. Natalie'yi sevmenin neden kötü bir fikir olduğunu konuşmaya hiç ama hiç ihtiyacım yoktu.

“Git buradan,” diye cevapladım ve içine düştüğüm kör kuyudan beni bir an olsun kurtarması umuduyla şişeden bir yudum daha içtim.

Quinn kapıyı tekmelerken tahta kapının çatırdama sesini işittim. Adi herif.

“Parasını ödeyeceksin,” diye seslendim kapının ardından.

“Eğer lanet olası kapıyı açsaydın bu şekilde girmek zorunda kalmazdım.” Odada şöyle bir göz gezdirirken ben iyice kanepeye gömüldüm.

“Durumu iyi karşılamış olduğuna sevindim.”

Gözlerimi açtım ve ona orta parmağımı gösterdim. “Eğer buraya kına yakmaya geldiysen kapı o tarafta. Bunları dinleyecek vaktim yok.”

Quinn bacağımı itti ve yanıma oturdu. Şişeyi ellerimden alıp sehpanın üzerine bıraktı. “Kimse bunu öngöremezdi dostum. Sen de bilemezdin.”

“Onu Natalie'ye ben getirdim. O lanet olası uçakta oturup onun bana Natalie'yi anlatmasını saatlerce dinlemek zorunda kaldım.” Bir şeyleri fırlatma hissi yeniden belirmişti. “Yeniden onunla olacağını anlata anlata bitiremedi. Orada öylece oturdum, Jackson ve Mark da ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Hiçbirimiz ona söyleyemedik. Hiçbirimiz konuşmadık. Keşke o olmasaydı diye düşünecek kadar düştüysem, daha ne kadar boka batabilirim ki?”

Quinn hayatında ilk kez sessizce oturuyordu. Şişeye doğru uzandım ama ona ulaşamadan Quinn onu uzak köşeye itti. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ver şunu bana.”

“Yeterince içtin Dems.”

“Ben izindeyim! Lanet şeyi ver dedim,” diye inledim ve tekrar uzandım.

Quinn sırtıyordu. Dövüşmeye hazırlanarak ayağa kalktım.

“Bana vurmak mı istiyorsun dostum? Vur hadi. Sen daha ilk yumruğu atamadan seni yere sererim,” diye benimle alay ediyor, tembel kışını kaldırmadan oturmaya devam ediyordu.

“Sikeyim seni!”

“Yok, hiç tipim değilsin.”

“Bundan zevk mi alıyorsun?” diye sordum ve cevabını beklemeden mutfağa yöneldim. Votkamı almış olabilirdi ama yedekte viskim duruyordu.

Jameson’ı alırken mümkün olduğunca sessiz olmaya çalıştım. Quinn şıseyi benden alırken ben çoktan kapağı çıkarıp yarım yudum da olsa içime çekebilmişim.

Yumruğumu sıktım, ona doğru savurdum ama Quinn elini kaldırıp beni yakalamış, bileğimi bükmişti bile. “Kendini öldürmek mi istiyorsun? Korkak gibi içip aptallaşmak mı istiyorsun yoksa adam gibi davranmak mı?”

Hiçbir şey söylemedim. Sarhoştum, öfkeliydim ve kadını geri istiyordum.

Diğer elimi havaya kaldırdım ama daha ne olduğunu anlayamadan kendimi yüzüstü yerde uzanırken buldum, Quinn ellerimi arkamdan tutmuştu. “Korkak olacaksın demek,” diye güldü Quinn ve ip gibi bir şeyle ellerimi arkadan bağladı.

“Çöz beni seni kancık herif.” Sesimden öfke saçılıyordu. “Bundan kurtulur kurtulmaz seni geberteceğim.”

Ben yerde uzanırken Quinn önümde çömeldi. “Çok korktum.” Sırtıma hafifçe vurdu ve viski şişesini aldı. “Artık aptalca bir şey yapamayacağına göre biraz sohbet edebiliriz.”

Başımı kaldırıp ona dik dik baktım.

“İki seçeneğin var. Ya Aaron’ın karısını geri almasına izin verirsin ya da Natalie’ye neden ona layık olduğunu gösterirsin. Onu sevdiğin, onun da seni sevdiği apaçık ortada.”

Şüpheyle ona baktım. Bana en başta uzak durmamı söyleyen yine oydu. “Natalie onunla evli. Herhangi bir adamın karısı değil.”

“Sana gitmeni mi söyledi?”

Gözlerimi kapadım. Onun yüzünü görüyordum. Çok kızgındı ve bana tokat atmıştı. Ama ben o adam olamazdım. Aileyi parçalayan kişi ben olamazdım. Bu yalnızca Aaron’la ilgili değildi... Aarabelle’i de düşünmek zorundaydım. O benim kızım olmayabilirdi ama onu kendi kızım gibi seviyordum. Onun babasız kalmasına yol açan kişi ben olamazdım. Eğer Natalie beni isteyecekse, buna benim baskım olmadan, kendi başına karar vermesi gerekiyordu. Bunu merak etmeden duramıyordum.

“Hayır, ama o an şoktaydı.”

“Şimdi de kâhinliğin mi tuttu? Vay canına, pekala,” dedikten sonra duraksadı. “Sayısal lotoda hangi rakamlara oynamam gerek? Bu aralar biraz sıkışığım da.”

“Çöz beni,” dedim ellerimi hareket ettirmeye çalışırken.

“Henüz sözümü bitirmedim,” dedi sanki ortada yerince sorun yokmuş gibi.

“Quinn, eğer beni çözmezsen, yemin ederim seni doğduğuna pişman edeceğim.”

Önce güldü, ardından bir sandalye çekip oturdu. Rahat görünüyordu. “Denemesi bedava ama önce oradan kurtulman gerek. Bir anlaşma yapalım. Şu anda mantıklı bir karar verebilecek durumda olduğunu düşünmüyorum. Kendine gelmen ve sana ait olanı nasıl geri alacağını düşünmen gerek. Şu anda karısını aldatmış bir adama beyaz bayrak sallıyorsun. Evet, o senin arkadaşındı. Bunu anlıyorum. Natalie için savaşmak istiyor musun? Eğer istemiyorsan... O zaman onu hak etmiyorsun demektir.”

Quinn ayağa kalktı ve zemine bir bıçak sapladı. Elbette ki ilk anda yetişebileceğim uzaklıkta değildi. “Koşsan iyi olur,” diyerek onu uyardım.

“Şu anda başka birini kovalıyor olmalıydın. Bunu düşün ve sonra bu pisliği temizle. Sen bundan çok daha iyisin,” dedi ve odadan çıktı.

Bıçağa doğru sürünerek mutfak zemininde ilerlemeye başladım.

Ona yaklaştıkça Quinn’in söylediklerini düşünüyordum. Öfke beni kendime getirdikçe umutla beklediğim alkolün sisi dağılıyordu. Natalie onu götürmem ve onun uğruna savaşmam için bana yalvarmıştı. Ve benim tek istediğim onu alıp gitmekti. Ama herkesin anlamakta zorlandığı nokta bunun benim savaşım olmadığıydı. Bu onun savaşıydı.

Natalie’yi asla kendimden uzaklaştırmayı başaranı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Corinne Michaels

yacaktım. Gerekirse sonsuza kadar bekleyecektim ama ben bu muharebede savaşıyordum.

Beni seçmesi gereken oydu.

Eğer söylediği gibi beni seviyorsa beni nerede bulacağını biliyordu.

Bölüm 5

Natalie

“Teşekkürler Rea,” dedim Aarabelle’i onun evindeki beşiğe yerleştirirken.

İki gündür Liam’dan haber alamamıştım. Birkaç kez ona ulaşmaya çalışmıştım ama cevap vermiyordu. Beni endişelendirmeye başlamıştı.

“Sorun değil. Ben sabahın ikisinde uyandırılmaya bayılırım.” Esnerken bir yandan da muzipçe beni dürtüyordu.

Aaron kanepede bir o yana bir bu yana dönerek uyuyordu. Kelimenin tam anlamıyla kendi evimden kaçmıştım. İlk gecedен bu yana pek konuşmamıştık. Benim söyleyecek fazla bir şeyim yoktu. Bizim için çabalamak istediğini bana söyleyip duruyordu ama tek yaptığımız birbirinden taleplerde bulunup duran iki insanı oynamaktı. O benden ona karşı koymayı bırakmamı istiyor, bense onun beni bırakmasını istiyordum. “Yalnızca onu görmem gerekiyor. Fazla geç kalmam.”

Reanell beni kollarına alıp sıkıca sardı. “Git. Onun da sana ihtiyacı olduğuna eminim.”

“Ona ne diyeceğimi bilmiyorum,” diye itiraf ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Yalnızca konuş onunla. Evde durumlar nasıl?”

Reanell ve ben mesajlaşmalarımız haricinde konuşma şansı bulamamıştık. Aaron uyumadığı zamanlarda yanımdan hiç ayrılmıyordu. “Bilmiyorum. Rocky’den hallice. Kanepede uyuyor fakat bundan memnun değil. Birbimize ne kadar ait olduğumuzu kanıtlayacağını söyleyip duruyor.”

Bana empatiyle baktı. “Bunun zor olduğunu biliyorum. Nasıl hissettiğini tahmin dahi edemiyorum ama seni iki adamla da gördüğümü söyleyebilirim. Aaron’la olan Natalie’yi ve Liam’la olan Natalie’yi biliyorum. İkisi de yanlış değildi ama birisi diğerinden kesinlikle daha mutluydu. Ne olursa olsun, ben yanıdayım.” Rea yanağımdan öptü ve popoma bir şaplak attı. “Git artık.”

Arkamı döndüm ve görmek için can attığım adama doğru yola koyuldum.

Arabadayken ona geleceğimi haber verip vermemek konusunda kendi içimde bir tartışma yaşadım. Beni görmek istemeyeceğinden endişe ediyordum. Gözlerindeki acı aklımdan bir türlü çıkmıyordu. Tek istediğim gittiğimde Liam’ı eskisi gibi bulmaktı.

Aaron’ı evde bırakmanın suçluluğu kalbimi eziyordu. Beni baştan aşağı sıkıca sarıyor ve bırakmıyordu. Göğsüm sıkışıyordu ama Liam’a doğru ilerlemeye devam ediyordum. Şu anda ihtiyacım olan oydu. Onu özlüyordum, onu seviyordum ve ona dokunmaya ihtiyaç duyuyordum.

Arabayı park ettim ve aynada görüntüme baktım. Gözlerimin altında oluşan siyah halkalardan şimdiden nefret ediyordum. Döktüğüm bütün o gözyaşları yüzünden yüzümde kırmızı, kabarık izler vardı. Tenimdeki yanık izleri içimde

Kapıyı iki kez çaldım ama yanıt yoktu. Gecenin bir yarısıydı ve onu aramamıştım. Ben olsam şaşırmazdım. Yine de hayal kırıklığı yaşıyordum. Başımı kapıya yaslayarak onunla bir tür bağlantı hissetmeyi umdum. Eğer burada olduğumu hissederse kapıyı açacaktı.

Ama bunun yerine kapı öne doğru açıldı.

“Liam?” dedim sessizce içeri girerken.

Menteşeleri kırılmıştı ama sanki birisi kapıyı geri takmış gibi görünüyordu. Ne olmuştu böyle? Oturma odasındaki ışığı açtığımda birden doğru yerde olup olmadığını sorguladım. Ortalık berbat haldeydi. Kağıtlar, şişeler, kırık cam parçaları her yerdeydi. Televizyonun hemen yanında, duvarda bir delik vardı ve kanlı bir havlu zeminde duruyordu.

“Liam?” diye bağırdım sesimi yükselterek ama cevap yoktu.

Yatak odasına geldiğimde gördüklerim karşısında ağzım açık kalmıştı. Liam üzerinde sadece iç çamaşırıyla yatağın üzerinde bayılmıştı. “Ah, Liam,” diye fısıldadım ve yanına gittim. Yüzünün önünde eğilip yavaşça saçlarını okşadım. “Seni özledim.” Nefesini uzun süredir tutuyormuşçasına derin ve ağır bir soluk verdi. “Beni neden aramadın? Seni kaybetmek istemiyorum. Kendimi çok yalnız hissediyorum Liam.” Düşen bir damla gözyaşı gözlerime batıyordu. Ben acımı ona itiraf ederken uyumaya devam ediyordu. “Evde gerginlik çok fazla ve ben sensiz nefes alamıyorum. Gözlerimi kapayıp sen yanımdaymışsın gibi davranıyorum. Kollarını bana sardığını hissediyorum ama sen orada olmuyorsun. Keşke seninle olabilsem ve içten içe ölüyormuş gibi hissetmesem. Seninle uzaklarda olabilirdik, sevişiyor, sarılıyor olabilirdik ama sen baygınsın ve ben yer-

de ağlıyorum. Nasıl bu hale geldik? Nasıl geri döneceğiz?” İçimdeki her şeyi dışarı dökerken nefes almak giderek zorlaşıyordu. Parmaklarım yüzünü okşuyor, sakallarının tenime batmasına izin veriyordu.

Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden üstümü çıkarıp yalnızca tişörtümle onun yanına yattım. Kolumu kaldırıp üzerime bıraktım, sıcaklığının beni bir battaniye gibi sarmasına izin verdim. Ona sığınırken gözyaşlarım akmaya devam ediyordu. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Liam biraz daha sırt üstü döndü ve beni göğsüne doğru çekti. Hâlâ uyuyordu ama sanki burada olduğumu biliyormuş gibiydi.

“Seni özledim tatlım,” dedi derinden gelen ürpertici sesiyle.

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyordum ama gözleri hâlâ kapalıydı.

“O kadar çok özledim ki,” dedi ellerini sırtımdan aşağı indirirken. “Sana ihtiyacım var Lee.”

“Ben seninim. Al beni,” diye mırıldandım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Beni içtenlikle öpüyordu. Elleri sırtımda yükselirken inliyordu.

Beni sırt üstü çevirip o tatlı ağırlığını üzerime bıraktı. Ait olduğum yerdeydim. “Sen rüya mısın?” diye sordu ve dudaklarını hızla dudaklarıma gömdü. Elleri belimin iki yanından aşağıya kayarken dudaklarımız birbirine perçinlemişti. Liam beni bırakmıyor, sanki bırakırsa yok olacaktım gibi bana dokunmaktan vazgeçmiyordu. Bana her şeyini verirken gözlerini tamamen kapalı tutuyordu. Burada onunla geçirdiğim her anı ve bana her dokunuşunu içime çekiyordum. Beni yaşama geri döndürüyordu.

Kalbim hafifliyordu, uçuyor gibiydim.

Durdu ve gözlerinde öyle yoğun bir duyguyla bana baktı ki hareket edemedim. Kelimeler yetersiz kalıyordu. Kalbim durmuştu. Ve zaman ilerlemiyordu. Bu dünyada sadece ikimiz vardık.

Güçlü elini yüzüme bastırdı. Ben ağlamaya başladığımda bana sevgiyle baktı. Paylaştığımız hisler açıklayabileceğimden çok daha fazlaydı. Bizi hiç olmadığı kadar birbirimize bağlıyordu. O benimdi ve ben onundum. Bu tek bakış aşkımızın harcı oluyor ve kırılmaz bir bağ yaratıyordu. Bir daha asla birlikte olamayacaksak bile, ben başka kimsenin olmayacaktım.

Sesi kalın ve çatallıydı. Bakışlarını gözlerimden ayırmayı reddediyordu. “Bana gerçek olduğunu söyle.”

“Hepsi gerçek.”

“Bana gerçekten burada olduğunu söyle.”

“Buradayım, seninleyim.” Elimi kaldırdım ve başparmağımı dudaklarına bastırdım. “Senin için buradayım. Sadece senin yanımdayım. Sana çok ihtiyacım var.”

Başparmağımı yüzüne sürüp sert teninin keyfini çıkarırken gözlerini kapadı.

“Benimle kal,” diye yalvardı.

Elleriyle yüzümü avuçlarının içine almıştı. Onu iyice kendime çektim. “Buradan başka bir yerde olmak istemiyorum.”

Dudaklarımız buluştu ve ben kendimi kaybettim.

Evli olabilirdim.

Aaron hayatta olabilirdi.

Ama kalbim Liam'a aitti.

Vücudum onundu ve beni almasını istiyordum.

Ellerim kalın sırtında geziniyor, gergin kaslarının tüm çukurlarını ve çıkıntılarını ezberliyordu. Üzerime uzanmıştı, dili dilimle durmak bilmeden dans ediyordu. Sertleştiğini bacaklarımın arasında hissedebiliyordum ve beni doldurmasını, beni hayata döndürmesini istiyordum. Beni kendisine döndürmesini.

Parmaklarım omurgasının üzerinden aşağı kaydı ve iç çamaşırına takıldı. Onu aşağı indirdim. Birdenbire kendini kaybetti ve beni döndürüp kucağına aldı. Tişörtümü hızla çekip çıkardıktan sonra sutyenimi söküp attı.

“Uyanmak istemiyorum,” dedi tek göğsümü avucunun içine alıp sıkarken. Kucağında kıvranıyor, onu bunun gerçek olduğuna ikna edebilmeyi diliyordum.

“Sen uyanıksın. Bu bir rüya değil.”

Ellerini kaydırarak aşağı geldi ve kalçalarımı kavradı. “Sen benim rüyamsın.” Gözleri tamamen kapalıydı ve ona sürtünürken altımda inliyordu. Bizi ayıran tek parça üzerimdeki çamaşırdı. “Ama bu bir rüya olsaydı, çoktan beni içine almış olurdun.”

Kalçalarımı kavrayıp ritmimizi belirlemeye başlayınca başım istemsizce arkaya düştü. Beni kendisine sürtüyordu. Klitorisimin üzerinde onu tüm uzunluğuyla hissediyordum. Bu sürtünme beni baştan çıkarıyordu ama sonra Liam birden durdu. Durmaması için inleyerek ona yalvardım. Ama o doğruldu ve elleriyle yüzümü tuttu.

Bir an için bana baktı.

Sonra bir an daha.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra bir daha...

Onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Öne eğildim ve onu öptüm. Dillerimiz birbirine karışırken alt dudağımı ısırды, dişlerinin arasına alıp kendine çekti. Tanrım. Beni öldürüyordu. Başını göğüslerimin arasına bastırırdı ve tekini yalamaya başladı, ardından aynısını diğer göğsüme de yaptı. Parmaklarımla saçlarını kavradım ve onu kendime bastırdım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. İki gündür ilk kez vücudumun canlandığını hissediyordum. Liam beni esir almıştı ve dişlerini, dilini ve dudaklarının sıcaklığını hissettikçe çığlıklarına engel olamıyordum.

“Liam, içimde olman gerek.” Kendi sesimi tanıyamıyordum. Kalın ve ağır bir tonda, yalnızca onun tatmin edebileceği bir arzuyla yanıyordu. “Al beni tatlım. Al beni,” diye yalvardım.

Gürültülü bir inlemeyle karşılık verdi ve beni sırt üstü yatırdı. Çamaşırımı çıkarıp bana baktı, birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Bunun bir rüya olmadığını anladığı anı görebilmiştim. Artık her şeyin farkındaydı ve elleri iki yanımdan aşağıya ilerliyordu. “Buradasın.”

Onu yanaklarından yakaladım. “Buradayım. Seninim. Şimdi bana bunu kanıtlaman gerekiyor.”

Liam bacaklarımla arasına yerleşti ve yavaşça içime girerken gözlerimiz birbirine kenetlendi. İçimi doldururken paylaştığımız bu anı bozmayı reddediyordum. Gerindim ve tamamlanmış olmanın verdiği zevke kendimi bıraktım.

İleri geri giderken birlikte hareket ediyorduk. Liam saçlarımı okşuyor, başparmağını dudaklarıma sürüyor ve bakışlarını benden ayırmıyordu. Ellerim sırtında ve omuzlarında ağır ağır geziniyor, ardından kollarına iniyordu.

Tırnaklarımı kaburgasındaki dövmesine geçirdiğim zaman nefesini yutuyordu.

Beni ileri doğru savurdu. Sevişmemizin gürültüsü odada yankılanıyordu. Birbirine karışmış vücutlarımız ve ağır ağır nefes alışımız seks ve ter kokusuyla birleşiyor ve zihnimi ele geçiriyordu. Bu anın içinde ıslanmak istiyordum. Hissetmekte olduğum mutluluğa ve aşka batıp çıkmamak istiyordum çünkü çok yakında bunun sona ereceğini biliyordum.

“Sakın,” dedi emreden bir sesle.

Kafam karışıyordu, engel olamıyordum.

“Sakın oraya gitme. Burada kal. Tam burada benimle kal Natalie.”

Peşimi bırakmayan o düşünceden kurtulup ona odaklandım. Beni kaplayan çerçevesini, ruh ruha, ten tene şu anda paylaştığımız bu bağı ezberliyordum.

Nereden geldiğini anlamadığım bir şekilde orgazma ulaşmıştım ve Liam'ın kollarında kendimden geçtim. “Ah... Aman Tanrım.”

Liam hareket etmeyi kesti ve saf zevk denizine kendimi bırakışımı izledi. Kıvrılarak hafifçe yana çekildim ve elini aramıza yerleştirerek klitorisime bastırdı. Vücudumdaki her zevk zerresini emiyordu. “Yapamam,” dedim, durması gerekiyordu. Bu çok fazlaydı.

“Yapabilirsin,” dedi sert bir sesle.

Vücudumdaki mutluluğu son damlasına kadar sağıyordu. Sonsuz oluyordum. Kollarım iki yanımda uyuşmuşken yeniden hareket etmeye başladı. “Senin dağılışını izlemekten hiç bıkmayacağım.” Daha sert gidip gelmeye başlamıştı. Üçer üçler gibi güneyden yukarı kaymıyordum.

“Benden uzak olduğunda sana kendini nasıl hissettirdiğimi hatırlamanı istiyorum.” Yeniden sertçe içime girmişti. Tırnaklarımı omzuna sapladım. “Hareket ettiğinde beni tam burada hissetmeni istiyorum.” Biraz geri çekildi ve kalçama attığı şaplağın sesi havada gürültüyle yankılandı. “Sen bana aitsin. Ona değil. Başka kimseye değil.”

Liam beni cezalandırırcasına becerirken konuşamıyordum. Bir yandan sertleştikçe sertleşiyor, bir yandan da inliyordu. Daha derine girdiği her seferinde çığlığı basmak için dudağımı ısıırıyordum. Bu çok sertti ama tam olarak ihtiyacım olan şeydi. Tatlı tatlı sevişme kısmını halletmiştik. Şimdiyse düzüşüyorduk. İncelik, sevgi, hiçbir şey yoktu. Yalnızca içgüdü ve zorunluluk. Vücutlarımız birbirine o kadar derinden karışmıştı ki ben nerede bitiyordum ve o nerede başlıyordu bilmiyorduk.

“Anlıyor musun?” diye sordu ve içime o kadar sert girdi ki çığlığıma engel olamadım. Onun teninden gelen acıyı memnuniyetle karşılıyordum. İçine düştüğüm diğer tüm acılardansa onun canımı yakmasını tercih ederdim.

“Canımı yak! Durdur her şeyi!” diye haykırdım.

Liam yavaşladı ve gözlerimde biriken yaşları görüp bana baktı. “Senin canını asla yakmayacağım.” Sesi sakın ve rahattı, sanki dakikalar önce olanlar hiçbir şey değilmiş gibiydi. Beni çevirip kucağına aldı ve kalçalarımı kavradı. “Seni seviyorum,” dedi içtenlikle.

Gözlerimden yaşlar boşalıyordu ve kendimi onun göğsüne bıraktım. “Seni seviyorum,” diye karşılık verdim.

Beni yavaşça kaydırды ve ben de hareket ederek aletin içimi doldurmasına izin verdim. “Gece burada kal,” dedi.

Corinne Michaels

Cevap vermedim çünkü bunu yapamazdım. Bunu biliyordu ama yine de canımı yakıyordu. Liam temposuna ayak uydurmam için beni zorlasa da hâlâ sevecenliğini koruyordu. “Geliyorum Lee,” dedi beni becermeye devam ederken.

Kulağına doğru eğildim. “Seni seviyorum. İçime boşal.”

Bir hırıltıyla boşaldı ve kendini bıraktı. Kolları vücudumu sarıyor, beni yakınında tutuyordu. Gözlerimi kapadım ve burada kalabilmiş olmayı diledim.

Ama yapamazdım.

Ne kadar istemesem de... Eve gitmek zorundaydım.

Bölüm 6

Liam

Ah. Kafam kazan gibiydi. Kendimi bok gibi hissediyordum. Yana döndüm ve baş dönmesinden kurtulmaya çalıştım.

Gerçekten inanılmaz bir rüyaydı. Başımı kaşıdım ve dağınık yatağıma baktım. Bu rüyanın hakikaten dibine vurmuş olmalıydım. On iki yaşından beri ıslak rüya görmemiştim.

Ayağa kalktım ve banyoya gittim. Her anı kafamda yeniden yaşıyordum. Çok gerçek gibi gelmişti. Ona dokunabiliyordum, onu tadabiliyor, vücudunu altımda hissedebiliyordum ama bunun olmasına imkan yoktu. Natalie kahrolası kocasıyla birlikteydi.

O piçin beni bağladığı ipten kurtulduktan sonra yatakta bayılmışımdı. Alkolün tetiklediği komanın beni teslim almasına izin vermiştim. Quinn haklıydı, kendimi toparlamam ve erkek gibi davranmam gerekiyordu. Natalie gitmişse gitmişti... Yaklaşmakta olan bir görevim ve bana ihtiyacı olan bir grup askerim vardı. Yaralarını yalayarak sarmaya çalışan karasevdaı bir köpek yavrusu kimsenin işine yaramazdı.

Boynumu kaşıırken birden omzumda tırnak izlerini gördüm. Bu neydi şimdi?

Aynada döndüğümde izlerin sırtımdan aşağılara kadar uzandığını fark ettim. Hadi canım. Gerçek olmuş olamazdı. Ama onun kokusunu duyabiliyordum. Lavanta kokusu havaya sızıyordu. Dudaklarının tadını ve bana bunun bir rüya olmadığını söyleyip duruşunu hatırlıyordum.

Pekala, o zaman şimdi hangi cehennemdeydi?

Odam dün geceki halim düşünülduğünde fazla toplu duruyordu. Koşarak salona gittiğimde oranın da toplanmış olduğunu gördüm. Lanet olsun. Natalie hakikaten de buradaydı. Dün gecenin hatıraları zihnime hücum ediyordu ve bunun bir rüya olduğunu düşündüğüm için kendimi tokatlıyordum. Gitmeden önce beni öpmüş ve beni sevdiğini söylemişti. Korkunç sarhoşluğum ve ateşli sevişmemizden sonra ben zaten yarı baygın vaziyetteydim. Saniyeler içerisinde tekrar bayılmış ve hepsinin bir rüya olduğunu düşünmüştüm.

Telefonumu aldım ve ona bir mesaj attım.

Seni ne zaman tekrar görebilirim?

Natalie: Yakında. Söz.

Ne kadar erken olursa o kadar iyiydi. Onu şimdiden özlemiştim ama bunu ona söyleyemezdim. Başında yeterince dert vardı.

Olanlar hakkında konuşmamız gerek.

Natalie: Bu akşam arayacağım.

Tamam tatlım. Dün gece geldiğin için çok mutluyum.

Gerçekten de öyleydim. Bunun gerçekten olduğundan emin olmasam bile bana çok şey ifade ediyordu. Evden

kaçıp bana gelecek kadar beni düşünüyordu. Elbette ki kocası evdeyken onunla yattığım için kendimi bir bok çuvalı anıtı gibi hissediyordum ama Aaron onu kaybetmişti. En azından kendimi böyle avutuyordum.

Natalie: Ben de. Bir daha öyle içmek yok. Ben işe gidiyorum. Kendimi zihnimden kurtarmam gerek.

Cevap yazmamaya karar verdim. Ne halt yiyeceğimi düşünmem gerekiyordu. İzindeydim, bu yüzden olmam gereken özel bir yer yoktu. Anahtarlarımı aldım. Ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum. Aaron'la konuşmamız gerekiyordu ve bugün evde yalnız olduğuna göre bu benim için mükemmel fırsattı.

Tabii ki makus talihim peşimi bırakmamıştı. Arkamda yanan kırmızı mavi ışıkları gördüm. Şansıma sokayım.

Polis memuru aviator gözlükleri ve şimdi-başın-belada yürüyüşüyle sürücü koltuğunun kapısına yaklaştı. Henüz tek kelime dahi etmemişti ve ben bu herifin suratına kaş göz dalmak istiyordum. Şu an isteyeceğim son şey bir ceza yemekti.

“Günaydın, sizi neden çevirdiğimi biliyor musunuz?” diye sordu polis memuru Brock.

Evet, çünkü parlak kırmızı bir yarış arabası gördün.

“Kusura bakmayın memur bey. Fazla hız yapmış olmalıyım?” dedim daha ziyade bir soru sorar gibi. Ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

“Hız limitini aştınız. Burada azami hız limiti 60. Ehliyet, ruhsat ve sigortanızı rica edeceğim.”

Torpedo gözünü açtım ve istediği kağıtlarla birlikte askeri kimliğimi de uzattım. Memur kağıtlara bakıp başını salladı. “Aktif misiniz?”

“Evet efendim.”

“Sanırım bunu yanlışlıkla verdiniz,” dedi ve üzerinde ismim olan bir zarf uzattı. Zarfa baktığımda onun Aaron’ın mektubu olduğunu fark ettim. “Yalnızca bir uyarı cezası vereceğim. Biraz yavaş gitmeniz yeterli. Hizmetleriniz için teşekkürler.” Diğer kağıtları da uzattı ve aracına doğru yürüdü.

Burada kamyon çarpmış gibi, sersemlemiş halde kalakalmıştım. Kahretsin. Mektubu okuyacak mıydım çöpe mi atacaktım? Aaron’ın evinin karşısındaki sokaktaki otoparka arabayı bıraktım ve mektuba baktım. Bir zamanlar söylemek istediği şeyler şu anda önemsizdi ama merak her yanıma sarmıştı.

Liam,

Selam dostum. Bu göreve gitmeden önce oturmuş bunu yazıyorum ve içimde garip bir his var. Açıklayamıyorum ama bu görevden geri döneceğimi sanmıyorum. Böyle düşünmememiz gerektiğini biliyorum ama işte... Sonuçta durum bu. Senden istemeyi düşündüğüm birkaç şey var ve senden başka da güveneceğim insan yok.

Lee’ye iyi bak. Bunu kimseye anlatmadım ama o zor zamanlar geçiriyor. Yine bir düşük yaptı ve bu onu mahvediyor. Karımın gözlerimin önünde tükenişini görüyorum ve bunu durduramıyorum. Eskiden sevgi ve ışık dolu olan kadın şimdi perişan halde. Onu gülümset ve mutluluğu tekrar bulmasına yardım et. Ben ona çaresizce istediği hayatı veremiyorum. Bu yüzden ne olur, ona göz kulak ol, ona yardım et, gözyaşlarını dindir ve onun yanında ol çünkü bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Onun nasıl bir hediye olduğunu fark edersen ve ona âşık olursan ona iyi davran, yoksa Tanrı’nın her günü rüyalarında peşini bırakmam. Yeryüzünde onun gibi bir kadın daha yok. Ve eğer benden başka birini

sevecek olursa umarım o kişi sen olursun. Buna değecek birini bulmasını istiyorum, eğer bu kişi sen olmazsan o adamın pişin teki olmadığından emin ol.

Eğer bir mucize olmuşsa ve şu anda hamileyse kızımıza ya da oğlumuz bir baba gibi olmanı istiyorum. Sen benim kardeşimsin ve çocuklarımin benim hakkımda hiçbir şey bilmeden büyümeyeceklerinden emin olmam gerek. Onlara yol açtığımız tüm sorunlardan bahset ve onların aynı hataları yapmasına engel ol.

Seninle konuştuğumuz bazı şeyler hakkında çok düşündüm. Bu hayatın seni ve aileni eninde sonunda nasıl yok edeceğini... Ve sanırım sen haklısın. Ben eskiden olduğum adam değilim. Çok fazla şey gördüm ve yaptığım şeylerden gurur duysam da Natalie konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Yıslık herifin tekiyim. Onu hak etmiyorum ama bir şekilde beni seviyor ve ben içimdeki kötüyü asla görmemesini umut etmeyi sürdürüyorum.

Her neyse, ona iyi davran. Ölürsen bile arkamı kollamaya devam edeceğim.

Aaron

Evin önüne geldiğimde öfkeden kuduruyordum. Natalie'nin arkasından işler çevirmiş, başka bir kadını hamile bırakmış, sonra da bana posta koyacak yüzü kendinde bulmuştu. Ben Natalie'ye saygı göstermiş, onu ve kızını sevmiştim. Benden bunları yapmamı bizzat o istemişti ve sonra aramızdaki lanet erkeklik anlaşmasını bozmuşum gibi davranmaya çalışıyordu. Cehennemin dibine gidebilirdi.

Ben kapıyı kapatırken Aaron verandadan indi.

"Bu kadar erken döneceğini tahmin etmemiştim."

Ona yaklaştım. "Geçtiğimiz yılı konuşmak için uygun bir zaman olduğunu düşündüm."

Başıyla onayladı ve tekrar verandaya yöneldi. “Görünüşe göre çok şey kaçırmışım.”

Sandalyelere oturduk ve bir süre birbirimize bakmadık. Ben mi başlamalıyım, yoksa soruları onun sormasını mı beklemeliydim bilmiyordum. Eğitimimi hatırlayınca ilk topu ona bırakmaya karar verdim. Genellikle istediğin cevapları almanın en iyi yolu buydu.

Bekliyordum ama o ne hareket ediyor, ne de konuşuyordu, yalnızca bakıyordu.

Sonra bu puştun da aynı şeyi yapmak için eğitim aldığına hatırladım. İkimizden biri su koyuverene kadar saatler geçebilirdi. Sorun şuydu ki o bir terörist değildi, benim arkadaşımdı ve bir arkadaş gibi davranılmayı hak ediyordu.

“Ben başlayayım,” dedim ve bana döndü. “Ne bilmek istiyorsun?” Ona biraz alan tanımıştım ama hâlâ konuşmanın kontrolünü elimde tutmaya çalışıyordum.

“Ne zamandır benim ailemle evcilik oynuyorsun?”

Demek böyle olacaktı.

“İlk olarak, evcilik oynamıyorum.” Bakışlarımın tamamen net olmasını istiyordum, böylece bunun sandığı gibi bir şey olmadığını anlayacaktı. “İkinci olarak, burada bir ailen varken, ne zamandır ikincisinin peşinde koşuyordun?”

Gözlerini milimetrik olarak kaydırды ama bu benim fark etmem için yeterliydi. “Bilmediğin şeyler var.”

“Senin de.” Lafını dosdoğru ona iade etmişim. O Natalie’nin en kötü zamanını ya da ikimizin de hislerimizin adını koyamadığımız zamanları görmemişti. O burada değildi, o yüzden o kahrolası peşin hükümleriyle beni yargılamaya kalkmasa iyi ederdi.

“Brittany bir hataydı,” dedi Aaron ve ayağa kalktı. “Lanet olası, büyük bir hata.”

“Evet, doğru, senin hatan kendisini hata olarak görmüyor ama.” Beni esas delirten kısım burasıydı.

“Onun ne düşündüğü umurumda mı sence?”

“Bunu bilmiyorum. Sen hamile karının arkasından iş çevirdin. Brittany ona her şeyi anlattı ve şimdi sen gelip kendi pisliğini benim ve Lee’nin üzerine atabileceğini mi sanıyorsun? Canın cehenneme dostum. Senin arkandan iş çevirmedim. Seni utandırmak için yapmadım. Bana onu sevmemi sen söyledin. Çocuğunu kendi çocuğummuş gibi büyütmemi istediğini söyledin, şimdi de böyle mi davranıyorsun?” Bir kez konuşmaya başladıktan sonra ardı arkası kesilmiyordu ve duramıyordum. “Onu seviyorum. Sen öldüğünde onun ayağa kalkmasına ben yardım ettim. Aarabelle hastayken hastanede ben vardım, Natalie kusarken saçını ben tuttum ve seni savunan da bendim!” Onu göğsünden ittim ve geri sıçradı.

Göğsünü ovuşturarak birkaç adım geri çekildi. Kendimi çok kötü hissetmiştim.

“Aaron, özür dilerim adamım,” diye af dilemeye çalıştım ama başka bir şey söyleyemeden arkasını döndü.

“Bunu hak ettim. Hatalı olduğumu biliyordum ama onlarla yaşayabilmek için savaştım. Seninle savaşmak istemiyorum fakat o benim karım. O benim kızım ve sırf sen geçen sene Lee’yi sevmeye karar verdin diye onları bırakmayacağım.” Göğsünü şişirerek bana doğru yaklaştı. Yumruklarımı sıktım, sonra bıraktım. “Ben onu neredeyse tüm hayatım boyunca sevdim ve eğer sen sandığım gibi bir adamsan kenara çekilirsin.”

Ona yaklaştım ve sözcüklerimi yeniden tarttım. Puştluk yapıp ona dün gece karısını becerdiğimi söyleyebilirdim. Bunu istiyordum ama yapmayacaktım. En yakın arkadaşımın canını derinden yakacak acıyı tam şu anda avucumun içinde tutuyordum. Ama nihayetinde Lee'nin de canı yanacaktı. Ve bunu yapacağıma bileklerimi doğramayı tercih ederdim.

“Yalnızca Natalie'yi ne kadar üzdüğünü bil. Seni istemeyebilir. Ve eğer seni terk ederse onu sana dönmesi için ikna etmeye çalışmayacağım.”

Aaron başıyla onayladı ve duraksadı. “Senden bunu bir kez, kızım için isteyeceğim.” Bekledi ve ben söyleyeceklerinin ne yöne gideceğini çoktan anlamıştım. “Eğer Natalie ve Aarabelle'i seviyorsan bu pisliği yapma. Evliliği ve aileyi bitiren o adam sen olma.”

“Şaka gibisin. Sen başkasıyla yatıp kalkarken kendi evliliğini bitirdin, farkında değil misin? Benim tanıdığım Aaron işler boka sarmadan kendini toplar ve adam gibi bu işi düzeltirdi. Seninle bunun için savaşmayacağım. Bu Natalie'nin seçimi olacak.”

Aaron bana doğru yaklaştı - ve yemin ederim ona iyi davranmıştım - ama bana dokunmaya kalkarsa kafasını duvara gömecektim.

“Verdiğin sözlere ne oldu Liam? Ha? Ne olursa olsun arkamı kollayacağına dair verdiğin sözlere ne oldu?”

Ona bakarken travmatik bir beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini merak ettim çünkü en önemli meseleyi atlıyor gibi görünüyordu: Hatalı olan kendisiydi.

“Arkanı mı kollayacağım?” Herifi şimdi dövecektim. “Arkanı kolladım zaten! Her Tanrı'nın günü seni korudum.

Bunu sana ben yapmadım!” Derin bir nefes aldım ve boynumdaki nabzımı durdurmaya çalıştım. Hiddetimin taşmak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

“Sana onu sevmeni söyledim, ama...”

“Ama ne? Aslında onu ima etmedin mi? Biliyor musun, o kahrolası mektubunu bugün okudum. İçinde ne olduğunu bile bilmiyordum. Lee’ye karşı hiçbir şey hissetmemek için her gün ama her gün savaştım. Kendime bunun yanlış ve aptalca olduğunu söyleyip durdum. İkimizden biri herhangi bir şey fark eder gibi olduğunda çok zorlandık. Onunla olmak hiç kolay olmadı. Aklımın bir köşesinde hep sen vardın, Natalie’ye asla seni unutturmaya çalışmayacağımı ya da Aarabelle’in seni tanımadan büyümesine izin vermeyeceğimi biliyor olman için dua ettim.”

“Ama yine de onunla işleri ilerletmeye devam ettin?”

“Hiçbirimiz senin hayatta olduğunu bilmiyorduk!” Ellerimi kaldırdım ama onu yakasından tutup sarsmamak için kendimle savaşıyordum. “Tüm meseleyi kaçırıyorsun! Burada hatalı olan ben değilim, Lee de değil. Hatalı olan sensin. Sen kendi seçimlerini yaptın ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundasın.”

Gözlerinde alev alan öfkeyle bana bakıyordu.

“Eve dönerken kendimi bu pisliğin içinde bulmayı beklemiyordum! Uçakta bana tek kelime etmedin.”

İşi yumruklara dökmek için kendimce sebepler uydurmaya çalışırken beynimi kontrol etmekte zorlanıyordum. “Ne söylememi istiyordun? Karşımdakinin sen olduğuna inanamadım. Bana görevden bahsettiklerinde bu kişinin sen olamayacağını düşündüm. Sen ölmüştün. Vücudunun bir parçasını kanıt olarak görmüştük. Afganistan’a

inip karşımdakinin *gerçekten* sen olduğunu anladığımda... Benden ne bekliyordun bilmiyorum dostum.” Boşa kürek çekiyordum çünkü içimde bir yerde hâlâ onun karşımda durmakta olduğunu idrak eden bir parça vardı. Cephe arkadaşım, yerine canımı feda etmekten çekinmeyeceğim arkadaşım karşımda duruyordu.

Umarım bana vurmaya kalkardı. Natalie’nin arkasından yediği aptalca haltlar için karşılığında ben de sağlam bir yumrukla karşılık verecektim. Ama sonra ona baktım. Eve geleli birkaç gün olmuştu ve daha iyi görünüyordu fakat yaraları hâlâ vücudunun bir tarafını kaplıyordu. Uzun süredir canı yanıyordu.

“Onu seviyorum. Gece gündüz sadece onu düşündüm.”

İçimde iki taraf vardı ve ikisi de o kadar berbat haldeydi ki ne yöne döneceğimi bilmiyordum. Birincisi, Aaron hayattaydı ve buraya döndüğünde geride bıraktığı hayata kaldığı yerden devam edeceğini düşünüyordu. İkincisi, o Natalie’yi hak etmiyordu. Ben hak ediyordum. Ben onun olamadığı adamdım ve Natalie beni seviyordu. Dün gece bana gelmişti ve Aaron uyurken onunla sevişmiştim. Mükemmel değildim ama Tanrım, bu durumu değiştirebilmek için neler yapmazdım.

“Bak dostum, bize anlattıklarından çok daha fazlasını yaşadığına eminim. Bunu anlıyorum. Ama açık konuşacağım. Eğer o görevden dönseydin ve Natalie onu bir SEAL’dan diğerinin kucağına atlamak için yer arayan o kaltakla aldattığını öğrenseydi seni bu evden kapı dışarı ederdi.”

“Eğer Natalie kararını benim yaptıklarım yüzünden verecekse, o zaman ona karşı çıkmam. Bu canımı ne kadar

yakarsa yaksın. Ama onun peşinden koşma. Senden bunu bir arkadaşın olarak istiyorum. Aarabelle için, ailemizi bir arada tutabilecek miyiz görmemiz için bana ve ona bir şans ver.”

Aklımdan farklı cevaplar geçiyordu. Söylemek istediğim çok şey vardı ama Lee’ye ve hayatımı birden fazla kez kurtarmış olan bu adama saygımdan dolayı başımla onaylamakla yetindim. “Gerçekten anlamıyor musun?”

“Neyi anlamıyor muyum?”

“Bu sana kalmış bir şey değil. Senin talep edeceğin, öne süreceğin şartlar yok. Ben senin için kenara çekilmiyorum. Ama şunu anlaman gerek. Onu seviyorum. Aarabelle’i seviyorum. Ve sonunda onlara sahip olan adam ben olacağım. Ne kadar berbat durumda olduğunu fark ettiğini sanmıyorum. Sonuç olarak, Natalie’ye ihtiyacı olan zamanı tanıyacağım çünkü onun hangisinin doğru olduğunu henüz bildiğini düşünmüyorum. Ben onu bir karar vermeye zorlamayacak kadar seviyorum. Ya sen?”

“Ben onu tanıyorum.”

“Artık değil. O değişti Aaron. Cehennemin içinden geçti ve daha kötüsü olamaz dediği anda üzerine bir tekme daha yedi. Ben yanındaydım. Ben bunu gördüm ve onun bir kez daha bunları yaşamasına izin vermeyeceğim.”

Elimden gelenin en iyisi buydu.

Öne çıktı. “Yeterince adil.” Elini uzattı. “Onların yanında olduğun için teşekkür ederim. Buna minnettarım.”

Hayır, değildi. Onun kadını elinden aldığım için nefret doluydu. Elini tuttum ve el sıkıştık. Karşılık vermiyordum çünkü bu noktada medeni duruşumu koruyabileceğimden emin değildim. Benden talep ettiği şeyi kıçına

Corinne Michaels

sokup ağzından çıkarmasını söylemek üzereydim, dilimin ucundaydı ama sustum. Bir geçmişimiz vardı ve nihayetinde Lee'yi zorlayamazdım.

Burada önemli olan oydu. Ve Aarabelle.

Onun için kendimden bir parçayı feda etmek zorundaydım ve en sonunda bana dönmesi için dua edecektim. Bunun sonunda canı yanan en yakın arkadaşım bile olsa.

Bölüm 7

Natalie

“Hey, Sparkles, içeri gelebilir miyim?” diye sordu Mark kaygılı bir şekilde.

“İlk seni göndereceklerini tahmin etmiştim.” Elimle gelmesini işaret ederken sıırttım. “Seni daha kolay affedebilirmişim gibi görünüyor.”

“İkimiz de gösterişi sevdiğimiz için olmalı.” Mark sandalyeyi çevirdi ve elini sertçe yanına koydu.

“O yüzden olmalı.”

Havadaki gerilim hissedilebilir derecedeydi ama Mark huzursuzluğunu gizleme konusunda muhtemelen en usta olanımızdı. Bugün buraya gelmek zor olmuştu fakat sıradan bir günün hissiyatına ihtiyacım vardı. Aaron benim gece boyunca evde olmadığımı fark etmemişti, ya da fark ettiyse bile tek kelime söylememişti.

Liam’ın evinden ayrıldıktan sonra Aarabelle’i almış ve uyuyana dek ağlamıştım. Onunla yatmak istememişim. Tek istediğim onu görmektir. Ama bana bir kez dokunduktan sonra durmak imkansızdı ve durmak isteyen tek bir hücrem bile yoktu. Kumsaldaki izler giderek bulanıklaşıyordu.

Ofise girmek beklediğimden çok daha zor olmuştu. Her şeyden haberdar meraklı gözler ve etrafımı saran Aaron'ın arkadaşları yüzünden görünmez olmak istiyordum ama bunu yeterince yapmıştım. Artık burada çalışıyordum ve içimi rahatlatmam gerekiyordu.

İnsanların hayatı benim ellerimdeydi. En azından bahanem buydu.

“Senin için ne yapabilirim?” diye sordum birkaç saniye süren garip sessizliğin ardından.

Mark dirseklerini dizlerinin üzerine koyup sandalyesinde öne kayd ve ciddi pozisyonunu aldı. “Senin için endişeleniyorum. Benimle konuşamayacağını düşünüyor olabileceğini biliyorum, ama konuşabilirsin.”

Beni önemsediyini biliyordum. Niyetinin iyi olduğunu biliyordum fakat aynı zamanda işler sıkıştığında “önce erkekler, sonra yengeler” saçmalıklarının kullanıma sokulacağını da biliyordum.

“Ben iyiyim.” Son sözcük beni biraz korkutmuştu. Aklım doğrudan Liam’a gitti.

“Aaron nasıl?”

Pencereden dışarı baktım ve söyleyeceklerimin üzerinden geçtim. “Alışıyor, herhalde - ikimiz de alışıyoruz.”

Mark konuşmaya başlamadan önce tekrar ona bakmamı bekledi. “Bunun herkesten çok senin için zor olduğunu biliyorum. Sen hayatına devam ettin, onun ilişkisini öğrendin, mutluydun ve şimdi o geri döndü. Bu kolay olmamalı. Lanet olsun, nasıl hissettiğini biliyormuş gibi bile yapamıyorum. Ama Aaron da cehennemi yaşadı. Sen acı çekiyorsan, bir yıldır rehin tutulduğu yerde onun neler yaşamış olduğunu hayal et. Senden onu affetmeni istemiyor-

rum,” Mark duraksadı. “Senden sadece yardımcı olmamıza izin vermeni istiyorum.”

Bu son isteği karşısında gözlerim kocaman açıldı. “Yardım mı? Nasıl yardım etmeyi planlıyorsunuz?”

Mark öne eğildi. “Jackson ve ben senin arkadaşınız Lee. Aaron bir süre benimle kalabilir, sen biraz izin alabilirsin ya da ihtiyacın olan bir şey varsa yapabilirsin. Ama Aaron uçakta yalnızca seni görmekten bahsediyordu. Başka bir kızıdan bahsetmedi.”

Omuz silktim. “Sanki bahsetse bana söyleyecekmişsiniz gibi.” Bana aksini söylemesini bekledim ama yapmayacaktı.

Askeri ekiplerde sadakatsizlik hikayeleri kol gezerdi ama hepimiz bunu görmezden gelirdik. Başımızı diğer tarafa çevirirdik çünkü ne olursa olsun, kimse olaylardan habersiz eşine neler döndüğünü söylemezdi. Pek çok arkadaşım, kendileri evle uğraşırken, kocaları görevden döndükten sonra onların dışı sineği bile becerdiğini öğrenmişti. Hatta bazıları onlarla tekrar seviştikten hemen sonra öğreniyorlardı. Bundan daha sert bir tokat düşünemiyordum ve buna bağışıklık kazandığımı sanıyordum.

“Hayır, sana söylemezdim... Ama bunu bir şekilde bilmeni sağladım.”

“Bu da ne demek oluyor şimdi?” Ellerim masanın üzerine balyoz gibi inmişti ve Mark biraz endişelenmiş görünüyordu. Güzel. “Bu kelime oyunlarından ve kafiyeli sözlerden çok yoruldu. Hepiniz onurda, gururda ve kurallarınızdan bahsedip duruyorsunuz ama hepimiz ikiyüzlüsünüz!” Ayağa fırladım ve altımdaki sandalye odanın diğer köşesine yol aldı.

“Lee,” dedi beni sakinleştirmek istercesine.

“Hayır!” diye bağırdım ve ona doğru yürüdüm. “Bana ‘Lee’ deyip durma. Yoruldum. Hepiniz bana Aaron’la geçen seneye kadar geçirdiğiniz onca zamandan bahsedebilirdiniz ama bundan hiç mi şüphelenmediniz? Karşımda dürüstçe oturup bana hiçbir fikrin olmadığını mı söyleyeceksin? Senin bilmediğin defalarca kez Aaron’ın bana seninle birlikte olduğu yalanını attığına eminim. Bu sana kendini nasıl hissettiriyor?”

Mark ayağa kalkmış tepemden bakıyordu. Elleriyle yavaşça omuzlarımdan tuttu. “Bilmiyordum. Bilseydim ona diğer kızdan kurtulmasını ya da sana anlatmasını söylerdim. Hatalar yaptı ve cezasını ödedi.”

“Ve bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?”

“Ne bekliyorsun?”

Ne mi bekliyordum? Bilmiyordum. Beni zorlayan kısmı burasıydı. Ona ne istediğimi söyleyemiyordum çünkü eğer aldatan Reanell olsaydı bunu koşup Mason’a anlatmazdım. Ama işin içinde bir de bebek vardı. Ve bu bir kez olup bitmiş bir şey değildi.

Sandalyeye oturdum ve başımı arkaya attım. “Böyle bir şeyin hiç olmayacağını umuyordum. Ama hiçbirinin bir önemi yok çünkü bunu atlattım. İlişkisinin ve diğer tüm pisliklerinin üstesinden geldim. Liam’la gerçekten mutluydum.”

Mark yanıma oturdu. Kolunu omzuma koyup beni kendine çekti. “Aaron’la mutlu muydun? Eğer bütün bu süreçte onun ölmemiş olduğuna inansaydın, yine de onunla birlikte olur muydun?”

Başımı omzuna koydum. “Bunu yanıtlayamam.

Mutlu değildik ama bebek için sevinçliydik. Aara doğduktan sonra belki de eskisi gibi olacaktık, kim bilir?”

“Evet, mesele bu... Bilemezsin. Ama benim bildiğim bir şey varsa o da seni çok seven iyi arkadaşların olduğudur. Ve Aarabelle var. Geri kalan her şey, tamamen senin kararın.”

Başımı kaldırıp ona baktım. “Öyle mi? Benim seçimlerim bunun içindeki herkesi etkiliyor.”

Mark yanağımdan öptü. “Bence herhangi bir seçim yapmadan önce kendine nefes almak için biraz fırsat tanıman gerekiyor.” Ofisten çıktı ve sonra kapıdan tekrar kafasını soktu. “Lee?”

“Evet?”

“Sence Aarabelle’e Ay ışığı lakabını takabilir miyiz?”

İstemsizce güldüm ve yanımdaki masanın üzerinde duran peçete kutusunu suratına fırlattım.

Eğilerek kutudan kurtuldu ama o da gülümsüyordu. “Bunu hayır olarak alıyorum.”

Bildiğimiz Mark.

Masama döndüm ve işimin başına oturdum. Deniz ötesindeki insanlar önemliydi ve kendi hayatımı bir kenara koyup onların hayatlarına odaklanmalıyım. En azından birkaç saatliğine.

Telefonum çaldı ve kim olduğuna bakmadan cevapladım.

“Evet?”

“Natalie?” Aaron’ın çatallı sesi gergin duruyordu.

“Sorun ne?” diye sordum hızla.

“Geç oldu. Five gelecek misin diye merak ettim sadece.”

Camdan dışarı baktıktan sonra saatime baktım. Lanet olsun. Saat neredeyse yediydi.

“Kusura bakma. Şu projelere dalmışım,” diye açıkladım.

“Doğru, işin var,” diye cevapladı Aaron inanmayan bir tavırla. “Belki başka yerlerdesindir diye düşünmüştüm. Arabam ya da başka bir yere gidecek durumum yok. O yüzden ne yapmam gerektiğini öğrenmek istedim.”

“Aaron,” dedim yumuşak bir sesle. “Gerçekten özür dilerim. Şimdi ofisten çıkıyorum. Birazdan orada olacağım. Paige’i arayıp Aarabelle’i bu gece alıp alamayacağını bir sorayım. Sonra yemek yer ve konuşuruz?”

Bu işin lojistik kısmını çözmemiz gerekiyordu ve benim cevaplara ihtiyacım vardı. Olanları baştan sona onun ağzından duymam ve Aarabelle için bundan sonra ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyordu. Evimden çıkmak istemiyordum ama Aaron’ı kovmayı da düşünmüyordum.

“Bu iyi olur.”

“Tamam,” dedim gülümseyerek. “Yakında görüşürüz.”

“Seni seviyorum Natalie.”

“Ben...” Kelimeleri yuttum. “Benim gitmem gerek,” diye mırıldandım hızlıca, ardından telefonu kapadım.

Yolda trafik yoktu ve Paige, Aarabelle’e memnuniyetle bakabileceğini söyledi. Aaron’la ilgili işleri nasıl halledeceğimden emin değildim ama bilmem gereken çok şey vardı. Geçen yıl nerede olduğu bunlardan biriydi. Aaron’ın

o kurtarma görevine kendi isteğiyle gittiğini düşünmemiştim ama aynı zamanda onun başkalarıyla yattığını da hiç aklıma getirmemişim.

Arabayı park ederken telefonum gelen bir mesajla bipledi.

Liam: Konuşmamız gerek.

Biliyorum. Bu gece Aaron'la halletmem gereken işler var.

Liam: Tamam. Senden cevap bekliyor olacağım.

Seni seviyorum.

Mesajlaşmak kolaydı. Bunları yazarken tereddüt etmemiştim çünkü kalbim Liam neredeyse orada atıyordu. Aaron'la geçmişim ne olursa olsun geleceğim Liam'a aitti. Şimdi kendimi bu durumdan nasıl kurtaracaktım onu çözmem gerekiyordu.

Liam'dan cevap gelmesini bekledim fakat gelmedi. Parmağım çağrı tuşunun üzerinde dolanıyordu. Nasıl olur da bana aynısını yazmazdı? Onu seçtiğimi ona kanıtlamaya çalışıyordum. Ona dürüst ve sadık davranıyordum. Lanet olsun, kendi evimden sırf onu görmek için kaçarak çıkmıştım.

“Lee?” Telefonu elimden bıraktım ve çılgılığımı engellemek için elimi ağzıma götürdüm. Camdan baktığımda Aaron'ın arabanın yanında durmakta olduğunu gördüm. “İyi misin?”

Nefes almaya çalışarak yüzüne baktım. “İyiyim. Beni korkuttun.”

Kapıyı açtı ve elini uzattı. “Özür dilerim, endişelenmişim.” Çekinerek elimi eline bıraktım. Bir kıvılcım, bir

elektrik, herhangi bir şey olmasını bekliyordum ama bir tanıdıklık hissinden fazlası yoktu. “Yemeği dışarıdan söyledim. İkimizden birinin pişirmesinden daha kolay olacağını düşündüm.”

“Doğru,” dedim gülererek. “Senin mutfakla aran pek iyi değil.”

Aaron elini belime koydu. Biraz daha hızlı yürümeye başladım.

“Bazı şeyler hiç değişmiyor,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Ve bazı şeyler de değişiyor.”

Aaron bir soluk verdi. “Sanırım öyle.” Verandaya iyice yaklaştığımızda duraksadı. Üzerinde mumlar, güller ve kenarında pizzanın durduğu masaya baktım. “Düşündüm ki, belki...”

Ona döndüm ve ölesiye derin bir öfke ve acıyla ona baktım. “Ne sanmıştın? Bundan bir randevu çıkaracağını mi? Bu bir randevu değil Aaron. Yeterince acı veren bu durumdan en az hasarla nasıl kurtulabiliriz, bunun bir muhakemesi. Beni aldatmış olduğunu öyle birden unutamam.”

“Yani onun söylediklerini kesin doğru mu kabul edeceksin? Bana olanları açıklama şansı vermeyecek misin?” diye ardı ardına sözlerini sıraladı ve duruşunu gevşetti. Kendini yere bırakıp önümde diz çöktü. “Bir zamanlar beni seviyordun. Herkesin kışkırdığı bir aşkımız vardı. Birbirimize yeminler etmiştik.” Sesi çelimsizdi ve sanki yer onu yutuyormuş gibiydi.

Çantamı yere bıraktım ve yanında yere çöktüm. “Yeminlerimiz bozuldu Aaron. Evet, birbirimizi bir kez sevmiştik ama yolculuğun bir noktasında birbirimizi kay-

bettik.” Aaron’ın gözleri benimkilerle buluştu. Ağlamak istiyordum. “Birbirimize bunu yapmayalım. Lütfen,” diye yalvardım.

“Yalnızca keyifli bir yemek yiyelim ve konuşalım.”

Başımla onayladım ve ikimiz de hafifçe doğrulduk. “Öğrenmek istediğim şeyler var. Mesela, Afganistan’da ne oldu?” Buradan başlamamız gerektiğine karar vermiştim. İlişisini de öğrenmem gerekiyordu ama aynı zamanda bunun bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğinden emin değildim. Her konuyu kendi kutusuna koyup orada değerlendirmem gerekiyordu. Yine lanet olası kutular. Ama bu sayede tepemde biriken bunca sorunla daha kolay mücadele edeceğimi düşünüyordum.

“Soruların olduğunu biliyorum ve elimden geldiğince hepsini cevaplayacağım. Bazı kısımları hâlâ çok net hatırlamıyorum,” diyerek ayağa kalktı ve elini uzatarak bekledi.

Ayağa tek başıma kalktım. Kontrolümü kaybetmem ve kendime hâkim bir görüntü vermem gerektiğinin farkındaydım. Yumuşak bir mum ışığıyla aydınlanan sandalyelerimize oturduk. Hepsini söndürmemek için kendimi zor tutuyordum. Bu bir randevu değildi. Ama yapmam gereken şey onun dürüst olmasını sağlamaktı, onu kızdırmak değil.

“Bana patlamadan bahset.” Sesim alçak ve sakindi.

Aaron tabaklarımıza birer dilim pizza koydu ve elimi tuttu. “Mahsuru var mı?” diye sordu başını eğerek.

Benden bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Sanki hayatta kalması buna bağılıymış gibi. “Hayır, elimi tutabilirsin,” deyip elini sıktım.

“Teşekkürler bebeğim.”

“Bana ‘bebeğim’ diyemezsin,” diye cevap verdim istediğimden daha sert bir sesle. Aaron’ın bakışları birbirine kenetlenmiş ellerimize döndü.

“Ama elini tutabilirim?”

“Bir arkadaşla ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Ne olduğunu ve nasıl hissettiğini anlatacağın bir desteğe ihtiyacın var. Biz çocukluktan beri arkadaşız. Her zaman senin arkadaşın olacağım.”

Aaron başıyla onayladı ve derin bir soluk verdi. “Kulağa ne kadar mantıklı gelecek bilmiyorum. Sorun yaşadığımız bölgeye gitmek üzere bir karavana bindiğimi hatırlıyorum. Aracın içinde dördümüz sohbet edip gülüştüyorduk.” Hikayenin içine girdikçe gözleri uzaklara dalıyordu. “Biz geçerken ellerini sallayıp çığlık atan bir sürü çocuk vardı. Bizi durdurmaya çalışıyorlardı herhalde. Ne istediklerini bilmiyordum. Sürücünün yanındaki koltukta oturuyordum ve şoförü durmaması için zorluyordum. Durmamamız gerektiğini biliyordum ama o beni dinlemek yerine ayağını gazdan çekti. Biraz yavaşlar yavaşlamaz da patlama gerçekleşti. Benim tarafımda olmuştu ve havada uçtuğumu hissettiğimi hatırlıyorum. Her şey ağırlığını yitirmişti ama aynı zamanda kaos halindeydi.”

Derin bir nefes aldı ve elimi daha sıkı tuttu. “Sonra ne oldu?” diye sordum.

“Her yerde çığlıklar ve kan vardı. Boynumdan tutulup sürüklendiğimi hatırlıyorum. Bunu bizim araçtaki çocuklardan biri yapıyor diye düşünmüştüm. Sürekli bilincimi kaybedip geri kazanıyordum. Gerçekten bundan fazlasını hatırlamıyorum.”

Yüzümden bir damla yaş akarken Aaron elimi bıraktı. “Seni kim çekiyordu?”

“Onlar.”

“Kim *onlar*?” diyerek bana biraz daha anlatması için onu sıkıştırdım.

“Sence kim Lee?” dedi Aaron dişlerini sıkarak. “Çok kan kaybediyordum. Öldüğümü sandım. Ölmemem için her şeyi yaptılar ama onlara hiçbir şey anlatmadım. Ne ismimi, ne başka bir şey. Kafalarının karışması için yalnızca Fransızca konuşuyordum ama Amerikalı olduğumu biliyorlardı. Uzun aralıklarla bilincimi yitirdiğim oluyordu. Gerçekten çoğu şeyi hatırlamıyorum. Charlie bölgeye geldiğinde, açık bir şekilde üst rütbeden bir teröristi onun yeni oyuncağıymış gibi yaparak takip ediyordu.”

“O seni bulan ajan mı?” diye sordum.

“Evet, benim bulunduğum kampa tam anlamıyla şans eseri geldi. Amerikalı olduğumu fark ettiğinde ihtiyacım olan bakımı ve bazı bilgileri almaya başlamıştım. Ama bunun gerçek olup olmadığından emin değildim. Hâlâ o zaman neyin gerçek neyin hayal olduğunu bilmiyorum.”

Sessizce oturup bana söylediklerini hazmetmeye çalışıyordum. Bir yıl boyunca onu aramamıştık. Hiçbirimiz ona ne olduğunu araştırmamıştı. “Bize o patlamadan sağ çıkmış olmanın hiçbir yolu olmadığını söylemişlerdi. O kadar kötüydü ki kimse sağ çıkamaz demişlerdi. Diğerlerinden sağ kurtulan oldu mu?” Ona baktım ama başını iki yana salladı.

“Benim de kurtulmamam gerekirdi. Patlama kötüydü ama görünen o ki ikinci patlamadan önce beni araçtan çekip çıkarmışlardı. İlk kez kendime geldiğimde her tarafım

ezilmişti ve kötü durumdaydım. Birkaç saat için uyanıyor ve sonra Tanrı bilir ne kadar süre bilincimi yitiriyordum. Tıbbi müdahalenin çok iyi olduğunu söyleyemeyeceğim. Beni hayatta tutan kişi Charlie'ydi. Güvenimi kazanması aylar sürdü. Gerçekten bir CIA ajanı mıydı yoksa tamamen kafadan sıkıyor muydu bilmiyordum. Eğitimime de güvenmiyordum çünkü hiçbir şey anlam ifade etmiyordu."

"Senin için çok zor olmuş olmalı," dedim.

Parmaklarını parmaklarıma doladı. "Tek bildiğim, eğer bir şansım olursa diye kendimi güçlü tutmam gerektiği-ydi. Buraya, sana dönebilmek için o kadının bana yardım etmesine izin verecektim," dedi kısık bir sesle.

"Aaron," Sesim titriyordu. Canının yanmış olduğunu görmek içimi acıtıyordu. Bana anlatmayacağını biliyordum ama bunu önemsiyordum. "Onlar sana...?"

"Daha kötüsünü de gördüm. Hayattayım, o yüzden bütün bunların bir önemi yok."

"Ölümünün beni ne kadar kötü etkilediğini sana anlatamam. Berbat haldeydim. Her gece bunun bir yalan olması için dua ettim. Neredeyse bütün yıl boyunca eşyalarını atamadım. Mark haberini vermek için eve geldiğinde nasıl hissettiğimi sana anlatamam." Titrek bir soluk verdim. "Tüm güzel anılarımıza tek tek tutunmaya çalıştım. Onlar beni hayata bağlıyordu, onlar sayesinde boğulmamayı umuyordum. Cenazene gittiğimde Reanell beni gerçek anlamda arabadan dışarı taşımak zorunda kalmıştı. Aara doğduktan sonra hayatın daha farklı olacağını biliyordum." Durdum ve şarabımdan bir yudum aldım. "Her şeye rağmen başardım. O güzel, küçük kızı doğurdum, tek başıma. Her ıkındığımda seni düşünerek yaptım. Ne kadar çok şey yaşadığını ve her zaman güçlü kaldığını düşünerek... Onu

kucağıma aldığımda çok acı çekiyordum. Yalnız olmaktan nefret ediyordum.”

“Orada olmak istemez miydin sanıyorsun?” diye sordu kuşkuyla.

“Hayır, elbette öyle düşünmüyorum. Bitirmeme izin ver.” Boynundaki damarın yatışmasını bekledim. “Uğruna çok savaştığımız bebeğimiz olmuştu. Tüm istediğim oydu ama sen yanımda değildin. Kendim için üzülmeyi bıraktığım an işte o andı. Kendimde gereken gücü ve kararlılığı buldum. Hâlâ üzgündüm, yalnızdım ve seni çok özlüyordum ama sen yoktun. Cenazen olduğunda, korkunçtu ama yine de, üstesinden gelmiştim. Her sabah uyanmak zorundaydım çünkü kızımın bana ihtiyacı vardı ama tüm yapabildiğim bununla sınırlıydı. Sonra Liam Virginia’ya geldi.”

“Hayır,” diyerek sözümü kesti. Yıldırım gibi ona baktım ve elini hızla geri çekti. “Orada oturup bana Liam’ın seni nasıl hayata döndürdüğünü anlatmaya kalkma. Sen benim karımsın Natalie.” Gözlerinde kararlılıkla bana doğru eğildi. “Bizim bir çocuğumuz var. İnsanların ancak hayalini kurabilecekleri bir hayatımız var. Sen ve ben birbirimiz için yaratılmışız.”

“Sen başka bir kadınla yattın. Bunu unutuyorsun. İnsanların hayalini kurduğu hayata sahip olduğumuzu da düşünmüyorum. Bir zamanlar huzurlu ve mutluyduk. Sen, benim sana veremediğim bir şeyi aramaya kalktın! Kendin itiraf ettin.”

“Bir kerelik bir şeydi. Kötü bir geceydi,” dedi ve dilimin ucundaki zehri bu seferlik yuttum.

“Bir gecelik mi? Gözlerime bakıp bunu gerçekten söyleyebilir misin?” diye sordum teredditle.

Aaron ayağa kalktı ve masanın etrafından dolanıp yanıma geldi. Kocama, on altı yaşından beri en yakın arkadaşım olan bu adama bakarken kalbim sıkıştıyordu. Yanımda durup beni ayağa kaldırdı. “Bebeğimizi kaybettikten sonraki korkunç bir geceydi. Seni banyoda yere uzanmış, Tanrı’ya seni öldürmesi için yalvardığını gördükten sonraydı. Karnını tutmuş, yeterince iyi olmadığından ötürü birisinin gelip canını alması için yalvarıyordun. Bu canımı çok yakmıştı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden evden çıkıp gittim.”

“Hatırlıyorum. Banyodan çıktığımda sen yoktun. Ben bitap bir halde kıvranırken sen yoktun.” O geceyi hatırlayarak ona baktım.

Son başarısız denememizdi ve ben kendimden geçmiştım. Bu sefer bir bebeğimiz olacağına inanmıştım. On haftalıktı ve güvenli bölgeye çok yakındık. Önce kasılmalarım başlamış, ardından da kanı görmüştüm. Oraya oturmuş, kendimi bunun gerçekten kan olmadığına inandırmaya çalışmıştım. Bu bebeğimizi kaybedeceğimiz anlamına gelmemeliydi, çok yaklaşmıştım. Bu, daha önce yaşadığım acılara hiç benzemiyordu. Haykırarak ağlıyor ve karnımı tutuyor, çaresizce beklediğim yaşam beni terk etmiş gibi hissediyordum.

Eğer bu kez de hamileliğim başarısız olursa kendime bunu bir daha denemeyeceğimi söylemiştim. Hayatıma devam etmeli ve sahip olamayacağımı anladığım bir şeyi umut etmeye son vermeliydim. Çok fazla para ve enerji harcamıştık. Kısırlık beni tamamen tüketmişti.

Aaron’ın elleri yüzümü sarıyordu. “Seni öyle görmeye dayanamadım. Seni hayal kırıklığına uğratmış bir koca gibi hissettim. Seni o halde görmeye dayanamadım. Kendimi içkiye vurdum, sarhoş oldum ve o halı yedim.”

Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışırken içimde kıyametler kopuyordu. Anlattıklarının hiçbiri mantıklı gelmiyordu. “Brittany aylardır birlikte olduğunuzu söyledi. Dedi ki...”

“Yalan söylemiş,” dedi Aaron, fazla emin bir sesle.

“Neden yalan söylesin ki? Bundan ne kazancı vardı? Hepimiz senin öldüğünü düşünüyorduk. Yani bana karşı saldırgan ve kaba davranmasının bir anlamı yoktu. Ama sen şu anda yalan söylüyor olsaydın bunun bir anlamı olurdu,” dedim. Lanet olası gerçeğin ne olduğunu bilmemek beni öfkeliendiriyordu.

Çok fazla şey yaşamış, çok fazla şey paylaşmıştık ve hepsini bir kenara atmak benim için kolay değildi fakat öncelikle Liam’ı düşünüyordum. Ne kadar yol kat ettiğimizi. Birbirimizi ne kadar sevdiğimizi. Ve onu kaybetmenin ne kadar zor olacağını... Aaron’ı bir kez kaybetmiştim ve buna dayanabileceğimi biliyordum. Üstelik, karşımdaki bu adam benim âşık olduğum adam değildi. Ona baktığımda ihaneti ve aldatılmışlığı görüyordum.

“Sana neden yalan söyleyeyim Lee? Sana karşı hep dürüst oldum!” diye bağırdı ve arkasını döndü.

“Bana hiç yalan söylemedin mi? Onunla yalnızca bir gece bile geçirmiş olsan, bunun sorun olmayacağını gerçekten düşünmüş olabilir misin? Bunun seni ne kadar çirkinleştirdiğinin farkında değil misin? Bebeğimizi kaybettığımız gece gidip başka biriyle yatabiliyorsun. Karnımdaki sancılar yüzünden yatağında kıvranırsan sen gidip bir başkasını beceriyordun. Ben acı çekerken sen hayatının gecesini yaşıyordun. Yalan mı?” Kelimeleri tükürürcesine savuruyor, onlardan saçılan zehri hissetmesini içten içe istiyordum. Söylediklerimin kalbine saplanmasını ve onu pa-

ramparça etmesini umuyordum. “Ne adammışsın be. Ne aşkımız, ne dürüstlüğümüz varmış şahiden.”

Aaron hareket etmeden arkamda duruyordu. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Ama bana dokunmuyordu ve eğer ellerine bir zarar gelmemesini istiyorsa bunu denemese iyi ederdi.

“Sana bundan bahsetmememin sebebi benim için bir anlamı olmamasıydı. Ne onun ne de ilişkinin benim için hiçbir anlamı yok.”

Topuklarımın üzerinde döndüm ve göğsünü yumrukladım. “Canın cehenneme! Benim için anlamı vardı ama. Sen benim için her şeydin! Artık senden nefret ediyorum. Sanki sana kötülük eden benmişim gibi karşımda bencilce dikiliyorsun. Sen korkağın tekisin.”

“Bunu hak ediyorum.” Bana yaklaştı ama yüzümden nasıl bir ifade yansıdıysa bir adım geri çekildi.

“Beni hak etmiyorsun.” Ona yaklaştım. “Onunla ilişkin ne olursa olsun - ki ben bunun tek seferlik bir şey olduğunu da düşünmüyorum.” Bir adım daha attım.

“Ne fark eder ki? İşte şimdi, işleri yoluna koymak için buradayım.”

“Ertesi gün ofiste uyuduğunu söyleyip eve dönmüş-tün. İki ay sora Aarabelle’e hamile olduğumu öğrenmiştik.” Ben öfkeyle titrerken Aaron iki adım geri çekildi. “Yani ne halt yediysen yedin ve sonra eve gelip benden bir çocuk yaptın.”

Bakışlarını kaçırdı. “Şu anda beni dinlemiyorsun. Görünen o ki benim yaşadıklarımın bir önemi yok. Sen de benden daha iyi değilsin Lee.”

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim sinirle. “Orada cehen-

nemi yaşadığını biliyorum. Acı çekmiş olman benim de canımı acıtıyor. Bir gram bile acı çekmiş olmanı istemedim,” dedim yüzümden akan yaşlarla. Çok şey yaşamıştı. İkimiz de yaşamıştık. Şimdi ise daha çok acı çekmemiz gerekiyordu. “Ama bu geçmişimizi yok sayacağımız anlamına gelmiyor. Seni ciddiye alamıyorum çünkü kendi yaptığınla benim yaptığımı aynı kefeye koyuyorsun. Benim hayatıma devam edip yeniden âşık olmam senin beni aldatmanla aynı şey değil. Bana her şeyi anlatmak istemediğini düşünüyorum. Gözlerinde anlatman gereken başka şeyler de olduğunu görebiliyorum.”

Aaron bana doğru bir iki adım attı ve beni omuzlarımdan yakaladı. “Çok haklısın, başka şeyler de var. Ama hepsi geçmişte kaldı. Brittany geçmişte kaldı. Hayal edebileceğinden çok daha fazlasını yaşadım. Seni bir kez daha göremeyeceğimi düşündüm. Seni. Onu değil. *Seni!*”

Söylediklerini içime çekerken aklım derin bir karmasaya gömülüyor, içimde isyan eden duygularla karşı karşıya geliyordu. Çok şey yaşadığından şüphem yoktu. Ben sevdiğini söylediğinde de bundan şüphelenmiyordum. Beni öldüren kısım buydu. Ama bu yeterli değildi.

“Beni sevdiğini biliyorum. Ve dürüst olmam gerekirse, ben de seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim. Sen sevdiğim ilk adamdın. Ama artık sevdiğim tek adam değilsin,” diye cevap verdim hüznünlü bir şekilde. “Kalbimi Liam’a verdim ve onunla paylaştığımız şey çok özel. Bunun olmasını hiç istemedim. Senin hayatta olduğuna inanmak için hiçbir sebebim yoktu. Ama biz zaten çok öncesinden tükenmiştik Aaron. Sen mutlu muydun? Ben değildim.” Derin bir soluk verdim. “Birbirimizin yolundan çekilmemiz gerek.”

“Yani çektiğim acılar yüzünden daha çok bedel öde-

mesi gereken de ben miyim? Bunun nesi adil? Beni sevdiğini sen kendin söylemişken üstelik.”

Kendimi ellerinden kurtardım ve verandanın sonuna doğru yürüdüm. “Canını yakmak istemiyorum. Ne düşünürsen düşün, bu benim için kolay değil. Burada bir ‘adil’ olma durumu söz konusu değil. Seni isteyerek üzecek bir şey yapmadım.”

“Ama üzgünüm.”

“Ben de öyle.”

Sessizlik aramızda bir ruh gibi dolaşıyordu. Yıllarca süren aşk ve güven gitmişti. Denizin dalgaları onları alıp götürmüş, geride yalnızca kabuklarımız kalmıştı.

Aaron üfleyerek mumları söndürdü. Onlarla birlikte içindeki ışığın da öylece sönmüş olduğunu ister istemez düşündüm. Masaya doğru ilerleyip tabakları topladı ve içeri yöneldi. Okyanusa döndüm. Normalde içimi dolduran o huzuru getirmesini bekliyordum fakat aksine kendimi yalnız ve üşümüş hissediyordum. İkimiz de bir yıl boyunca çok şeyle uğraşmak zorunda kalmıştık.

Tabakların yere düşerek kırıldığını duydum ve arkamı döndüğümde Aaron çoktan karşıma dikilmişti. Yüzümü tuttu ve ben bir şey söyleyemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Ağzım olduğu yerde duruyordu ve o gittikçe bastırıyordu. Bütün bu durum acı veriyordu. Ellerimle göğsünü ittirdiğim halde beni kendisine çekmeye devam ediyordu. Dilini dudaklarımin arasına girerek gezinirken başımı çevirdim. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında bana baktı.

“Neden beni tekrar sevemiyorsun? Senin için her şeyi yaparım.”

“O zaman bana gerçeği söyle.”

“Her şeyi bilmek mi istiyorsun?”

Ona bakarak bekledim. “Eğer her şeyi bilmezsek bulunduğumuz noktadan asla ileri gidemeyeceğimizi düşünüyorum.”

“Sana önemli olan her şeyi anlattım.”

“Evet, tam da bunu söylüyorum. Olan her şey önemli.”

“Ben seni seçiyorum Natalie. Ölene kadar her gün seni seçeceğim. Seni istiyorum. Sana ihtiyaç duyuyorum. Ve bunu sana başka türlü nasıl gösterebilirim bilmiyorum. Herkes ve her şey geçmişte kaldı.”

“Ve sen de öyle. Sen, benim üzerine titreyen karın olduğum geçmişte yaşıyorsun. Geçen bir yılı senin yokluğunun nasıl olduğunu öğrenerek geçirdim. İkimizin aslında ne olduğumuzu, benim aslında kim olduğumu öğrendim. Ben senin âşık olduğun kadın değilim artık. Ben değiştim.” Koluna dokunduğumda geri sıçradı. “Ben artık o kız değilim Aaron.”

“Pekala.”

“Pekala?” diye sordum kuşkuyla.

“Bitti Lee. O kadına geri dönmemi mi istiyorsun?”

“Ben bunun onunla ilgisi olmadığını sanmıştım?”

“Aynen öyle,” dedi dudağını bükerek. “Bu Liam’la ilgili.”

Arkasını dönüp eve girerken hiçbir şey söylemedim.

Bölüm 8

Öpücükten ikimiz de bahsetmedik. Birbirimizin varlığından neredeyse haberdar değildik. Tuhaf bir durumdu, sanki cam kırıklarının üzerinde yürür gibiydik. Aaron, Aarabelle'in fotoğraf albümüne bakarken ben dışarıdaki eşyaları toplamıştım.

“Yatak odasında uyumak ister misin? Ben kanepeyi alabilirim,” diye bir teklif sundum.

“Yok, sanırım Mark'a gideceğim. Belki geceyi orada geçiririm. Jackson da boştaki dairesinde kalabileceğini söyledi.”

“Ah,” diye cevap verdim. Bunun beni neden rahatsız etmiş olabileceğini tam olarak açıklayamıyordum. Mutlu olmalıydım ama işlerin bu hale gelmesi beni üzüyordu. O eve daha yeni dönmüştü ve ben onu şimdiden evinden kovuyordum. “Burada kalabilirsin Aaron. Yani, eğer Aarabelle ile zaman geçirmek istersen. Aramızdaki... Durumun... Gergin olduğunun farkındayım ama burası senin evin.”

“Benim evim senin yanında olduğum yer. Sen burada benimle değilsin,” dedi ve tekrar albüme döndü.

Aklımdan farklı tepkiler geçiyordu ama ağzım kapalı kaldı. Ona yanıldığını söyleyebilirdim fakat yanılmıyordu.

Ona yalancı bir umut verebilirdim ama yapmayacaktım. “Ne diyeceğimi bilmiyorum.” Dürüstçe söyleyebileceğim tek şey buydu.

Albümü kapattı. Gidip yanına oturdum. “Deneyeceğini söyleyebilirsin. Belki beni affedebilirsin. Seni ne kadar sevdiğimi görebilirsin. Bunca yıllık evliliğimizin senin gözündeki değeri bu mu?”

Gözümden yaşlar düşmeye başlarken gözlerimi kaçırdım. Kalbimdeki acı yüzümde yansımalarını buluyordu. “Senin yokluğunu kabullenmek benim için asla kolay olmadı. Bunun için çok çabaladım. En kızgın olduğum anda bile ölmemiş olmanı diledim.” Aaron yüzümdeki yaşları eliyle sildi. “Ama canımı çok yaktın. Onunla yalnızca bir gece bile yatmış olsan, bunu hayatımın en zor gecelerinden birinde yaptın. O seni seviyordu Aaron. Bunu gözlerinde görebiliyordum. O senin cenazene geldi.”

“Benim için bir önemi yok. Kalbime sahip olan kişi sensin. Dünyam sensin.”

Bu söylediklerini doğru kabul etmiyordum çünkü şu anda ona inanmıyordum. Bir başkasının dünyası olmak ne demek bunu biliyordum.

Yüzünün yan tarafındaki yara izi yavaş yavaş geçmeye başlamıştı. Elimi uzatıp onu hissetmek istedim. Teninin parmaklarımdaki hissini hatırlamaya çalışıyordum. Tıraş olduğunda pürüzsüz yüzünde parmak uçlarımda nasıl kaydığını... Birbirimizin dokunuşlarında vücutlarımızın nasıl canlandığını... Onu rahatlatıyormuş gibi elini elime koydu. Ne kadar süre acıya dayanmıştı? Ne kadarında bilinci yerindeydi ve ona neler yapmışlardı?

“Sana işkence ettiler mi?” Sorusuna cevap vermemiştim çünkü tek düşünebildiğim zarar görmüş yüzüydü. Be-

nim tanıdığım Aaron her açıdan gitmişti. Beni hamileyken bile kaldırabilecek kadar güçlü vücudu şimdi Aarabelle'den fazlasını kaldıramayacakmış gibi görünüyordu.

Gözlerini kapadı. “Bunun hakkında konuşamam. Ağır yaralanmıştım ve güçlkle hayata tutunuyordum. Son anlara kadar aslında pek bir şey olmadı ve sonra Charlie insanlara beni haber verdi.”

“Ama sana zarar verdiler. Charlie neden bu kadar uzun süre bekledi?”

Aaron ellerimi tuttu. “Durum daha kötüydü sanırım. Hatırlarsan ben bir patlamanın içinde kalmıştım. O yaraların bazıları doğru şekilde iyileşmedi. Beni götürdükleri alanda bir doktor vardı ve gerçekten çok şanslı olduğumu söyledi. Charlie'nin yapması gereken bir görevi vardı ve beni açığa çıkarmak, uğrunu çalıştığı şeyi feda etmesi demekti. Bana yardım ederek büyük bir risk aldı. Onun görevine saygı duyuyorum. Sana bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum.”

Kendimi ne olacağını bilmediğim bu şeye hazırladım. “Daha ne kadar fazlasını kaldırabilirim bilmiyorum.”

“Senin için savaşacağım. Bir hiç uğruna yaşamadım. Eğer sessizce kenara çekileceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun. Sen ve ben bu hayatı paylaşmak için varız Lee. Sen, ben ve kızımız. Yapmamız gereken, düzeltmemiz gereken çok şey var ama sen ve ben birlikte bir anlam ifade ediyoruz.”

“Durman gerek çünkü söylediklerimi dinlemeni istiyorum,” dedim, beni bunu söyletmek zorunda bırakmayacağını umarak. Dün gece Liam'ın yanma gittiğini ona söylememek için içimdeki her parçayla savaşıyordum. Şu anda orada olmak istediğimi ona söylememek için kendi-

ni parçalıyordum. Ama bunun onu darmadağın edeceğini biliyordum ve Brittany'yle ilişkisi canımı ne kadar yakmış olursa olsun, bunun onu daha derinden yaralayacağını biliyordum.

Brittany benim için hiç kimseydi. Liam ise Aaron'ın arkadaşıydı. Oraya gidip onu kurtaran ve sonra onu bana getiren kişi. Onlar, benim Brittany ile hiç paylaşmadığım bir bağa sahiptiler. Eğer onun beni sevdiğini söylediği gibi hâlâ onu sevseydim fakat onun gönlü Reanell'de olsaydı nasıl hissedeceğimi düşündüm. Mahvolurdum.

"Liam'a da aynısını söyledim."

"Ne?" Bu, dilimin ucunda şekillenen tüm sözcükleri bir bıçak gibi kesmişti.

Ne zaman Liam'la konuşmaya fırsat bulmuştu? Liam ona geceyi birlikte geçirdiğimizi söylemiş miydi? Aman Tanrım, belki de biliyordu.

"Bugün Liam'la konuştum. Ona da aynı şeyi söyledim. Senden vazgeçmeyeceğim. Ondan kenara çekilmesini ve bize aramızı düzeltmemiz için bir şans vermesini istedim."

Yüzümdeki tüm renkler çekilmiş, boğazım kurumuştur. "N-ne yaptın sen? Neden?"

"Çünkü sen benim karımsın. Çünkü çocukluğumuzdan beri sen benim kadınımsın. Bunun sıradan bir ilişki olmadığının o da farkında. Sen ve ben, bebeğim, esas mesele ikimizin arasında. Birimiz öldü diye aşkımızdan vazgeçemeyiz."

Gözlerim kocaman açılmıştı. "Ona sen öldün diye âşık olmadım ben. Bu bizi birlikte olmaya zorlamış olabilir

ama sen ona olan aşkıyı anlayamazsın,” dedim. Dişlerini sıkmakta olduğunu görebiliyordum.

“Onu daha çok sevdiğine beni ikna edemezsin. Seni tanıyorum. Senin kalbini ve ruhunu biliyorum. Daha ağzından çıkmadan neler hissettiğini görebiliyorum. Bu yüzden ona, bizi tamamen yok etmeden önce kenara çekilmesini söyledim.”

“Ne cüretle?” Ellerimi ellerinden kurtardım ve karşısına dikildim. İçimdeki enerjinin bir kısmından kurtulmam gerekiyordu. “Benim adıma karar vermeye hakkın yok.”

“Biz birbirimize sözler verdik.”

“Sen sözünü tutmadın.”

“Tüm söyleyeceğin bu mu? Sözümü tutmadığımı mı? Sen de sözünü tutmadın bebeğim. Sevmeye, sadık kalmaya, onurlu davranmaya söz verdin. Bir yıla kalmadan, lanet olsun, gidip bir başkasına âşık oldun. Bu ne anlama geliyor söylesene?”

Yumruklarımı sıktım. Öfkeden deliye dönmüştüm. Eğer şiddete meyilli bir insan olsaydım onu çoktan yumruklamaya başlamıştım. “Ne anlama mı geliyor Aaron? Mutlu olmadığımız anlamına geliyor. Sorunlarımız olduğu anlamına geliyor. Biriyle tanıştığım, âşık olduğum ve hayatıma devam ettiğim anlamına geliyor. Biz evliyken senin de biriyle tanışıp aynı şeyi yaptığın anlamına geliyor.”

“Pekala, göreceğiz çünkü Liam ve ben bir anlaşmaya vardık,” dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Lanet olası.

“Umarım sana cehennemin dibine kadar yolun olduğunu söylemiştir.”

Aaron ayağa kalktı ve diğer tarafa doğru yürüdü. Ardından durdu ve bana döndü. “Bize zaman vereceğini söyledi.”

Kalbim alabora olmuştu. “Elbette öyle diyecek.” Kelimeler boğazımdan zorla çıkmıştı.

“Seni sevdiğini göremeyecek kadar aptal değilim. Ama bizim bir hayatımız, bir evimiz, bir çocuğumuz olduğunu biliyor.”

Liam’la konuşacaktık. O mesajı neden attığı şimdi anlaşılıyordu. Bizden vazgeçiyordu. Paylaştığımız bunca şeyden, kat ettiğimiz bunca yoldan sonra. Verdiği sözlerin hepsi yalandı, tıpkı karşımda duran şu adam gibi.

“Eskidendi,” dedim ve gözlerinin içine baktım. “Eskiden öyleydi. Sahip olduğumuz her şeyin artık eskide kaldığını sürekli unutuyorsun. Şu anda temizlememiz gereken karmaşık bir durumun içerisindeyiz. O orospu için beni terk etmek üzere olduğun gerçeğini kabul etmeyi bir kez olsun istiyor musun ki?” Ağzımın içinde dolanan daha sert ifadeleri yutmayı tercih ettim.

“Şu anda onun yanında değilim, değil mi?”

“Peki ya biz bir çözüme ulaşamazsak, ona geri dönecek misin?”

“İstedğin bu mu?” diye sordu vereceğim tepkiye dikkat kesilerek.

Öfkeyle bir soluk verdim. “Sana gerçekten inanamıyorum. Burada oturmuş beni sevdiğini söylüyor, böbürlenerek kimsenin anlayamayacağı bir aşkımız olduğundan bahsediyorsun ama bana bir kez olsun dürüstçe cevap vermiyorsun. Onunla nasıl bir ilişkin olduğunu bana açıklayacak mısın?”

Hikayesinde çok fazla boşluk vardı. Yalnız kaldığımı hatırladığım çok fazla gece vardı. Kadınsı sezgilerimi bastırıp boğduğum çok fazla zaman...

Bilmemek bazen yaşamak için güzel bir yerdı ama ben artık orada yaşamayı düşünmüyordum. Bütün bunların en zor kısmı Aaron'ı benim üzecek olmamdı. Onu hayata bağlayan kişinin benim olmam gerekiyordu. Tıpkı Liam'ın benim için olduğu gibi.

Sonra Aaron'ın onun için söylediği kenara çekilmek mevzusunu düşündüm.

İkisinin de canı cehenneme.

Kimle olmak istediğimi seçecek kişi bendim ve ikisi de bunu yakında öğreneceklerdi.

“Kim bilir?” dedi Aaron ve ardından başını salladı. “Artık neyin gerçek olduğunu kim biliyor ki?”

“O zaman yarın kesin olarak Brittany ile gidip konuşacağım. O, aranızda neler geçtiğini anlatmakta bir sıkıntı duymuyor.”

“Sen benim en yakın arkadaşşıma âşık oldun kahrolası! Brittany bunun yanında bir hiç.” Aaron'ın sesi titriyordu.

“Onun bir hiç olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun? Uzun bir süre onunla beraberdin. Pek çok gece onun yanına gittin, yalan mı? İki gece Mark'ta kaldığın zaman örneğin? Ya da seni aradığımda telesekretere düştüğüm onca zaman? Eve gelip yorgunluktan kanepede sızdığın akşamlar ne olacak? Hepsini hatırlıyorum Aaron. Hafızamda sorun yok Tanrı'ya şükürler olsun.”

İsteddiği kadar aptala yatabilirdi ama aldatmak konusunda uzman olduğunu biliyordum. Hiçbir zaman eve

iş getirmedigiğine inanmıştım fakat gerçek ortaya çıktıkça bunun onun karakterinde olduğunu görüyordum. Başkalarından bilgi almak için çalışmış, mecbur kaldığındaysa kendini ve gerçeği diğerlerinden saklamıştı. İşkenceye ve yaralanmalara dayanabilirdi. Şu anki durumumuz ise onun için muhtemelen parkta yürümek kadar kolaydı. Ben ise kocamın hayalini kurduğum adam olduğunu sanan, aşk sarhoşu bir aptaldım.

“Tanrı aşkına,” diye bağırdı ve ellerini havaya kaldırdı. “Onun benim için hiçbir anlamı yok! Hiç.”

“Sana inanmıyorum. Birbirinize ne kadar âşık olduğunuzu söylerken hıçkırarak ağlıyordu. Sen ise hâlâ dürüstçe davranamıyorsun.”

‘Aaron soluna baktı ve başını iki yana salladı. “Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“O zaman söyle bana! Bana gerçeği söyle. Benden bir şans istemiştin. İşte sana şans!”

Yüzü taş kesilmişti. “Sana esas önemli olanın ne olduğunu söyledim. Onunla olmam gerekenden daha fazla birlikte oldum. Kendimden nefret ettim. Durabileceğimi sanmıştım ama çok zayıftım. O zaman seni hak etmiyordum ve görünüşe göre şimdi de hak etmiyorum. Ama ayrı geçirdiğimiz bir yıl yaşadık. Daha iyi olabilirim. Onu istemiyorum artık.”

Birlikte olmasak da bu canımı yakıyordu. ‘Artık’ sözcüğü aramıza gelip oturmuştu. Ben ancak ikinciydim. Ne zaman isterse ona sahip olmuştu. Şimdi, ne sebeple olursa olsun, onun seçimi bendim ama işler zorlaştığında ne olacaktı? Hayatımızın gülücükler olmayan, gözyaşlarıyla dolu dönemlerinde... Ona geri mi dönecekti? Çok fazla şey olmuştu.

Ellerini uzattı ama bana dokunamadan ondan uzaklaştım. “Bu yüzden sana anlatmak istemedim. Anlamayacağınızı biliyordum,” dedi.

“Anlamayacağımı mı? Sana bakamıyorum bile. Bunun aşk olduğunu bana nasıl söyleyebiliyorsun bilmiyorum. Benim gitmem gerek.” Geri çekilmeye başladım. “Daha sonra eve dönerim. Ya da dönmem,” dedim çantamı alırken. Bu evde onunla kalmamın asla imkanı yoktu. Canım yanıyordu, öfkeliydim, perişandım ve her şeyden önemlisi, Liam beni öylece kenara itebildiği için kendimi berbat hissediyordum.

“Gitme,” diye yalvardı Aaron.

“Artık yalan söyleme.” Anahtarlarımı aldım ve kapıya yöneldim.

Arabamın sınırları içine bir kez girdikten sonra çılgılık atma ihtiyacı tüm bedenimi sarmıştı. Ben de onu daha fazla tutmadım. Ciğerlerimi parçalarcasına haykırıırken direksiyonu yumrukluyordum. Ağzımdan çıkanların bir anlamı yoktu, yalnızca vücudumu bu karmaşıklıktan kurtarmaya çalışarak atılmış çılgınlıklar vardı. Camdan dışarı baktığımda Aaron’ın beni izlemekte olduğunu gördüm. Arabada kendimi kaybedişimi izliyordu ve Liam’la aralarındaki fark bu noktada gün gibi açığa çıkıyordu. Aaron benim gitmeme izin veriyordu fakat Liam bu durumda çoktan arabada yanıma binmiş olurdu.

Anahtarı çevirdim ve kocam, sevgilimin kollarına gidişimi izlerken sokaktan çıktım.

Yol uzun değildi ama bana bir plan yapmama izin verecek kadar zaman tanıyordu. Beni öylece kenara atmış olması canımı çok yakmıştı. Konuşmamız ve bu konuyu

bir çözüme kavuşturmamız gerekiyordu. Ben ne onun ne de Aaron'ın oyuncak bebeği değildim ve beni öyle elden ele birbirlerine veremezlerdi. Aaron ve ben kağıt üzerinde evli olabilirdik ama o bir yıldır ölüydü. Evliliğimizin başka hiçbir yönden geçerliliği yoktu.

Kapıyı çaldığımda başka bir kadının kahkahasını duydum.

Tanrım, ne olur, evine başka bir kadın almış olmasın.
Bunu kaldıramazdım.

Liam gülümseyerek kapıyı açtı ve beni gördüğünde bir an bocaladı. "Hey," dedi kapıyı arkasından kapayıp bizi avluya doğru sürüklerken.

"Vay be," dedim inanamaz bir sesle.

"Vay be derken?"

"Dalga geçiyorsun değil mi? İçeride bir başkası var. Aaron'a kenara çekileceğini söylemen yetmiyor, bir de hayatına bu kadar çabuk kaldığın yerden devam ediyorsun." Düşünemeyecek kadar kendimden geçmiştim. Onu göğsünden ittim. "Hepinizden nefret ediyorum!"

Liam'ın kolları bana sarılıyor ve fiziksel saldırımı olanaksız kılıyordu. "Sen neden bahsediyorsun? Sakin ol," diyerek bana hâkim olmaya çalışırken ondan kurtulmak için mücadele ediyordum. "Natalie, kes şunu."

"Nasıl yaparsın? Sana güvenmiştim!" Ağlamaya başladım.

"Sen hakikaten neyden bahsediyorsun?"

"Bir kızın güldüğünü duydum ve sen beni lanet avluya ittin." Gözyaşlarım yağmur gibi akıyordu ve beni kesinlikle bırakmıyordu.

“Quinn ve konuştuğu kızı duymuşsun.” Ona bakabilmem için kollarını biraz gevşetti. “İçeride başka bir kızla olduğumu mu düşündün?”

Yüzümden gözyaşlarım süzülürken gözlerimiz birbiriyle buluştu. “Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

“Sadece sen varsın. Ben bir başkasıyla birlikte olamam.” Liam beni sıkıca sardı. Kendimi kollarına bıraktım. Sözcükleri beni rahatlatıyor, kollarında olmak bana huzur veriyordu.

“Benden o kadar kolay vazgeçme,” dedim göğsünde hıçkırarak. Derin bir soluk verdim.

“İçeri gidelim mi?” diye sordu.

Başımınla onayladım ve beni yanında içeri çekti.

Eve girdiğimizde kırılmış şişeler görmüyordum ve her şey benim bıraktığımdan daha derli toplu görünüyordu. Bir günden az bir süre önce buradaydım. Son birkaç gündür çok fazla şey olmuştu ama zihnim ve vücudum sanki ayların yorgunluğunu taşıyor gibiydi.

“Hey, Lee,” dedi Quinn ve Liam’a baktıktan sonra oturdu. “Biz gidelim, siz de rahatça konuşursunuz,” dedi ve sevgilisinin elinden tuttu. Kız ayağa kalktı ve bana gülümsedi.

“Sizi böldüğüm için özür dilerim.”

“Önemli değil. Hazır mısın Ash?” Ona baktım, yüzü tanıdık geliyordu.

Liam başını mutfaka doğru uzattı ve Quinn başıyla ona bir işaret yapıp oraya doğru yöneldi. “Quinn’le bir saniye konuşmam gerek,” dedi Liam, kulağıma fısıldamadan önce saçlarımdan öperek.

Kız bana doğru yürüdü ve tuhaf bir şekilde el salladı. "Selam, ben Ashton Caputo. Aslına bakarsan tanıyoruz ama tam değil çünkü, şey, tam olarak tanışılacak bir zaman değildi," dedi. "Her neyse, ben New Jersey'den Catherine'in en yakın arkadaşayım." Bir an için hatırlayamamam da sonradan Catherine'le olduğu aklıma geldi. Tam anlamıyla harika görünüyordu. Uzun kıvılcık saçları beline kadar uzanıyor, gözleri parıl parıl parlıyordu.

"Kısmen hatırlıyorum."

"Mark'ı ziyaret etmek için gelmiştim ama birkaç gün önce giderlerken beni Quinn'e kilitledi. Yani, her neyse, buraya Liam'la buluşmak için geldik," diye açıkladı.

"Sen ve Mark?" diye sordum gözlerimi kocaman açarak.

"Hayır!" dedi elini hızla havaya kaldırarak. "Bunu denemiştik ama bu bir insanı diğerinin içine sokup sonra da oradan kurtulmasını beklemeye çalışmak gibi bir şey oldu. Sadece arkadaşız."

"Ah, yani ikinizde de o ukalalık var?"

"Eh, ben zeki tarafım, o ise şımarık taraf." Duraksadı ve ben gülümsedim.

Ashton huzursuz görünüyordu ve o anda gecelerini mahvetmiş olduğum için kendime kızdım. "Seni buraya hangi rüzgar attı?"

Gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Hayatımda bir molaya ihtiyacım vardı ve Mark bir haftalığına Virginia'ya gelmemi önerdi. Tesadüf o ki burada da yoğun bir hafta yaşanıyor."

"Öyle de denebilir," dedim yarı gülerek.

“Beni tanımadığını biliyorum ama ben sanki seni tanıyormuş gibi hissediyorum. Cat sürekli senden bahsediyor, senin hakkında endişeleniyor. Kulak misafiri olduklarım haricinde pek fazla şey bilmiyorum ama umarım iyisindir.”

Kanepeye oturdum. Ashton da yanıma çöktü. “Kısaca söylemek gerekirse... Hayır. İyi olmaktan o kadar uzağım ki dışarıdan nasıl görünüyor farkında bile değilim. Özür dilerim, tatilini zehir etmek istemiyorum.”

“Hiç mühim değil,” diye çıkıştı. “Bu benim mikrop kapmış kendi evrenimden kaçışım. Ayrıca Cat gittiğinden beri pek kız kıza sohbet etme şansım olmuyordu. Bu yüzden kendini kötü hissetme. Bunu özlüyorum. Jackson’la neredeyse evliler ve durumları iyi, o yüzden bana pek bir şey kalmıyor.” Sırıttı. Kendimi yanında biraz daha rahat hissediyordum. “Hayatında çok şey oluyor ve inan bana, tek bildiğim şu G.I Joe’dan* duyduklarım. Mark bana yapması gereken bir işi olduğunu söyledi ve beni Quinn’in oraya bıraktı. Böylece ben de yapbozun bazı parçalarını birleştirebildim.”

Gülümsedim. Eğer her şeyi biliyorsa bile bana özel hayatımla ilgili gizlilik alanı tanıdığı için ona minnet duyuyordum. “Özet geçiyorum... Ölü kocam aslında ölmemiş. Liam onun en yakın arkadaşı ve ona gidip geri çekilmesini söylemiş. Ben Liam’ı seviyorum ve Liam yakında göreve gidiyor. Kısacası, aklımı yitirmek üzereyim.”

“Pekala, ne istiyorsun?”

“Liam’ı,” dedim hiç tereddüt etmeden.

“Seni ikna etmeye falan çalışmıyorum. Ama gerçek-

* G.I Joe adlı özel bir ekibin maceralarını anlatan film. Burada Quinn karakteri kastediliyor. (ç.n)

ten emin olmak için kendine biraz zaman vermen gerektiğini düşünmüyor musun? Bana defolup gitmemi söyleyebilirsin ve bu sorun değil. Talepsiz tavsiye vermek gibi bir huyum vardır.” Ashton bana bir çıkış şansı vermişti ama kendimi tuhaf bir şekilde rahat hissediyordum. Bana Reanell’i hatırlatıyordu ve ben neredeyse buraya gelmek yerine onun yanma gitmiş olmayı dileyecektim. Mantıklı davranmak için fazla sorunlu ve duygusaldım.

“O öldüğünde - yani kaybolduğunda - Aaron ve ben en iyi zamanlarımızda değildik ama bunu atlatabilir miydik bilmiyorum. Beni aldattı, bana yalanlar söyledi ve ben bu şekilde devam edebilir miyiz emin değilim. Geçen yıl tutunduğum dal Liam olmuştu. Bunun delice olduğunu biliyorum ama bizim aşkımız Aaron’la olandan daha farklı,” diye açıkladım.

Bu fazlasıyla doğrudu. Aaron’a olan aşkım neredeyse çocukçaydı. Bir şeyi o kadar çok arzulayınca insan yalnızca iyi yönlerini görüyordu. Birbirimizi çok seviyorduk çünkü insanlar böyle yapardı. Tüm bildiğim ve olabileceğini düşündüğüm her şey bu kadardı. Bu, birlikte olduğumuz zamanın kıymetini azaltmıyordu ama Liam’a âşık olduktan sonra içimde bir şalter attı sanki. Aaron’a asla söyleyemeyeceğim şeyleri Liam’a söyleyebiliyordum. Aaron’a neden kızdığımı söylediğimde bana kendimi aptalmışım gibi hissettirirdi. Beni yerime oturtur ve saçmaladığımı söylerdi. Liam ise beni bu durumdan çekip çıkarıyordu.

“Farklılık iyidir. Güven bana, aşk tavsiyesi alınacak dünyadaki son insan ben olabilirim ama bir süre buralarda olacağım ve eğer bir şeyler içmek ya da bir şeyler yapmak istersen bana haber vermen yeter.” Quinn ve Liam odaya döndüğünde Ashton ayağa kalktı. “Seninle tanıştığıma ger-

çekten çok memnun oldum ve yakın zamanda görüşeceğimizi umuyorum?” diye sordu.

Quinn bize doğru geldi. “Bir mahsuru yoksa Ashton’ı Aarabelle’in doğumgünü partisine getirmeyi planlıyorum.”

Parti. Tamamen unutmuştum. “Olur,” dedim başımı birden kaldırarak. “Harika olur.”

“Süper! Catherine ve Jackson da geliyorlar. Teşekkür ederim.”

“Pekala kardeşim, yarın işte görüşürüz.” Quinn, Liam’ın omzuna vurdu ve Ashton’la birlikte çıktılar. Hafifçe elimi salladım ve Ashton gülümseyerek karşılık verdi.

Liam’a döndüğümde neden buraya gelmiş olduğumu hatırladım. Orada huzursuzca duruyordu ama umurunda değildi. Burada kendini feda eden kahraman rolüne bürünmesine izin vermeyecektim.

“Karar vermesi gereken kişinin ben olduğumun farkında değil misin?” diye sordum sözcüklerin her hecesinden damlayan zehirle.

Bölüm 9

Liam

“Karar vermek zorunda olduğunu sanmıyorum,” diye belirttim ona bakarken. Buraya öfkeli bir şekilde gelmiş, bana bir kez daha vurmuş ve ardından yine dağılmıştı. “Berbat haldesin ve Aaron evde seni beklerken buraya gelip bana beni seçtiğini söyleyemezsin.”

“Sen gelip beni almadığın için o hâlâ evde.” Kanepeye çöktü.

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Kendine biraz zaman vermek zorundasın. Benim de zamana ihtiyacım var,” diye açıkladım.

Bunun her şeyi nasıl değiştirdiğini görmüyordum. Aaron’ın hayatta olması beni ‘diğer adam’ yapıyordu. Ben Aarabelle’in babası değildim, onun annesini babasından çalan kişi olacaktım. Üstüne üstlük her aile buluşması olabilecek en tuhaf hale bürünecekti.

“Bu hepimiz için imkansız.” Vücudu neredeyse uyuşmuştu. “Tanrı bilir neler yaşadıktan sonra eve dönüşüne alışmaya çalışıyor. Sen aranızdaki düzeni bozmak istemiyorsun ve ben ortada kalıyorum.” Kollarını karnında kavuşturup başını öne eğdi.

“Lee,” dedim ve başını parmaklarımla kaldırdım. “Eğer birbirimizi gerçekten seviyorsak ne zaman, ne başka biri, ne de mesafeler bizi ayırabilir. Buna yeterince inanıyor musun?”

Kaybedeceğimiz çok fazla şey vardı ve bencil pisliğin teki olmayı ne kadar istesem de bunu yapamazdım. Sadakatimin Aaron’a söylemiş olduklarımla hiçbir ilgisi yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse onun benden ne yapmamı istediği umurumda bile değildi. O Lee’yi kaybetmişti fakat eve dönüş yolunda ben de Lee’yi kaybetmiş olduğumu fark etmiştim. Beni sevdiğinden şüphem yoktu. Onun da bundan şüphelenmediğine emindim ama ara vermeye ihtiyacımız vardı. Bu durumun üstesinden en iyi nasıl gelebileceğimizi çözmemiz gerekiyordu ve ona yapması gerekenleri söyleyecek kişi ben olamazdım. İki hafta içerisinde görev ve gidiyordum, hatta bunun bir hafta öne çekilebileceğine dair söylentiler vardı. Bu görev bize durumu etraflıca düşünmemiz için gereken zaman ve mekanı verecekti ve sahip olduğumuz şeyin gerçekten güçlü olup olmadığını görecektim.

“Seni sevdiğimi biliyorum. Şu anda kalbimde ne varsa senin, bundan eminim,” dedi Natalie.

“Benim göreve gidişimi bir ara olarak değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri alabilmeyi istedim.

İstediğim en son şey onunla arama mesafe koymaktı ama elimizdeki yegane seçenek buydu. Ben görevdeyken onu Aaron’la arasındaki meseleleri halletmeye zorlamayacaktım. Ben gittiğimde ne yapacağını düşünerek endişelenmek istemiyordum. Adamlarımı ve kendimi güvende tutmaya odaklanmam gerekiyordu. Askerleri öldüren hep bu tarz şeylerdi.

Yüzü düştü ve gözlerinden yansıyan acıyı gördüm. Onu üzmekten nefret ediyordum. “Buna gerçekten inanamıyorum,” dedi.

Elini tuttum ve teninin parmaklarımda yarattığı hissin tadını çıkardım. “Seni seviyorum Natalie. Sevmem gerekenden çok daha fazla seviyorum ama görevdeyken aramızdaki bu durumun böyle kalmasına izin veremem. Ben gittiğimde konuşmak için fazla şansımız olmayacak ve gittiğimde deliye döneceğimi şimdiden biliyorum ama şimdi...” Cümlemi tamamlayamadım.

Mavi gözleri beni delip geçiyordu ve bunun onun için ne kadar zor olduğunu görüyordum. “Sana yazabilir miyim? Gitmeden önce seni görebilir miyim?” diye sordu.

Soruları beni paramparça ediyordu.

Tanrı’ya bu işi düzeltebilecek bir yol bulabilmemiz için yalvarıyordum çünkü onu kaybedersem bir daha bunlara katlanabilir miydim bilmiyordum. İçimde her zaman Aaron’ın gerçekten yaşasaydı Natalie kimi seçerdi diye merak eden ve bu testi geçip geçemeyeceğimizi soran bir ses vardı. Buna cevap verme zamanıydı.

“Anlamıyorsun. Ben senden uzak olmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum ama buna mecbur olduğumuzu düşünüyorum. Oraya gittiğimde oraya odaklanmam gerek ve Aaron’ın sana yaklaşmakta olduğunu düşünmek ölümüne neden olabilir. Anlıyor musun?”

“Ne olur, öyle şeyler söyleme. Onun bana yaklaştığı falan yok ve sana da bir şey olmayacak.”

Onu kendime çektim ve gözlerimi kapadım. Keşke her şey bu kadar basit olsaydı. Eğer Aaron’ın yerinde olsaydım ölene dek savaşırdım. Ki o da tam olarak bunu ya-

pacaktı. Birlikte olmak istediği kişi Brittany değildi. O kişi Lee'ydi ve tesadüf o ki ben de onunla olmak istiyordum. Ama kendimi bu süreçte yıpratmayacaktım. Bu durum beni öldürse bile eğer Lee onunla olmak istiyorsa ona engel olmayacaktım çünkü Aaron onun ilk aşkıydı.

“Hiçbir şey garanti değil tatlım. Senden uzak olduğum her an aklımda olduğunu hatırla. Seni düşünmediğim tek bir an bile olmayacak.”

Kanepeye uzandık ve kolunu göğsüme bıraktı. “Gitmeni istemiyorum.”

İç geçirdim. “Biliyorum ama belki de ihtiyacımız olan şey budur.”

“Hayır, ihtiyacımız olan şey bu değil ama elimizde olan bu. Burada olmadığın her gün acı çekeceğim. Yanına yatıp sana sığınabilmek ve sana beni neden sevmen gerektiğini hatırlatmak için burada olmanı dileyceğim.”

Onu yakınımına çektim ve kolunun kenarını okşadım. “Seni sevmek hiçbir zaman mesele olmadı. Mesele sana sahip olma hakkım olmadığına seni yanımda tutmaktı.”

Gözlerinden bir damla yaş düşerken bana baktı. “Ben her zaman sana aittim bence. Tek dileğim bunu geç olmadan görmem.”

Bölüm 10

Natalie

“Lee?” Reanell arka verandadan bana sesleniyordu. Aarabelle’in doğum günü gelmişti ve Reanell yardım etmek için erkenden eve damlamıştı.

“Mutfaktayım!” diye bağırdım ve alnımı sildim. Ev tamamen dağılmıştı. Sakar ellerim sağ olsun yerler una ve yumurtaya bulanmıştı ve Aarabelle mama sandalyesinden bana kıkırdarak gülüyordu.

Reanell kapıyı açar açmaz donakaldı. “Vay canına... Yani... Helal olsun.”

“Evet, yardım edebilir misin?”

“Sevgili kocan nerede? Kız arkadaşını ziyarete mi gitti?” diye sordu iğneleyen bir sesle.

“Reanell!”

“Çok mu erken oldu? Evet, sanırım çok erken oldu. Pardon.” Öne eğildi ve yumurta kırıklarını temizlemeye başladı. “Pekala, nerede o?”

“Evdeki gerginlikten nefes alınamaz hale gelince Mark onu alıp birkaç saatliğine götürdü.” Aaron’ın kurtuluşunu haber yapan gazeteyi işaret ettim. “Son paragrafı oku.”

Eskiden yerel basında çalıştığım düşünülüşünde beni önceden uyarmalarını beklerdim. Ama yok. Onu ve onun nasıl bir kahraman olduğunu anlatan kocaman bir haber yapmışlardı. Fakat esas kötü olan kısım Aaron'ın onlara ailesini tekrar bir araya getirmek konusunda nasıl kararlı olduğunu anlattığı bölümdü. Karısını ve çocuğunu nasıl kendinden çok sevdiğini ve onu hayatta tutanın biz olduğundan bahsettiği bölüm.

“Baya pohpohlamışlar.” Reanell gazeteyi masanın üzerine koydu. “Mason kendini ciddi anlamda kötü hissediyor ama bana bile hiçbir şey söyleyememişti.”

Mikseri kenara koydum ve omuz silktim. “Biliyorum. Artık kızgın değilim. Bu Liam'ı ve diğerlerini riske atmak olurdu.”

Bu hâlâ berbat bir durumdu ama onlara hak veriyordum.

“Annen ne zaman burada olacak?” diye sordu Rea, yerdeki pisliğin etrafından parmak uçlarında dolanarak. “Kasenin içine herhangi bir şey isabet ettirebildin mi sen?”

“Kes sesini. İyi bir aşçı değilim ama pastasını ben yapmak istedim.”

Reanell güldü. “Belki de pastaneye gidip ona yiyebileceği bir şeyler alsam iyi olacak. Tanrım, aynı Betty Crapper* gibisin. Bu şeyden hiç pasta çıkacakmış gibi durmuyor.”

Mikseri elimden bırakıp kahkahayla gülmeye başladım. Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. Sırtımı tezgaha dayayıp kayarak yere oturdum. “Ah, Tanrım, Betty Crapper...” Kıkırdamaya devam ediyor, duramıyordum. Ben

* Bir blog yazarı. Kıyıda köşede kalmış malzemelerle lezzetli yemekler ve tatlılar hazırlamasıyla tanınır. (ç.n.)

una bulanmış zeminin üzerinde gülerken Reanell bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. Lanet olsun, gerçekten de kaçıırıyordum. “Ben duramı...” Kahkahalarımın sonu gelmiyordu.

“Senin neyin var böyle?” Sesi endişeliydi.

“Bence... Bu çok komik,” dedim kendimi sakinleştirmeye çalışarak.

“Tam olarak anladığımdan emin değilim. Beni korkutuyorsun Lee.”

Reanell yere çöktü ve ellerini dizlerime koydu. “Senin için gerçekten endişeleniyorum. Son birkaç gündür kendin gibi davranmıyorsun.”

Korkusunda haklılık payı vardı. Liam’in evinden ayrıldığımdan ve bana kısaca bir ara vermeye ihtiyacımız olduğunu söylediğinden bu yana çok kötüydüm. Ayakta kalmamı sağlayan tek şey onun hâlâ benimle olduğunu bilmektir. Aaron son kavgamız hakkında tek kelime etmemişti. Burada bize yardımcı olmaya, hayatımızın bir parçası olmaya çalışıyordu.

Doktorlarla, psikologlarla görüşmüştük ve o devlet erkanından birkaç kişiyle buluşmuştuk. Ama ben bir robottan farksızdım. Aaron’ı o yerlere ben götürüyor ve herkesin o eve döndüğü için ne kadar şanslı olduğumu söyleyişini dinliyordum. Bunun bir mucize olduğunu, bizim için ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı ama benim mutlu olduğum filan yoktu. Kendimi yeniden o umursamazlık baloncuğuma yerleştirmiştik. Bu, hissetmekten daha kolaydı ve ben duygusal açıdan tükenmiş durumdaydım. Bana biraz olsun ışık veren tek şey Aarabelle’di. Onu sürekli yanımda tutmaya çalışıyordum.

“Tükendim.”

Ona Liam’m söylediklerinden bahsetmemiştim ama fark ettiğine emindim.

Yüzümü ellerinin arasına aldı. “Ah, tatlım. Tükenmiş falan değilsin. Kimse değil. Aara var, ben varım, Mason var ve seni seven daha bir sürü insan var. Bu kolay değil. Bu gerçek hayatın ta kendisi ve kahrolası hayat hiç de kolay değil.”

“Kesinlikle,” dedim keyifsiz bir şekilde.

“Ciddi söylüyorum. Bu her şeyin en sonunda çözüme kavuşacağı bir film değil. Çirkin ve tüm çıplaklığıyla ortada. Kimse cevapları bilmiyor bebeğim. Mesele şu ki... Aslında ortada seçim falan yok. Senin o seçimi altı ay önce yaptığını düşünüyorum. Aaron’dan kendine yeniden sevmek için izin verdiğinde vazgeçmiştin.”

Haklıydı. Durum buydu. Ona dönemeyecek olmamın sebebi ilişkisi ya da bana söylediği yalanlar değildi. Esas sebep onun aşkından vazgeçmiş olmamdı. Onu affetmiştim. Gerçekten sevmeyi, görmek istediğimi görmek zorunda kalmamayı öğrendiğim bir yer bulmuştum. Liam’a olan aşkım hep böyle mi olacaktı? Hayır. Zor zamanlarımız olacaktı, kavgaya edecektik ama yanımda ondan başkasını istemeyecektim. Doğru seçimi yapmam için bana zaman verdiğini sanıyordu. Ama kendini kandırıyordu.

Reanell elini elimin üzerine koydu. “Liam’la aranızda bir şeyler olmuş, görüyorum ama beni yine sınır dışı ediyorsun.”

“Beni istemiyor,” diye mırıldandım. “Göreve gidişini bir ara olarak kullanmak istediğini söyledi. Benim buraya odaklanmam gerekiyor. Onun da görevden başka bir şey düşünmemesi gerek.”

“Her şeyden önce,” dedi Reanell ciddiyetle. “O seni istiyor. İstemediğine inanmak istiyorsan o senin aptallığın ama ben aptallarla arkadaşlık etmediğime göre senin de buna inanmadığını varsayacağım. Seni çok istiyor fakat bunun onun için ne kadar zor olduğunu göremiyor musun?”

“Elbette görüyorum!” Yerden güç alarak ayağa kalktım. “Hepsini görüyorum ve bunların hepsiyle uğraşması gereken de benim! Aaron’la, Liam’la, Aarabelle ve en sonunda da kendimle uğraşması gereken benim.” Ellerimi havaya kaldırıp yüzümü sildim. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Beni anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. Bütün bu lanet durum çok saçmaydı. Aaron ve ben Aarabelle’in doğum günü partisine kadar onun burada kalabileceği konusunda anlaşmıştık. Daha sonra bir karara varana kadar Jackson’ın evinde kalacaktı. Psikolog bize biraz ayrı vakit geçirmemizi önerdiği için orada kalmak kendi fikriydi. Geceleri kabuslarından bağırarak uyanması, konuşmanın ortasında dikkatini kaybetmesi... İyileşmekte olduğu kesindi ama daha gidilecek çok yolu vardı. Ama en kötüsü Aarabelle’in eskisi gibi olmamasıydı ve Aaron da bize biraz olsun normale dönemiz için fırsat vermek istiyordu.

“Liam bugün geliyor mu?”

“Bilmiyorum. Geleceğini sanmıyorum ama Aara’yı çok seviyor, kim bilir?”

“Seni de çok seviyor.”

Ona çıktım. “Bu noktada bunu bilmiyorum. Beni ne aradı ne de bundan kötü etkilendiğini gösteren bir işaret verdi.”

“Otur,” diyerek emir verdi ve bana sandalyeyi gös-

terdi. “Natalie Gilcher, sen sandığından çok daha güçlü bir kadınsın. Liam dünyadaki tek erkek değil. Eğer senden bu kadar çabuk vazgeçecekse o zaman bırak defolsun gitsin. Ama bence bunun altında daha fazlası var. Liam’ın acı çektiğini düşünüyorum ve erkekler zaten aptaldır. Bu tür durumlarla nasıl başa çıkacaklarını bilmedikleri için saçma salak şeyler yaparlar.” Saçlarını düzeltti. “Bir düşün. Eğer seni ararsa kendi kurallarını bozuyor olacak. Vazgeçerse bu sefer de hem seni hem de kendini üzmüş olacak. Yani...” Gözlerinde beliren ışıltıdan zihninde bir plan canlanmakta olduğunu gördüm. “Ona kuralını sen bozduracaksın.” Yüzüne gülümsemesi yayılmış ve tek kaşını kaldırmıştı.

“Nasıl yapacaktım bunu?”

“Yukarı çıkacak ve kendini karşı konulmaz kılacaksın. Kırmızıya zaafı var gibi görünüyor, değil mi? Nihayetinde ev sahibi sensin. Şık görünmen gerekmez mi?”

Planı karşısında ağızım açık bir şekilde kalakalmıştım. Ama haklıydı. Eğer buraya gelip beni dağılmış halde görürse bu bir işime yaramazdı. Bu yüzden kalan gücümü toplamalı ve ayağa kalkmalıydım. “Aara’ya göz kulak ol lütfen. Benim biraz tazelenmem gerek.”

Reanell gülümserken yukarı çıkmaya başlamış, ne olursa olsun Liam’a kendimi özletmeye karar vermiştim.

Aşağı inmeden önce aynada bir kez daha tepeden tırnağa kendime baktım. Şükürler olsun ki Rea erken gelmişti. İlk buluşmamızda giydiğim kırmızı elbisemi giymeye karar vermiştim. Saçlarımı yumuşak bukleler halinde sırtıma bırakmış, kiraz kırmızısı rujumu saymazsak oldukça doğal bir makyaj yapmıştım. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Aaron’ın yeniden bir araya gelmemiz

için bir ihtimal olduğunu düşünmesini istemiyordum ama aynı zamanda Liam'ı uyandırmam gerekiyordu. İsteddiği şeyin benden vazgeçmek olmadığını ona göstermeliydim.

Topuklularımı ayağıma geçirip Rea'nın ne düşündüğünü öğrenmek için aşağı indim. “

“Vay anasını be!” diye bağırdı Reanell, Aarabelle'i kucağında tutarken. “Affedersin, selam tatlım, demek istedim. Adamın yüreğine mi indirmek istiyorsun?”

“Eğer gereken buysa, evet. Annem yolda olduklarını söyledi. Bir annenin iyi görünmesi gerektiğini düşündüm, haksız mıyım?” Artık seksi ve kontrolü elimde tuttuğumu hissetmiyordum. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Belki de bu iyi bir fikir değildi.

“Sakın üstünü değiştirmeye kalkma,” diye azarladı Reanell bana doğru gelirken. “Bu adam zaten senin. Şimdi ona sadece ne kadar olduğunu hatırlatacaksın.”

“Bebegimi ver bakalım,” dedim kollarımı uzatıp. “Kimse gelmeden ona parti elbisesini giydireceğim.” Onu kucağımda zıplatırken gülümsüyordu. Reanell'e dönüp onu meşgul edecek bir iş verdim. “Her şeyin hazır olması gerek. Pasta hariç, onu annem getirecekmiş. Arayıp benim yüzüme gözüme bulaştırdığımı tahmin ettiğini söyledi. Eğer annemin mutfağın bu halini görmemesini sağlarsan seni hayatımın sonuna dek çok seveceğime söz veriyorum.” Güldüm ve başımı iki yana salladım. Yemek yapmakla aramın olmaması hakkında sonu gelmeyen o şakamızı hatırlamıştım.

Başıyla onayladı ve elini salladı. “Git ve prensesimizi ilk doğum günü için süsle!”

Aarabelle belindeki minik elmaslarla süslü pastel

pembesi elbisesini giymişti. Bu parti işini biraz abartmıştım ama onun doğumunu kutlamak istiyordum. Karanlık bir zamanda gelen mükemmel bir şeyin hatırasıydı bu.

“Lee.” Kapı çalarken Aaron’ın sesini duydum. “Vay canına. Harika görünüyorsun beb...” Kendini durdurmayı başarmıştı.

“Teşekkürler.”

“Merhaba benim güzel kızım,” diyerek gülümsedi ve Aarabelle’e doğru hareketlendi. Ellerini uzatmıştı ama Aara bana tutunuyordu. “Sonuna kadar anasının kızı.” Aaron gülüp geçmişti ama bunun canını yaktığını görebiliyordum. Elinden geleni yapıyordu, hakkını vermeliydim. Aara’yla mümkün olduğunca fazla zaman geçiriyor ve sürekli yardım etmeye çalışıyordu. “Kimler geliyor?”

Sesindeki alt metni duyabiliyordum. Liam’ın gelip gelmeyeceğini bilmek istiyordu.

“Bazı arkadaşlarımız gelecek ve annemlerin de geleceğini biliyorsun. Senin annen geliyor mu?”

Aaron omuz silkti ve geri çekildi. Vücudunda kalan yaraların olmasından nefret ediyordum. O el yapımı patlayıcı en çok da sağ kolunu zedelemişti. İzleri hâlâ duruyordu. Bana hava değişiminin de ağrılarını etkilediğinden bahsetmişti.

“Çok uzun süre kalamayacağını söyledi. Birkaç hafta içinde onu ziyarete gideceğim.”

“Pekala, peki Brittany?”

Gücenerek bakışlarını kaçırdı. “Geldiğimden beri onu görmedim.”

“Sadece soruyorum.” Kayıtsız görünmeye çalışıyor-

dum ama beceremediğimden emindim. İçimden bir ses kötü kadın olmak zorunda kalmamak için Aaron'm onu seçmesini istiyordu. Evet, beni aldatmıştı ama onun için bunun hiçbir anlamı yoktu. Bizimle birlikte bir hayat istediğini söylüyordu ve onu reddetmek istesem bile hayatımın bir parçasının ona ait olduğunu biliyordum. "Özür dilerim. Çizgiyi aştım. Parti yüzünden biraz gerginim sadece."

Aaron bana yaklaşıp yüzümdeki saçları eliyle kenara çekti. "Bir gün yeniden biz olabilecek miyiz?" Sesi umutla titriyordu.

Ona bakarak bir soluk verdim. "Sanmıyorum. İlişkini öğrenmenin bana nasıl hissettirdiğini tam olarak açıklayamıyorum ama evliliğimizin gerçek yüzünü görmemi sağladığını biliyorum ve bunu unutamam. Liam'la birlikteliğimiz henüz taze olabilir ama geri dönebilir miyim bunu bilmiyorum. Bunun seni üzdüğünü biliyorum ve bundan nefret ediyorum. Senden nefret etmiyorum Aaron. Bir yanim seni her zaman seviyor olacak."

"Ben vazgeçmeyeceğim. Bu kadar kolay bırakıp gitmene izin vermeyeceğim," diye beni uyardı ve diğer odaya doğru yola koyuldu.

Beni herkesten iyi tanıyordu. Aaron benim kalbimi değiştirip tanınmayacak hale getirebilirdi ve bu beni korkutuyordu ama bunu kendine âşık ederek yapamayacaktı. Birine âşık olmak, bencil olmamak ve bazen kendi isteklerinden o insan uğruna vazgeçmek demekti. Bunun senin dünyayı yıpratacağını bilmek pahasına gururlu davranmaktı. Örneğin gerektiğinde vazgeçmek gibi. Şu anda beni sevdiği için bunu yapmakta olan adamın yaptığı gibi.

Merdivenlerden aşağı indim. Annem ve babam koşarak üstüme atıldılar.

“Selam tatlı yer fıstığım!” diye bağırdı annem ve kollarını açtı. Doğrudan Aara’ya yönelmiş ve beni görmezden gelmişti.

“Selam anne,” dedim iğneleyici sesimle, bir yandan gülererek.

“Selam bebeğim,” dedi babam ve beni kollarına çekti. “Sanki bir buluşmaya gidiyormuş gibi görünüyorsun.” Beni tipik babacan tavrıyla takdir ediyordu.

“Yok.” Fazla ayrıntı vermemeye karar verdim. Babam her zaman çok koruyucu olmuştu. Hatta Aaron, ben on sekiz yaşına girene kadar bizim evimize ayak basamamıştı. Babam sağda solda aslında hiç sahip olmadığı siyah kuşağından ve sadece ben on beş yaşıma bastığımda satın aldığı tek silahından başka silahları da varmış gibi konuşup dururdu. Havlayıp ısırmayan cinstendi.

“Kotunu giysen daha rahat olmaz mıydı?” diye sorarak beni güldürdü.

“Vazgeç artık baba... Oteliniz nasıl?”

“Güzel. Annen Williamsburg’de bir gece daha kalıp gezmek istedi. Oradan yeterince hızlı çıkmadım. Dünyada hiç kimse bu kadın kadar çok para harcayamaz.” Başını iki yana sallarken annem hafifçe onun omzuna vurmuştu.

“Aaron nerede?” diye sordu annem.

“Son gördüğümde yukarıdaydı.”

Babama baktı ve iç geçirdi. Ağzını kapalı tutmak onu öldürüyor olmalıydı. Ne yapmam gerektiği konusunda bir fikri olmamasına imkan yoktu.

“Yani, bence Aarabelle’i düşünerek bir çözüm bulmaya çalışmanız gerekiyor.”

“Anne,” diyerek sözünü kestim.

Ne kendi ailemde, ne de Aaron’ın ailesindeki onun hatıralarını zedelemek istemiyordum. Bu yüzden sadakatsizliğinden onlara bahsetmemiştim. Onlara göre Aaron hâlâ yılın kocasıydı. Ama şimdi dönmüş olduğu için zamanında bu konuda sessiz kaldığıma memnundum. Ne olursa olsun bu aramızda bir meseleydi ve hatalarımızın dışarı yansımalarına gerek yoktu.

“Hayır. Tek söylediğim o senin kocan ve Aara’nın babası.” Sanki sadece arkadaşça bir tavsiye verirmişçesine elini kaldırdı.

Aarabelle’e uzandım, yeterince şaklabanlık yapmıştık. “Biz biraz gidip etrafı gezeceğiz.” Gülümsedim ve bu zor durumuma gülmekte olan Reanell’e doğru ilerledim. Ne yardımcı oluyordu ama!

Parti hareketlenmişti ve ben elimde olmadan sürekli kapıda Liam’ın gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Aara’nın doğum gününde nasıl gelmezdi? Doğumundan beri onun için bir baba gibi olmuştu. Hastanede onun yanındaydı. Ben hastayken Aara’ya bakmış, onu kollarında uyutmuştu. Onun burada olmaması beni ortadan ikiye ayırıyordu.

“Hey, işte benim vaftiz kızım!” diye bağırdı Jackson ve Aarabelle gülümsedi. Aynı anda ikimize birden sarılmıştı. “İkiniz de muhteşem görünüyorsunuz.”

“O senin için biraz küçük bebeğim.” Catherine onun arkasından kıkırdarak geldi. Aarabelle’i kollarına alırken Jackson imalı bir şekilde gözlerini devirdi. “Hey!”

“Catherine, harika görünüyorsun!” dedim ve birbirimize sarıldık. “California sana yararmış.” Saçlarını omuz-

Corinne Michaels

larına kadar kestirmiş ve fön çektiirmişti. Şimdi tam klasik bir güzellik abidesi gibi görünüyordu. Teni bronzlaşmıştı ve kendiliğinden gelen çok hoş bir havası vardı.

“Esas sen hiç doğum yapmış gibi durmuyorsun. Muhteşemsin, bir de o elbise...” İkimiz de güldük. “Neyse, burada olabildiğimiz için mutluyum. Muffin bana her şeyden bahsetti, eğer bir şeye ihtiyacın olursa sen de ara. O burada mı?”

“Ben bu ufaklığı alıp biraz gezeceğim. Kadınlar çocuklu bir erkeğe bayılıyorlar,” dedi Jackson ve Aara’yla birlikte mutfağa yöneldi.

“Tam bir şapşal,” dedi Catherine gülererek. “Pekala... Burada mı?”

“Hangisi?” diye sordum.

“İkisi de?”

“Aaron buralarda bir yerlerde. Herhalde Mark’ladır.”

Başıyla onayladı ve daha sakın bir köşeye doğru geçtik. Aarabelle Jackson’daydı ve Tanrı bilir ona neler yediriyordu ama şu anda umurumda değildi.

“Geleceğine eminim.” Kolumu okşadı.

Keşke bundan emin olabilseydim. Bütün gün ona mesaj atmamak için kendime engel olmuştum ama gücümü korumam gerekiyordu. Onun bana gelmesi gerekiyordu çünkü ben ona koştukça beni kenara itmişti. Onu özlüyordum.

Gelen birkaç yeni misafirle birlikte umutlarım iyice azalmıştı. Reanell ve Catherine beni meşgul edip aklımı oynatmama engel olmaya çalışıyorlardı. Benim tanıdığım Liam bu değildi. Onun bizim için yapmayacağı şey olamazdı.

“Hemen dönerim,” dedim Reanell’e. Başıyla onayladı.

Koridordan geçerken birisine çarptım. “Çok özür di...” Başımı kaldırıp onu gördüğümde sözcüklerim dudaklarımı terk edemeden son nefeslerini vermişlerdi. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken beni kollarına aldı.

“Selam,” dedi beni bırakmadan.

Nefes almaya odaklanmıştım ve bana dokunmakta olduğunu aklımdan çıkarmaya çalışıyordum. Onu öylesine çok öpmek istiyordum ki. “Gelebileceğinden emin değildim.”

“Bir arkadaşşıma yardım etmem gerekti. Aarabelle’in doğum gününü asla kaçırmazdım.” Sıcak ve tok sesi tenimi ele geçiriyordu, titriyordum. “Üşüdün mü?” diye sordu bunu da ıskalamadan.

Liam beni bıraktı ve gözlerini vücudumda gezdirdi. Önce tenimi, ardından elbisemi süzdü. Bakışlarını tekrar dudaklarıma getirdiğinde soluk alış veriş düzelmişti. Bunu onun için biraz daha zorlaştırmaya karar vererek yavaşça dudaklarımı yaladım. Dilimi izlerken vücudunu bana bastırdı.

Duvara yapışmıştım ve sıcaklığı tüm bedenimi sarıyordu. “Beni öldürmek mi istiyorsun?” Dudakları kulağımda, fısıldıyordu. “Bana aklımı kaçırtmak mı istiyorsun tatlım?”

Bu son sevgi sözcüğü karşısında hafifçe ürpermiştim. “Hayır.”

“Öyle mi? Çünkü şu an yaptığın şey tam olarak bu.”

Kendime çeki düzen verip ona baktım. “Sen onu kendi kendine yapıyorsun.”

“Nefret etmemem gereken birinden nefret ememe yol açıyorsun. Ne kadar zor durumda olduğumu bilmiyorsun. Her gece buraya gelip seni onun evinden söküp alma arzusuyla nasıl yanıp tutuştuğumu da. Seni aramamak için telefonumu paramparça ettiğimi de. Sana yalvarıyorum. Gidip üstünü değiştir.” Liam’ın yalvarışı içimi yakıyordu ve bu acısını dindirmeyi ne kadar çok istesem de bunu yapmayacaktım.

Onu ittim, o da geri çekildi. “Bekleyen misafirlerim var. Buraya gelebilirdin.” Ona doğru bir adım attım ve biraz daha geri çekildi. “Her gece benim evimde olabilirdin ama biraz zamana ihtiyacın vardı. İhtiyacın bedeli de bu.” Topuklarımın üzerinde dönüp partiye doğru yola koyuldum. Koridor boyunca kalçalarımı izliyor olduğunu umuyordum.

Liam parti kalabalığının bir köşesinde Quinn ve Ashton’la birlikte takılıyordu. Kendi aralarında konuşuyorlardı fakat gözleri benden hiç ayrılmıyordu. Beni izleyişini ve Aaron etraftayken duyduğu düşmanlığı hissedebiliyordum.

Aaron bana alan tanımak için elinden geleni yapıyordu ve ben de onu partiye dâhil etmeye çalışıyordum. Yine de eskisi gibi değildi. Sanki aslında burada, bizimle değilmiş gibiydi. Her şey zorlama ve yapay hissettiriyordu. Hiçbir zaman aşırı sosyal biri olmamıştı ama eskiden en azından insanlarla sohbet ediyor olurdu. Şimdiyse yalnızca kendisine sorulan sorulara yanıt veriyordu.

Bunun onun için çok mu fazla olduğundan endişelenip durmaktan kendimi alamıyordum. “Biraz dinlenmek ister misin?” diye sordum sessizce.

“Uzanmam gerek,” dedi kabullenerek.

“Yukarı çıkabilirsin. Sen dönene kadar pastayı kesmeyiz.” Elimi koluna koymuştum ama geri çekildi.

Hemen ardından beni rahatlatmaya çalıştı. “Özür dilerim, ben sadece...”

“Açıklamana gerek yok.”

Aaron merdivenlere döndü ama sonra tekrar bana baktı. “Üzgünüm Lee. Her şey için.”

“Ben de üzgünüm.” Ve öyleydim. Hayatımızın bu hale gelmesine üzülüyordum. Zamanda geri gidip bu ilişkinin olmadığı, diğer insanların olmadığı, yalnızca ikimizin olduğu bir yere dönemediğimize üzülüyordum. Belki de çaresizce çocuk sahibi olmak istemiyor olsaydım her şey daha farklı gelişebilirdi fakat gerçek şuydu ki, bazen pişmanlık yaralarımıza iyi gelmiyordu. Bazen acılarımız o kadar derin oluyordu ki sözcükler onları iyileştiremiyordu ve aylarca uğruna ağladığım adamın başka bir kadınla yatması da... İşte o acılardan biriydi.

Bölüm 11

Jackson yürürken gergin görünüyordu. Ellerini ovuşturup duruyor, sonra da onları pantolonuna siliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar gergin gördüğümü hatırlamıyordum. “Selam,” dedi etrafa bakınarak.

“Selam?” diye cevapladım kuşkumu gülümsememle örtetek.

“Pekala, Catherine’e evlenme teklif edeceğim. Bunu partiden sonra yapmak istiyordum ama sahilde bir şey hazırlatmıştım. Yaklaşık on dakika sonra hazır olacak. Bu çocuk partilerinin ne kadar sürdüğünü pek bilmiyordum da...”

Gözlerim neşeyle açılmıştı. Onun adına o kadar sevinmişim ki çığlığı basabilirdim. “O zaman git hadi. Aptal olma. Onu nereye götürüyorsun?”

“Deniz fenerine,” diyerek gülümsedi ve yanımızda başka kimse olmadığından emin olmak için etrafı kontrol etti.

Kalbimden mutluluk taşıyordu. Bunu fazlasıyla hak etmişti. Madelyn’i kaybettikten sonra Jackson’ın eski si gibi olabileceğinden hiçbirimiz emin değildik ama onu Catherine’le birlikte gördüğümüz zaman istemsizce gü-

lüksüyorduk. Çok fazla şey atlatmışlar fakat sonuna kadar direnmişlerdi. Onların bu özel anının bir parçası olmaktan daha fazla istediğim bir şey yoktu.

“Aarabelle’i annemlere bırakıp herkesi toparlayacağım.” Elimle kolunu tuttum. “Senin için gerçekten çok mutluyum.”

Bana bakıp gülümsedi. “Teşekkürler Lee.” Jackson yanağını öptükten sonra beni dirseğiyle dürttü. “Cat’i alıp şuraya götüreceğim.”

Başımınla onayladım ve uzaklaşmasını izledim. Gözlerim, bana bakmakta olan Liam’a kaydı. Bir an için birbirimize baktık ve birden Liam’la onlar kadar mutlu olabilmeyi istedim. Eve döndüğümde görmek istediğim, yanında uyanmak, yanında uyumak istediğim adam oydu ama anlamadığım bir sebepten gurur yapmayı seçiyordu.

Ben arkadaşlarımızın yanına doğru ilerlerken Jackson ve Catherine sahile doğru gidiyorlardı. Mark, Ashton, Quinn ve Liam, hepsi birden bana baktılar. “Jackson hepimize durumu özetledi mi?” diye sordum, başlarıyla onayladılar. Liam ilk kez başka bir yöne bakmıştı ve bu tavrı beni sinirlendiriyordu. “Pekala, ben gidip ayakkabılarımı değiştireceğim.”

“Sahilde o elbiseyle yürümek istediğinden emin misin?” diye sordu Liam rahatsız olduğunu belli ederek.

Planımın çalıştığını görerek gülümsedim. “Ev-vet. Ben çok rahatım.”

“Aramızda birilerinin rahat olabilmesine sevindim,” diye mırıldandı usulca.

Mark ve Quinn birbirlerine bakmakla yetindiler.

Merdivenleri çıkıp Aaron’a baktım. Uyuyordu ve bu

haliyle kimseyi rahatsız etmiyordu. Onu uyandırmamaya karar verdim ve ayakkabılarımı aldım. Liam merdivenlerin ucunda bekliyordu. Son basamakta durdum ve kendimi kontrol etmek zorunda kaldım çünkü ya kendimi kollarına atacak ya da suratına bir tokat patlatacaktım.

“Verdiğin karardan ötürü pişman olduğun için bana kızmaya hakkın yok,” dedim.

Liam bana biraz daha yaklaştı, göz gözeydik. “Bu durumu sevmiyorum. Bu lanet şey imkansız.”

“Ne imkansız?”

“Sana dokunmamak.” Elini kaldırıp yanağıma koydu. “Seninle konuşmamak.” Sesiyle beni tahakkümü altında tutuyordu. “Seni öpmemek.” Liam bana doğru eğilmişti ve dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. “Bu seni de öldürüyor mu Lee?”

Cevap vermedim. Kendimi daha fazla tutamayacağım o son noktaya kadar direndim. Bir saniye sonra dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve o an erimeye başladım. Kollarını aşağı indirip kalçalarımı yakaladı. Kollarımı boyuna dolarken beni sıkıca tutuyordu. Bırakmayacaktım. Bırakamazdım. Ciğerlerimi doldurmasına, beni yeniden hayata döndürmesine ihtiyacım vardı. Bir ev dolusu insanın yanındaydık ama tam şu anda yalnızca ikimiz vardık. Dudakları dudaklarımı kavıyor, dili dilimle buluşuyordu. Beni duvara yaslayıp diğerlerinin görüş açısından çıkmamızı sağladı. Dudaklarımı ısırarak öpüyordu ve bana her dokunuşunda kendimi kaybediyordum.

Birisi yanımızda öksürdü ve ayrıldık. Ellerini beline koymuş bir adet Reanell karşımızdaydı. “Kendinize bir oda bulun bel!” Başını iki yana salladı ve uzaklaştı.

Corinne Michaels

“Gitmemiz gerek,” dedim kendimi tuhaf hissederek. Tırabzana dayanarak dudaklarını sildi ama bu, rujun iyice dağılmasına neden olmuştu. “Yüzün ruj oldu,” dedim ona yaklaşarak. Parmağımla dudağını silerken bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyordum. Parfümünün kokusu bizi sarmalıyordu.

Bileğim yanıma düşmeden onu yakaladı. “Seni kaybetmeyeceğim.”

“İşte bu konuda çok haklısın.”

Liam kolumu bıraktı. El ele tutuştuk ve fenere doğru yola koyulduk. Herkesin gerisinde kalmıştık ve baş başa oluşumuzun tadını çıkarıyordum. Sessizliği ikimiz de bozmuyor, yalnızca el ele yürüyorduk. Liam’ın başparmağı elimin dışını okşuyor, dokunuşuyla bana huzur veriyordu. Evin görüş açısından çıktıktan sonra beni daha da yakınına çekti ve elini belime doladı. Beni sıkıca sarıp hafifçe öne çekiyordu. Dudaklarını benimkilere yaklaştırırken mavi gözlerinin parladığını görebiliyordum.

Dudaklarımız birbirine karışırken hiç de acelemiz yoktu. Beni, kollarındaki bir hazineymişim gibi öpüyordu. Dudaklarımız birleşirken eliyle saçlarımı okşuyordu. Sonuza dek böyle kalabilirdim.

Liam beni geri çekti ama kollarını bana sarmaya devam etti. “Özür dilerim.”

“Beni öptüğün için mi?”

Tekrar yürümeye başlamıştık ve ben bir cevap bekliyordum. “Hayır tatlım. Bu süreç hepimizi zorladığı için. Üzülüyor olmandan nefret ediyorum. Seni üzen kişi olmaktan nefret ediyorum. Görevimiz öne çekildi.”

Yürümeyi kesmiştim. “Daha erken mi gideceksiniz?”

Birlikte bir iki haftamız daha olduğunu düşünmüştüm. Biraz olsun iyileşmemiz ya da en azından onun kenara çekilmesinden, böylece kocamın da bir şansı olmasından daha iyi bir çözüm bulabilmemiz için.

“Evet, bugün sabah aradılar. Üç gün sonra gidiyoruz.” Liam’ın sesi kararlıydı. Bizim tabirimizle ‘görev modu’na geçmişti. Bu süreçte etraflarındaki dünyadan koparlar ve sadece görevlerine odaklanmaya başlardı.

Fener görüş açımıza girmişti ve ben hâlâ bir cevap verememiştim. Zihnim buna nasıl dayanacağımı düşünerek bir dakika içerisinde kilometrelerce öteye gitmişti. Diğerlerine yetişmeden önce Liam beni durdurdu. “Gitmeden önce seni görmek istiyorum.”

Gözlerimde yaşlarla başımla onayladım. “Seni özle-yeceğim.”

Liam hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ama cevap vermeden önce Quinn ıslığıyla bizi çağırdı.

Jackson ve Catherine fenerden çıkarken biz de arkadaşlarımıza doğru ilerliyorduk. Catherine gülümsüyordu ve sonra bizi gördü. Yüzünde kafa karışıklığını yansıtan bir ifade belirdi.

Jackson dizlerinin üzerine çökerken Catherine ona döndü. Eliyle göğsünü tutarken ben gözlerimde yaşlarla onları izliyordum.

“Catherine Pope, bana son iki yılda daha önce hiç tatmadığım bir aşkı tattırdın. Bana yeniden sevmeyi, daha iyi bir adam olmayı ve kendimi affetmeyi öğrettin. Hayatımın her gününü seni mutlu ederek geçirmek istiyorum. Seni el üstünde tutacağım, koruyacağım ve bol bol sana

rahatsızlık vereceğim.” Yanağından bir damla yaş süzülürken gülüyordu. “Sana isteyebileceğin her şeyi vereceğim. Benimle evlenir misin?” Jackson’ın sesi umut doluydu ve biz gülümseyerek, içimiz sevgiyle dolu onları izliyorduk.

Bu noktaya gelmek için tam anlamıyla cehennemin içinden geçmişti ve ben de tıpkı onun gibi olacağıma inanıyordum.

Catherine dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Jackson’ın yüzüne bıraktı. “Sen iste, seninle bugün evlenirim.”

Jackson onu çekip tutkuyla öptü. Ardından geri çekilip tek taşı parmağına taktı ve Cat’in yüzündeki yaşları sildi. “Yarın seninle Hawaii’ye gideceğiz.”

Cat gülerken Jackson onu bir kez daha yanına çekti. “Ah, bu kibirli kararlılığın.”

“Bana karşı koyamazsın bebeğim.” Jackson sırtıttı ve onu yeniden öptü.

Onların mutluluğuna ortak olup mutlu çiftimize sarıldık. Ashton yüzüğe bakarak kendini kaybetmişti. Erkekler ise Jackson’a kendisini bitirdiğine yönelik şakalar yapıp duruyorlardı. Ben de kenarda durmuş Liam’a kaçamak bakışlar atıyordum.

Eve dönemeyeceği korkusu beni yiyip bitiriyordu ama esas korkum, bu kez birbirimize dönemeyeceğimizdi. İkimizin de kaybedeceği çok şey vardı ve altı ay uzun bir zamandı. Bir yanımda onun ara verme ihtiyacını anlıyordu fakat bunun çok fazla olmasından korkuyordum.

Grup dağıldıktan sonra Liam bana yaklaştı. “Biraz yürümek ister misin?”

“Elbette,” diye yanıtladım.

“Bunun nasıl yapıldığını bilmiyorum Lee. Eğer Aaron burada olmasaydı son gecemi seninle geçirirdim. Seninle sevişirdim ve...”

“Yapma,” dedim onu durdurmak için elimi kaldırarak. “Eğer o hayatta olmasaydı yapacağın şeyleri bana anlatıp durma. Çünkü bunları şu an da yapabilirsin ama bana inanmıyorsun. Ben seni seçtim. Sana geldim ve bunu sana söyledim.”

“O senin evinde yaşarken... Ne istiyorsun, aile yemekleri mi? Ben uzak durarak doğru olanı yapıyorum. İkinize de ne yapmak istediğinize karar vermeniz için fırsat veriyorum.”

“Yakında evden çıkacak ama onu öylece evden atamam. O Aarabelle’in babası. Tanrı aşkına, aylarca işkenceye uğradı ve çektiği acıları sadece Tanrı biliyor. Bu bizim evimiz,” diye ona açıklamaya çalıştım. Bu ne benim ne de onun için kolay bir şeydi ama en kötü durumda olanımız Aaron’dı. Evet, bir halt yemişti ve geri dönüşü yoktu fakat ben de ona karşı acımasız olamazdım. Liam’in istediği şeyin bu olmadığını biliyordum ama yapabileceğim bir şey yoktu.

“Onunla *kendi* evinizdesiniz. Şimdi anlıyor musun? *Bizim* evimiz değil. Orası onunla kurduğün yuva. Bir çocuğu paylaştığınız. Bense sizi ziyaret ettiğimde siz üst katta ne halt isterseniz yerken alt katta kanepede uyuyan kişiyim. Ben hep dışarıda kalanım.”

Ona döndüm. Damarlarımdan alev akıyordu. “Bence inanmak istediğin şey bu. Bu şekilde çekip gitmek senin için kolay olanı. Beni kötü taraf pozisyonuna koyup böylece görevine gidip, benim için endişelenmene gerek kalma-

dan hayatına devam edebilmek. Buradaki kötü taraf ben değilim. Hiçbirimiz değiliz. Aaron yakında evden ayrılacak. Kendimizi toparlayabilmemiz ve geleceği planlayabilmemiz için bana ve Aara'ya biraz zaman tanımak istiyor.”

“Sana senden vazgeçtiğini söyledi mi?” Liam taarruza geçmişti.

“Hayır.”

“Asla öğrenemeyeceğim bir şey var Natalie. Beni gerçekten sevdin mi, yoksa seni avutan bir teselli ikramiyesi miydin, bunu sonsuza dek merak edeceğim. Önünde altı ayın var, kararını ver. Bil ki ne olursa olsun, geri döndüğümde seni burada bulmayı umuyor olacağım. Eğer burada olursan seninle evleneceğim. Seni ne kadar istediğimi sana kanıtlamak için elimden ne geliyorsa yapacağım.”

Kalp atışlarım hızlanmıştı ve bana daha fazlasını söylemesi için bekliyordum.

“Bu senin için savaşmamla ilgili değil. Vazgeçtiğimi söyleyip durduğunu biliyorum ama vazgeçmiyorum. Bütün bunlar sona erdiğinde hâlâ beni istiyor olacağını umut etmekten asla vazgeçmeyeceğim. Yalnızca durup senin karar verişini izleyemem. Onun sana nasıl baktığını görüyorum. Seni geri istediğini açıkça belli ediyor. Ben seni en başından beri kaybetmek istemedim.”

Gömleğini yakalayıp onu kendime çektim. “Asla kaybetmeyeceksin.”

“Umarım bu doğrudur. Bunun gerçek olmasını ne kadar çok istediğimi bilemezsin.”

“Bize inan Liam.”

Dudaklarını alnıma bastırdı. “İnanıyorum tatlım. Yalnızca zaman ihtiyacım var.”

Liam ellerini cebine atıp benimle birlikte partiye geri döndü. İkimizin de başı öne eğikti. Altı ay boyunca bu belirsizliğe nasıl katlanacağımı bilmiyordum. Ama ikimize inanıyordum ve bunun yitip gitmesine izin vermeyecektim. Onun bana inanmasını sağlamalıydim. Verandaya yaklaşırken Aaron bizi izliyordu.

“Hey.” İkimize bakıyordu ve suçluluk duygusu beni içten içe kemiriyordu. “Uyandığımda annen herkesin fenere gitmiş olduğunu söyledi.”

“Evet, yukarı geldim ama sen uyuyordun. Jackson, Catherine’e evlenme teklif etti ve hepimizin gelmesini istedi,” diye açıkladım daha fazla soru sormayacağını umarak.

Okyanusa doğru baktı. “Herkes nerede?”

“Geliyorlar. Sen daha iyi misin?”

Aaron, Liam’a gözlerinde nefretle bakıyordu. “Şu ana kadar iyiydim.”

“Kes şunu,” diye çıktım. “Sana karşı dürüst davran-dım. Arkandan iş çevirmiyorum ve evliyken gizli kapaklı şeyler yapmıyorum. Sana gerçeklerin sadece yarısını anlatmıyorum ya da senden bir şey saklamıyorum.”

“Ona yeniden yaklaşımdan önce bize biraz zaman vereceğini sanmıştım.”

Liam bir adım öne çıkıp koruyucu bir tavırla beni arkasına aldı. “Bir kız arkadaşın olduğunu öğrendiğinde karının ne halde olduğunu görebilmeni isterdim. Gözlerindeki acıyı, nasıl ağladığını ve sonra kendini ölesiye içkiye verişini. Ya da belki onun hamile olduğunu öğrendikten sonra Brittany’i nasıl öldürmek istediğini. Benim sözüm onun için bir anlam ifade ediyor. Peki ya seninki?”

Bölüm 12

Aaron’a bebekten hiç bahsetmemiştim. Brittany’le ilişkisi konusunda gerçekten yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek istemiştim. *Planım kontrolden çıkmıştı.*

Liam, Aaron’a bakıyordu. Onu kenara itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdatamamıştım.

“Ne?” diye sordu Aaron.

“Ona söylemedin mi?” Liam ağzı bir karış açık halde bana döndü.

Yüzümdeki tüm kan çekilmiş, bembeyaz olmuştum. Bebekten bahsetmeyip bunu ona itiraf ettirmek istesem de, aynı zamanda bu olayın varlığını hatırlamak istememiştim. Aaron ve benim kısırlık sorunumuz vardı ve esas sorunu yaşayan bendim. PCOS’im vardı, bu yüzden asıl faktör bendim. Polisestik Yumurtalık Sendromu hormonlarımı sürekli olarak dengesiz kılıyor, bu da kısırlığa yol açıyordu. Doktorum hamile kalsam bile bunun çok riskli olduğunun bilincinde olmam gerektiğini söylemişti.

“Nasıl söyleyeceğini bilemedim,” diye mırıldandım.

“Lee, bak bana.” Aaron öne çıktı ve kalbim hızla atmaya başladı. Yeniden canım yanıyordu.

Liam, Aaron’a söylemem gerektiğini yalvaran ba-

kışlarla ifade ediyordu. “Aaron’ın bir bebeği olduğunu kabullenmek bana bebek sahibi olamayanın ben olduğumu hatırlatıyordu. Bununla bu kadar erken yüzleşmek istemedim,” dedim.

Liam başıyla onayladıktan Aaron’a döndüm. “Hepsini biliyorum. Hiçbir anlam ifade etmediğini söylediğin ilişkin hakkında her şeyi biliyorum. Ve sevgilinle birlikte beklediğiniz bebeği de biliyorum.” Artık annem, babam ve Reanell’den başka kimsenin kalmadığı, neredeyse boşalmış eve bakıyordum. “Şimdi tam anlamıyla dürüst olma zamanı çünkü benim canımı bundan daha fazla yakacak hiçbir şey olamaz.” Aaron basamağa oturmuştu ve ben şimdi onu bekliyordum.

“Bunu seninle özel olarak konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

Yarım ağızla güldüm. “Ben bunu öğrenirken öyle bir lüksüm olmamıştı. Kalabalık bir barda, arkadaşlarımızın yanında, hiç ummadığım bir adamın beni aldattığını öğrenmiştim. Orada durup o kadının seni ne kadar sevdiğini dinlemek zorunda kalmıştım. Sen onu, onun seni sevdiği şekilde sevmemiş olsan bile onun acısını görebiliyordum.” Sesim alçaktı ama Aaron iyice sinmişti.

“Tek düşünebildiğim sendin,” dedi yapmış olduğunu tam olarak kabul etmeyerek. “Yani her şeyi bir kenara mı atacaksın? Tüm geçmişimizi?”

Ve işte gelmiştik. İlk kez ilişkilerinin ne kadar derin olduğunu reddetmiyor ya da etrafından dolanmıyordu. “Hamile olduğunu biliyor muydun?”

“Evet,” dedi Aaron güç bela duyulan bir sesle.

Liam’ı ne kadar seversem seveyim, bu hâlâ canımı

yakıyordu. Aaron sıradan biri değildi. Benim eşimdi. Beni seveceğine ve onurlandıracağına söz veren adamdı. O git-tikten sonra başka birine karşı bir şeyler hissetmekten hep suçluluk duymuştum.

“Yani söylediklerinin hepsi yalan mıydı? Ona âşık mıydın?” Bu noktada bir önemi olup olmadığını bilmeden sormuştum bunu.

Aaron ayağa kalktı. Liam ellerini arkamdan omuzla-rıma koymuştu. İşte, ikisinin arasındaydım. “Hayır, yalan değildi. Onu sevmiştim. Ama bu sana olan sevgimin binde biri bile değildi. Orada rehin kalmak bana bunu gösterdi. Tanrı’ya ve sesimi duyabilen herkese yeminler ettim. Bura-ya döndüğümde bambaşka bir adam olacaktım,” dedi doğ-rudan gözlerime bakarak. “Seni seviyorum Natalie. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim.”

“Sen evliliğimizin en temel taşına ihanet ettin.”

“Bunu düzeltebilirim,” diye yalvardı. “Senin için sa-vaştım. Senin için hayatta kaldım. Ne olur, bize bir şans daha ver.”

Birbirimize bakıyorduk ve ben hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde seveceğime söz verdiğim adamı görüyordum. Ortadan ikiye ayrılmış, yanıp kül olmuştum. İçimdeki her şey ölüydü. Bunu nasıl yapacaktım? O za-ten bitap haldeyken ona bir darbe daha nasıl vuracaktım? Şu anki cevabımın onu öyle ya da böyle öldüreceğini bili-yordum. Eğer şimdi susarsam bu da ona yalancı bir umut verecekti. Üstüne üstlük bir de ne söylersem söyleyeyim Liam’ın bunu duyacağını bilmenin verdiği stres vardı.

“Bunu ikinizle birlikte sürdüremem,” diye cevapla-dım en sonunda. Tükenmişim ve çok yorgundum. “Beni gerçekten öldürüyorsunuz. Berbat haldeyim. Sürekli ağlı-

yorum. Yastığım ıslanmadan en son ne zaman uyuduğumu hatırlamıyorum. İlişkini öğrenmek beni mahvetmişti. Dokunduğun her şeyi teker teker yırtıp attım. Artık senin kim olduğunu bilmiyorum,” dedim ve ellerimi karnıma götürdüm.

Ardından Liam’a döndüm. İçimdekileri dökme sırası ona gelmişti. “Ve sen. Seni o kadar çok seviyorum ki senden uzak olmak bedenen canımı çok yakıyor. Ama sen beni bir başkasının kollarına itip duruyorsun. Üç gün sonra gidiyorsun ve ben burada ölüyorum. Hem beni kendinden uzaklaştırıp hem de bunun sana kötü geleceğini, seni üzeceğini nasıl söyleyebiliyorsun? Tek istediğim kollarına uzanmak ve senden her şeyin iyi olacağını duymakken bana bunu bile çok görüyorsun. Bunun yerine bana bir süre ayrı kalmamız gerektiğini söylüyorsun.” Gözlerimden yaşlar boşalıyordu. “Bana bu yaptıklarınızdan nefret ediyorum. Bütün bu durumun ne kadar kötü olduğunu tek gören ben miyim?”

İkisine birden bakıyordum ve onlar öylece dikiliyorlardı. Bir şeyler fırlatmak, ağlamak, bağırarak ve bir kez olsun umursamamak istiyordum. Her şeyi ayakta tutan hep bendim. Hayatlarımızı kolaylaştırmaya çalışan bendim. Anneydim, arkadaşım, kız çocuğuydum ve nihayetinde en son olarak bir kadındım. Ama bu kez... Kadınlığım önce geliyordu. Bunu atlatmak için kendime bir şans vermeliydim.

“Tatlım,” dedi Liam öne çıkarak.

Elimi havaya kaldırdım. “Bana bir dakika ver.” Yutmakta olduğum sözleri artık ortaya dökmek istiyordum. Gözlerinde şimşek gibi çakan acıyı görüyordum ama artık kendimi düşünme vaktiydi.

“Hayır, artık başka dakika yok.” Liam’ın vücudu kasılmıştı ve kavgaya hazırды. “Biz yeterince zaman harcadık. Seni seviyorum. Sana asla ihanet etmem. Sen ve ben bir anlam ifade ediyoruz. Seni kendimden uzaklaştırmaya artık son veriyorum.”

Bu iki adamın beni yok etme kapasitesi vardı ama ben buna izin vermeyecektim. İkisini de kenara itip evin içine girdim. Annem kucağında Aarabelle ile bekliyordu. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu ve ben tüm konuşmayı duyduğunu biliyordum. Ona doğru yürüdüm ve ikisine birden sarıldım. Annem kolunu bana sıkıca doladı. Aarabelle başını omzuma koymuştu.

“Ba-ba!” diye bağırdı ve arkamı döndüğümde Liam’ın içeri girdiğini gördüm.

Aaron’ın yüzü düşmüştü. Arkasını döndü ve kapıdan çıktı. “Aaron!” diye bağırdım ve peşinden sahile doğru koşmaya başladım. “Aaron, dur!”

Bana döndü. Yüzü acı içindeydi. “Ona baba demesine izin mi verdin?” Sesinde bir yargılama yoktu. Yalnızca acı ve hayal kırıklığı...

“Hayır,” dedim başımı hızla sallayarak. “Ve Liam da buna asla teşvik etmedi. Aara öyle söyleyiverdi o kadar.”

“Ben...” diye başladı ve ardından sustu. Okyanusa yaklaştı, durdu ve bağırdı.

Ben sessizce bekliyor, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. İçinde kopan fırtınayı hissedebiliyordum.

“Umduğum ve uğruna yaşadığım her şeyi kaybetmişim,” dedi en son sözcüğü güçlkle söyleyerek. Bana döndüğünde kahverengi gözleri beni yerin dibine sokuyordu.

“Birçok kez ölmek istedim. Onlara beni öldürmeleri için yalvarabilirdim ama hayatta kaldım çünkü sürekli senin yüzünü görüyordum. Her gece gözlerimi kapadığımda seni görüyor, kızımızın neye benzeyeceğini düşünüyordum. Şimdiyse eve döndüğümde senin başka bir adama âşık olduğunu görüyorum. Hem de sıradan bir adama değil. Liam’a. Kahrolası en yakın arkadaşıma. Ve bir de kızım ona baba diyor!” diye bağırdı.

Ona yaklaştım. Onu sakinleştirme güdüsü içimi kemiriyordu. “Sandığın gibi değildi. Sen benim için ölmüş-tün Aaron. Senin öldüğünü gösteren bir belge vardı. Geri dönme ihtimalin yoktu. Biz vedalaşmıştık ve ben senin yasını tutmuştum.” Eline dokundum. “Ben içimde ölüydüm. Sonra Liam Virginia’dan geldi ve beni tekrar hayata döndürdü. Bize yeniden mutluluk, tebessüm ve sevgi getirdi. Liam senden bir şey çalmadı.” Aaron gözlerini kapatmıştı. Konuşmaya devam ettim. “Bana hayatıma devam etmemi mektubunda sen söylemiştin. En başlarda bunu yapabileceğimden emin değildim ama sonra Liam’la durumumuz ileri gitmeye başlamışken Brittany’yi öğrendim.”

“Onunla yattığım için kendime ne kadar kızdığımı asla bilemeyeceksin.” Yavaşça yüzüne dokundum ve elimi sıktı. “O en büyük hatamdı. Seni mutlu edemedikçe kendimi o kadar yetersiz hissediyordum ki... Her şeyimiz bebeğe odaklıydı ve bununla baş edemiyordum. Sonra, göreve gittiğimde bunun hiç gerçekleşmemiş olduğuna kendimi inandırdım. Eğer bunu yeterince inkar edersem belki, yalnızca belki, yeniden bir yolunu bulabilirdik. Ama bir kez daha... Ne kadar boka bulandığımı görüyor musun? Artık kim olduğumu bile bilmediğimi görüyor musun?”

“Sen içimde, orada bir yerdesin Aaron. Sen kötü bir adam değilsin ama böyle devam edemezsin. Her şeyle yüzleşmek zorundasın.”

“Lütfen Lee. Kurtar beni.” Sesi çaresizdi.

Şimdi iki seçeneğim vardı. Ona duyduğum öfke ve nefretle hareket edebilir ya da onu affedip hayatıma devam etmeyi deneyebilirdim. Korkunç bir hata yapmıştı ama ona acı çektiirmek istemiyordum. “Seni kurtaramam. Ama seni affediyorum.”

Gözleri hızla açıldı ve küçük bir parça umutla dolduğunu gördüm. “Bu, bir şansımız olduğu anlamına mı geliyor?”

“Lütfen bana bunu sorma. Seni affetmiş olabilirim ama seni üzmem istemiyorum. Yani, lütfen cevabı duymaya gerçekten hazır olmadan bana bunu sorma,” diye yalvardım.

Aaron kolunu tereddütle bana uzattı ve sarıldık. Buna ihtiyacı vardı. Sanırım benim de ihtiyacım vardı. Birlikte paylaştığımız hayat mutlu anlarla doluydu. Âşıktık ve tutkuluyduk ama sonunda tökezlemiştik. Evliliğimizin bu noktaya gelmiş olması ikimizin de suçuydu. Bir şans daha istediğini biliyordum ama kalbim artık Liam’a aitti.

“Cevabının ne olduğunu biliyorum.” Aaron başını çevirdi. “Ben biraz burada kalacağım.”

“Tamam,” dedim. “Aarabelle’le ilgili halletmem gereken bir iki şey var. Liam üç gün sonra göreve gidiyor. Onu yolcu etmek istiyorum. Aarabelle için en iyi olanı yapalım istiyorum. Bu yüzden istersen annelere kalmalarını söyleyirim. Sen de onunla biraz vakit geçirirsin ya da istersen onlar Aara’yı götürebilirler.” Ona bir seçme şansı vererek ondan izin istemediğimi görmesini, onun duygularını da dikkate aldığımı fark etmesini umuyordum. O Aara’nın babasıydı ve kızıyla geçireceği zamanı ondan esirgemeyecektim.

“Eğer anneler kalmayı kabul ederlerse kızımın biraz zaman geçirmek istiyorum.”

“Soracağım,” dedim gülümseyerek.

Aaron başıyla onayladı ve ben eve doğru yürürken okyanusa döndü.

Ben yaklaşırken Liam verandaya çıkmıştı. “O iyi mi?”

“Sanırım toparlanıyor. Bu çok canını yaktı,” diye açıkladım.

Önce gökyüzüne, ardından bana baktı. “Bunun olmasını hiç istemezdim. Yavaştan gitsem iyi olacak.”

“Henüz gitme,” dedim. “Annemlere burada Aaron ve Aarabelle ile kalmalarını söyleyeceğim. Sen ve ben buradaki son günlerini birlikte geçireceğiz.”

Liam’ın dudaklarına bir gülümseme yayılırken gözleri parlamıştı. Parmaklarıyla yanağıma dokunmadan önce tereddütle birkaç adım attı. “Gerçekten mi?”

“Evet ve uslu bir çocuk olursan bir Çin böreği ziyafeti daha verebiliriz,” dedim tek kaşımı kaldırarak ve uzun zaman sonra ilk kez kendimi normal hissettim.

“Bunu hak ettiğinden emin değilim,” diye şakayı devam ettirdi.

Kulağına yaklaştım ve tırnağımın ucuyla göğsünü çizdim. “Bana karşı koyamadığını ikimiz de biliyoruz sanırım. Yani, şimdi eve gidebilirsin ve ben yakında valizimle geliyor olacağım.”

Liam’ın dudakları neredeyse kulağıma dokunacaktı. Nefesi tenimi yalarken istemsizce ürperdim. “Boşuna kıyafet getirme, ihtiyacın olmayacak.”

Gözlerimi kapadım ve planımın geri kalanını yoluna koymam gerektiği için kendimi kontrol etmeye çalıştım. “Yakında görüşürüz.”

“Bekliyor olacağım.” Yanağımdan öptü ve gitti.

Tanrım, bu adamı seviyordum.

Annem ve babam evde Aarabelle’le kalacakları için fazlasıyla memnundular. Onlara durumu kısaca özetlemiştim ve anlayışla karşılamış gibi görünüyordlardı. Aaron su-ratsızdı fakat ben çıkarken pek bir şey söylemedi. Liam’ın evine gelir gelmez valizimi aldım ve kapısına koştum. Ben daha çalmadan kapıyı açmıştı.

“Gelmeyeceğini düşünmeye başlıyordum,” dedi gülümseyerek ve kapıya yaslandı. Saçları gün ışığında parlı-yordu ve beyaz gömleği kaslarını öne çıkarıyordu. Vücu-dum bu manzaranın geri kalanını görmek için yanarken ağzım sulanmıştı.

Dudaklarımı yaladım ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. “Pekala,” dedim elimle göğsünü iterek. Hareket etmiyordu ama onu biraz daha itip eve geri sok-tum. “Artık bana sahip olduğuna göre benimle ne yapmayı düşünüyorsun?”

Liam beni kalçalarımдан kavrayıp ayağıyla kapıyı kapattı. Ardından beni havaya kaldırıp kapıya yasladı. “O elbisenin beni nasıl delirttiğini biliyor musun?”

Başımı iki yana salladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim. “Umarım öyledir. Yoksa bu kadar aptalca dav-ranmanın başka türlü önünü alamayacaktık.”

Alnını alnıma dayadı. Birbirimizin nefesini içimize çekiyorduk. “Bana geldin. Orada olmak yerine buradasın.”

Elimle başını geriye çektim. Bana bakmasını istiyordum. Gözlerinde kopan fırtınayı izledim. "Seni seçiyorum. Keşke bana inansaydın."

"Bu derin mevzuları bir kenara bırakalım. Bir fikrim var."

"Şimdi dikkatimi çekmeyi başardın işte."

"Her ne kadar üstündekileri çıkarıp seninle saatlerce sevişmek istesem de," deyip duraksadı.

"Benim için hava hoş."

Güldü ve beni öptü ama biz alev almadan önce geri çekildi. Saatine baktı ve beni yere indirdi. "Hemen çıkmamız lazım."

"Nereye?" diye sordum şaşkınlıkla.

Liam gülümsedi ve beni kendine çekti. "Bana güveniyor musun?"

"Her zaman."

Elimi tuttu ve kapının yanındaki valizi aldı. Ben de kendi valizime uzanıyordum fakat Liam önce davranıp onu da aldı. Gülümsedim ve o da karşılığında göz kırptı. "Acele etmemiz gerek."

Robin'e* bindik ve Liam kontağı çalıştırdı. Zihnimden acaba Corolla'ya mı gidiyoruz diye geçiriyordum. Onunla baş başa zaman geçirme fikrine bayılıyordum ve yine o evde olmak çok hoşuma giderdi. Liam'ı sıkıştırmaktansa beni şaşırtmasına izin vermekte karar kıldım. Gidişinden önce yalnızca birkaç günümüz vardı. Bu yüzden fazla uzağa gidiyor olamazdık.

* Serinin bir önceki kitabında açıklanan, Liam'm arabasını aşırı önemsemesi ve onu kızı gibi görmesi sebebiyle ona taktığı ad. (ç.n.)

Güneye doğru gitmediğimizi fark etmiştim ve şimdi gerçekten meraklanıyordum. Ters yönde gitmeye devam ediyorduk ve en sonunda havaalanının otoparkına geldik. Dalga geçiyor olmalıydı. Nasıl olur da uçak mesafesinde bir yere gidiyor olabilirdik? Hiç mantıklı değildi.

“Neden havaalanına geldik?” En sonunda merakıma yenilmiştim.

“Çünkü uçakla gideceğiz.”

Arabayı park etti ve dışarı çıktı. Heybesinden bu kez ne çıkaracağını düşünürken yerimde oturmaya devam ediyordum.

“Lee?” Kapımı açtı ve bana baktı. “Dışarı çıkacak mısın?”

“Nereye gidiyoruz?”

“Tanrım, beni öldürüyorsun. Çık şu arabadan.” Kolumu tutup beni dışarı çekti. Hızlı bir öpücüğün ardından valizlerimizi omuzlamıştı.

“Bütün bunları sana geleceğimi söyledikten sonra mı planladın?”

“Evet... Etkilendin mi?”

Etkilenmekten çok şaşkına dönmüştüm. Ona geleceğime güvenmişti. Bana inanıp inanamayacağını bilmediğini söylese de yaptıklarıyla inandığını kanıtlıyordu.

Bilet gişesine yaklaştık ve kimliklerimizi uzattık.

“Merhabalar Bay Dempsey. Charleston’a iki kişilik rezervasyonunuz olduğunu görüyorum.”

Gülümseyerek Liam’a baktım. Oraya gitmeyi her zaman ne kadar çok istediğimi biliyordu. Reanell hep Arnavut kaldırımlı sokaklardan ve küçük romantik restoran-

lardan bahsedip dururdu. Mason'la birlikte her yıl oraya giderlerdi ve ben de laf arasında orada küçük bir tatile gitmeyi istediğimden bahsetmiştim.

“Seni seviyorum,” dedim içimden dolup taşan duygularla.

Liam kolunu belime sarıp beni kendine çekti. “Seni seviyorum.”

“Uçağınız yolcu alımına yarım saat içerisinde başlayacak. Bu yüzden hızlıca kapınıza gitmeniz gerekiyor,” dedi görevli gülümseyerek ve bize biletlerimizi uzattı.

Güvenlikten geçerken valizimi bunun için hazırlamamış olduğum kafama dank etti. Yanıma güzel giysiler ve ayakkabılar almamıştım. Yeterince makyaj malzemem bile yoktu. Ben onun evinde vakit geçireceğimizi düşünmüştüm. “Hazırlığımı bunun için yapmamıştım.”

“Ne?”

“Seyahati diyorum. Yanımda ihtiyacım olan hiçbir şey yok.”

Liam gülümsedi. Yolcu alımının başladığını bildiren anonsu dinlerken kapıya varmıştık. “Sakin ol, Güney Carolina’da da mağazalar var. Ben de her şeyin yanımda olup olmadığını bilmiyorum ama tek ihtiyacım olan sensin ve sen de yanımdasın.” Bana doğru eğildi ve dudaklarımız buluştu. Bütün endişelerim yok olmuştu.

“Evet,” dedim elimi göğsüne koyarak. “Yanımdayım.”

Bölüm 13

HarbourView Inn oteline giriş yaptık. Tuğlayla örülmüş eski ve tarihi dış cephesi ve rahat iç tasarımı harikaydı. Son derece şık ve temiz görünüyordu. Liam odamızın kapısını açtığı anda nefesim kesilmişti. Odanın orta yerinde bembeyaz çarşaflarla örtülmüş dört direğiyle ahşap yatağımız duruyordu. Her detaydan gösteriş akıyordu. Suitimizin deniz manzarasına açılan bir de balkonu vardı. Harikuladeydi.

Tüm bu görüntüyü hafızama kazırken Liam arkamda duruyordu. Elleriyle omuzlarımı okşuyor, saçlarımı kenara alıyordu. Dudakları boynuma temas ederken gözlerimi kapadım.

“Mutlu musun tatlım?”

“Tahmin edemeyeceğin kadar.” Kollarında döndüm ve onu öptüm.

Dudaklarımız birleşmişti ve Liam artık daha tutku lu öpmeye başlamıştı. Dili dilimle dans ediyordu. Ellerimi beline doladım. Bütün bu kargaşanın ortasında tek istediğim kişi oydu ve şu anda tamamen bana aitti.

Dudaklarımızı ayırmadan bizi arkaya doğru yürüttü ve dizlerimin arkasında yatağı hissettim. Beni yavaşça,

dikkatle yatağa yatırdı. Dudaklarımız birbirine karışırken çıkardığı her sesi, her inlemeyi içime çekiyordum. Elleri vücudumu kavriyordu. Bedeninin altında kıvranıyordum. Onunla sevişmeyi deliler gibi istiyordum. Bana nasıl sahip olduğunu ona göstermek istiyordum. Ona her şeyimi vermek istiyor, benden her şeyimi almasını istiyordum.

Dişleriyle alt dudağımı ısırıp çekti. Elleri elbisemin altında dolaşmaya başlamıştı. “Çok ama çok yavaş gideceğiz,” diye fısıldadı. “Anlaştık mı?”

Başımınla onayladım ama sesim çıkmıyordu. Beni tekrar kaldırdı ve elbisenin fermuarını indirdi. Benim ellerim de boş durmuyor, vücudunu keşfe çıkıyordu. Gömleğini sıyırdım ve başından geçirerek çıkardım. Parmaklarım yüzüne dokunurken beni izliyordu. Kirli sakalı normalden uzundu. Neredeyse tam bir sakal boyuna gelmişti. Deniz kokusuyla karışan Liam’m sandal ağacı parfümünü içime çekiyor, bu kokuyu zihnime kazıyordum. Parmak uçlarını boynunda gezdiriyor, ardından göğsündeki keskin çizgilere dokunuyordum. Kaslarının tepeleri ve çukurlarında oyalanıyordum. Biraz daha aşağıda karın kaslarına indim. Parmak uçlarını saten teninin kasıldığını hissederken gözlerinin ta içine bakıyordum. Ardından karnından biraz daha aşağılara süzüldüm.

“Yavaş gidebiliriz ama bunun senin için de aynı derecede işkence olmasını istiyorum,” diye mırıldandım. Onun beni delirtmeyi planladığı gibi ben de onun için aynı şeyi planlıyordum.

Kemerine ulaştım ve onu yavaşça çözdüm.

“Sanki biraz fazla giyiniksin,” diye sırtıttı elbisemin askılarını çıkarırken. Tamamı dantelli beyaz sutyenimi açığa çıkarmıştı. Bu, sadece belli kumaşlarla giyebildikle-

rimden biriydi. Her şeyim ortadaydı ve bu Liam'ın hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. "Tanrım, harikası."

Dudaklarıyla göğüslerime yumuldu. Beni dantellerin üzerinden yalıyordu. Dilinin ısıyla birleşen kumaşın sürtünmesine daha fazla dayanamıyordum. Diğer göğsüme geçerken inliyor ve titriyordum. Esen soğuk meltem, benim ıslaklığına değdikçe keyifli bir ıstıraba dönüşüyordu.

"Liam, ne olur." Yalvarıyordum ama ne için yalvardığımı bile bilmiyordum. Biraz daha ondan, biraz daha bizden, biraz daha bu andan...

Sutyenimin kopçasını açarken doğrulmama izin vermiyor, durmadan bir göğsümden diğerine geçiyordu. Kendimi giderek kaybediyordum. Dışleri göğüs uçlarımı çiziyor, karşılığında tırnaklarımı sırtına geçiriyordum. Aklımı yitirmek üzereydim. Nihayet sutyenimi çıkardı ve sertçe emmeye başladı. Dikleşmiş göğüslerimi ağzının içine alıyordu.

Dokunuşuna o kadar muhtaçtım ki parmağını klistorisime bastırdığında birden inledim. Daireler çizerek bastırıyor, tam istediğim yerlere, tam istediğim zamanlarda dokunuyordu.

"Geliyorum," dedim nefessiz bir şekilde.

"Henüz değil," dedi ve doğruldu.

Onu öylesine istiyordum ki neredeyse ağlayacaktım. Dizlerinin üstüne oturdu ve elbisemi tamamen çıkardı. Sadece iç çamaşırımla kalmıştım. Gözlerim vücudunda gezindikten sonra gözlerine kilitlendi. Liam öne eğilip önce benim, sonra kendi çamaşırını çıkardı. Ereksiyon halindeki penisiyle birlikte yatağın kenarında oturmuş, dokunulmak için bana gözleriyle yalvarıyordu. Dizlerimin üzerinde doğ-

ruldum ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Elim aşağı inip onu kavramıştı. Dudaklarının tadını çıkarırken onunla yavaşça oynuyordum.

Liam'ın elleri tenimde dolanıp göğüslerimde durmuştu. Göğüs uçlarıma özel ilgi gösteriyordu. Dudaklarını boynuma indirip kulağım hafifçe ısırdığında istemsizce inlemiştim. Onu elimden bıraktım. Göğsünden güç alarak yataktan kalktım. Dizlerimin üstüne çökerken bana bakıyordu.

Ben daha ona dokunmadan inlemeye başlamıştı. Gülümsedim, ağzımı açtım ve onu dudaklarımla sardım. Liam'ın başı derin bir iç çekişle arkaya düşmüştü. Ellerimle kalçasını yakaladım. O da parmaklarını saçlarıma geçirmişti.

“Ahh, evet. Dudakların...” diye gevelerken aletini boğazımın derinliklerine aldım. Vücudundaki tüm kaslar kasılıyordu ve ben durmaksızın devam ediyordum. “Natalie, dur. Beni birazdan... Be-ben...”

Anlamlı bir cümle kuramıyor oluşundan keyif alıyordum. Parmaklarımı yeniden ona doladım ve dudaklarımla yapmakta olduğum şeyi elimle de devam ettirdim. Saçlarımı daha sert çekiyordu ve sonunda dudaklarımı penisinden ayırdı.

“Boşalacağım tek yer senin için olacak. Ayağa kalk.”

Ayağa kalktım ve beni kollarına aldı. Beni yatırdıktan sonra üzerime eğildi. Ona olan duygularım kabarıyor ve beni ele geçiriyordu. “Seni seviyorum Liam Dempsey.”

Liam bana baktı, ardından gözlerini kapadı. Onları huzurla tekrar açtığına sanki dünya olması gereken yeri bulmuş gibiydi. “Seni seviyorum Natalie. Seni kendimden bile çok seviyorum.”

“Seviş benimle,” dedim emir verircesine.

Ağır gitme planından vazgeçerek bacaklarımın arasına yerleşti ve birden içime girdi. Duygularım bir fırtına gibi beni yutuyordu. Bu hiç bitmesin istiyordum. Yakında gidecekti ve dayanmanın zor olduğu günlerde bu anın hatırasına tutunmak zorunda kalacaktım. Bir zamanlar yaşadığım bu hayata ait olan yılları hatırlamaya çalışıyordum. O son öpücüğün gerçekten son öpücük olabileceği yılları... Bir an izin verecek olsam yalnızlığın beni tüketiceği yılları - ama buna izin veremezdim. O gittiğinde bu ana tutunmak zorundaydım.

“Seni bir daha asla bırakamayacağım,” dedi. “Şimdi sana bir kez daha sahip olduktan sonra öyle bırakıp gidemem.”

Liam hızlanmaya başlarken omuzlarına tutunuyordum.

“Bana sahip oldun. Ve sen de bana aitsin,” diye sözlerine devam etti.

Daha derine giriyordu. Orgazmın yaklaştığını hissediyordum. “Liam,” diye mırıldandım.

Her anlamda birbirimize bu kadar uyumlu olmamız beni hayretler içinde bırakıyordu. Kalbimi, ruhumu ve tenimi biliyordu. Tenimin her noktasından zevk çıkarmasını biliyordu. Üste geçmem için bizi çevirdi.

“Senin sıran tatlım.”

Üzerinde oturup kalkarken ellerimi göğsüne bırakmıştım. Her sürtünme beni daha da yükseltiyordu. Kendimi anın içinde kaybederken gözlerimi kapadım. Zirveye tırmanıyordum ve orgazma ulaştıktan sonra uçurumdan

aşağı yuvarlandım. Peşimden takip eden Liam kalçalarımı kavradı ve birlikte anın derinliklerinde kaybolduk.

Başım göğsüne düşmüştü. Ona bakarak gülümse-dim. Kollarında olmak istediğim tek şeydi.

Ama yakında gidiyordu.

Bunu düşünmemek için kendimi durdurdum. Eğer vedaya hazırlanmaya başlarsam bu anın tadını çıkaramaya-caktım.

Tenlerimiz hâlâ birbirine karışırken Liam eliyle sırtımı okşuyordu. Çenemi kaldırdım ve elimin üzerine yer-leştirdim.

“Merhaba,” dedim tüm sevimliliğimle.

“Sana da merhaba.” Gülüşü gülüşümün yansıması gibiydi.

“South Carolina’ya hoş geldin demek için güzel bir yol seçtin.”

Güldü ve yüzüme düşen saçları kenara aldı. “Sana hoş geldin demekten her zaman mutluluk duyarım.”

Ayağa kalkmaya hazırlanıyordum ama beni kendine çekerek buna engel oldu. “Duşa girmem gerek.”

“Boşa zahmet etme. Seni tekrar terletmekten zevk alacağım,” derken elleri yeniden kalçalarımın altına iniyordu. Beni hafifçe kaldırıp yeniden altına aldı. “Sana bunun uzun bir gün olacağını söylemişim.”

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve bir kez daha birbirimizde kaybolduk.

“Yarın uçağımız kaçta?” diye sordum Liam’a. Kolu-nu omzuma atmıştı. Rıhtım boyunca yürüyorduk.

İç geçirdi ve yanağımdan öptü. “Epey erken. Benimle kalmanı ve beni yolcu etmeni istiyorum. Çok şey istediğimin farkındayım ama o uçağa binmeden önce gördüğüm son şeyin senin yüzün olmasını istiyorum.”

Durduk, kendimi kollarına bıraktım. “Yapabilir miyim bilmiyorum.”

Aaron da benden aynı şeyleri isterdi ama bunu hiç yapamamıştım. Herkesin önünde veda etmenin sebebini bilmediğim ama beni çok zorlayan bir yanı vardı. Bunu bir kez denemiştım ve eve dönüşüm kabus gibi olmuştu. Uçak kalktıktan sonra bir saat arabanın içinde oturup hıçkırarak ağlamıştım. Her şeyden çok sevdiğim birinin belki de sonsuza kadar beni terk edişini izlerken kendimi çok çaresiz hissediyordum. Tam anlamıyla aşırı doz kalp kırıklığı ve korku yüklemesiydi.

“Anlamıyorum.”

“Senin gidişini izleyip ardından kendime hâkim olamam. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum,” diye itiraf ettim. Endişelerimin geri kalanını su yüzüne çıkarmıyordum çünkü o bunlarla meşgul olmamalıydı. Odaklanmaya ihtiyacı vardı ve benim korkularım onun dikkatini dağıtmaktan başka işe yaramazdı.

Liam kollarımı okşadıktan sonra sessiz kaldı. “O zaman benim evimde vedalaşırız. Eğer üzüleceksen havaalanına gelmeni istemem.”

“Elbette üzüleceğim. Altı ay boyunca burada olmayacaksın. İlişkimizde bir noktaya ancak gelebilmişken hem de,” dedim, planladığımdan fazlasını ağzımdan kaçırarak.

Denizi arkamıza alacak şekilde bir banka oturduk. Liam ellerimi tuttu. “Ayrılırken benim de endişelendiğim

pek çok konu var. Aaron o evde yaşıyor ve ben buralarda olmayacağım. Eski hayatınıza dönmenin ikiniz için de çok kolay olacağından endişeleniyorum. Ben gittiğimde bunun senin çok ağır olduğunu düşünmenden endişeleniyorum.” Ellerimize bakıyordu. Ben ise onun bakışını takip ediyordum.

Korkularında haklılık payı vardı. Önümüzde pek çok engel mevcuttu ama küçük şüpheler yalnızca bu engellerin daha da büyümesine yol açacaktı. Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Başa çıkmaya çalıştığımız korkularımızın doğru olmadığı konusunda birbirimizi rahatlatmanın bir yolu yoktu.

“Eve dönemeyeceğinden endişeleniyorum. Bütün bunlarla en başından savaşmam gerekmesinden,” dedim somurtarak. “Ne uyumlu bir çiftiz.”

“Sana, eve dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Bir geleceğimiz olması için Aaron’la sorunlarımızı halledeceğime söz veriyorum.”

Verebileceğimiz yegane sözleri verdikten sonra sessiz kaldık. Bunlar somut sözler değildi ve benim sözümün ona pek faydası olmadığını tahmin edebiliyordum. İşleri onun için zorlaştırmak istemiyordum. Öte yandan yalan söyleyemezdim.

“Bunu nasıl yapacağız Lee? Tam bir aptal gibi görünüyor olabilirim ama göreve giderken birisini nasıl geride bırakabileceğimi bilmiyorum.”

Bazen, bir anlamda ikimizin de bunu yeni baştan öğrenmekte olduğumuzu unutuyordum. Liam oradaki hareketlerinin evde nasıl sonuçlar doğurabileceğini hiç düşün-

mek zorunda kalmamıştı. Aaron ve Quinn'den onun nasıl risk almaktan hoşlanan biri olduğunu duymuştum. Başkasının hayatıyla asla kumar oynamazken görevin tamamlanması için kendi hayatını seve seve ortaya koyan biriydi.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken başım göğsüne yaslanmıştı. “Pekala, sanırım sen eve dönmeye odaklanmalısın. E-posta, Skype ya da mektupla görüşürüz ve uygun olduğunda beni arayabilirsin,” dedim.

“Skype’ta yaramazlıklar da yapacak mıyız?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

Kıkırdayarak dizine hafifçe vurdum. “Tam bir şapşalsın.”

“Düşünsene ne eğlenceli olurdu...” dedi parlayan gözleriyle.

“Davranış notuna göre bakacağız,” diye karşılık verdim üstü kapalı olarak.

Yeniden göğsüne kıvrıldım ve endişelerimin sınırı aşmaması için kendimi durdurmaya çalıştım. *O güvende olacak ve eve gelecek.* Artık bu düşünceye odaklanacaktım. Yoksa kafayı yerdim.

“Seninle irtibat kurabilmek için elimden geleni yapacağım. Gitmemiz gereken yere vardığımızda buna imkan olmayacak ama öncesinde sana gereken tüm bilgileri aktaracağıma söz veriyorum. Hangi cehennemde bize ihtiyaç duyuyorlarsa oraya gitmeden önce ne kadar Almanya’da kalacağımıza bağlı,” dedi ve alnımdan öptü.

“Evet, Aaron Almanya’ya en son gittiğinde yalnızca iki hafta görevde kalmıştı. Asker eşleri için bu yeni görevleri anlamak çok zor. Neden doğruca oradaki adamları göndermiyorlar ki? Aaron son gittiğinde bana sanki boş yere

gitmiş gibi gelmişti ve bundan hiç hoşlanmamıştım.” Liam sessiz kalmıştı. Acaba onu üzmüş müydüm? Doğrulduğumda uzaklara bakmakta olduğunu gördüm. “Liam?”

Bana döndü ve gülümsedi. “Onunla evli olduğunı biliyorum. Bunu anlıyorum, ama şu anda onunla eski hayatından bahsetmen kendimi garip hissettiriyor. Belki bunu söylediğim için pisliğin tekiyim ama onun öldüğünü sandığımız zamanlarda şimdiki gibi kendimi onunla yarış-yormuş gibi hissetmiyordum.”

“O zaman da yarışmıyordun, şimdi de yarışmıyorsun.” Sesim güçlü ve dürüsttü.

“Onun senin evinde yatmakta olduğu fikrine kendimi alıştırmam gerekiyor, özellikle de sen ondan böyle bahsederken.”

“Aaron’ı öylece dışarı atamam. Ne yaptığından ve benim seçimimden bağımsız olarak o Aarabelle’in babası. Cehennemi yaşadı ve geri geldi, üstelik benim de bir zamanlar kocamdı.” Sözcüklerimi tartarak konuşuyordum. Onu evden atmamı söylemediğini biliyordum ama bunun onun için ne kadar zor olduğunu hayal dahi edemiyordum.

“Göreve giderken ara vermemizi bunun için istemiştin,” dedi Liam ve derin bir soluk verdi.

Doğrulдум ve tekrar bana bakmasını bekledim. “İhtiyacın olan şey bu mu?”

Gözlerini kapadı ve duraksadı. “Bilmiyorum. Bunu istemiyorum. Senden binlerce kilometre ötede olup ne halt yapıp de seni merak etmeyeceğimi gerçekten bilmiyorum.”

“Bana güveniyor musun?” diye sordum.

Liam elimi tuttu ve parmaklarını parmaklarıma geçirdi. “Sana güveniyorum Lee. Ama ben erkeğim ve senin

başka bir erkekle - üstelik seni geri isteyen bir erkekle - aynı evde olman benim için ağır bir yük. Benim bir zamanlar âşık olduğum biriyle aynı evde kaldığımı düşün."

Kenetlenmiş parmaklarımıza baktım ve bunu onun için kolaylaştırmak zorunda olduğuma karar verdim. İkimizin de uğraştığı birçok endişesi vardı ve Liam'la olamaktan daha kötü bir şey varsa, bu da ona bir şey olmasıydı. Bunu bir daha asla yaşayamazdım. Eğer eve dönemeyecek olursa bu benim de sonumu getirirdi.

"Belki yarınki vedamızı ikimiz için de daha kolay bir hale getirebiliriz," dedim.

"Nasıl?"

"Seni sevdiğimi ve senden uzak olduğumda kalbimin bir yarısının hep sende olduğunu bilmeni istiyorum. Eve geri döndüğünde o yarım kalbi tamamlayacaksın. Aaron hakkında endişelenmeni istemiyorum. Her şeyin üstesinden geleceğiz ve sen eve döndüğünde yeni bir hayata adım atacağız," dedim ikna edici bir sesle. Bana inanması gerekiyordu çünkü bu gerçeğin ta kendisiydi.

Liam parmaklarını daha da sıktı. "Şanslı piçin tekiyim."

"Evet, öylesin," dedim şakayla karışık. "Sen gelene kadar eksik olduğunu hiç fark etmediğim bir yanım vardı. Her şeye sahip olduğumu düşünürdüm. Hayatımın mükemmel olduğunu düşünürdüm çünkü bu, çatlakları görmekten daha kolaydı. Eğer işler bu şekilde ilerlememiş olsaydı böyle bir aşkın var olduğunu asla bilmeyecektim. Keşke seninle birlikte..." dedikten sonra duraksadım, bunun Liam için ne kadar zor olduğunu hatırlayarak. "Senin şimdiden eve dönmeni istiyorum."

Corinne Michaels

“Ve geri döndüğümde eğer hâlâ beni istiyor olursan, o zaman benim olman için dünyadaki her şeyi yaparım.”

Dudaklarımı yanaklarına bastırdım. “Bunu heyecanla bekliyor olacağım.”

“Ben de.”

Bölüm 14

Liam

“Hazır mısın dostum?” Natalie ve ben birbirimize bakarken Quinn sırtıma vurdu. “Onda dolmuş kalkar.”

Başımla onayladım ve Natalie’nin ellerini tuttum. Havaalanına gelmek istemediği halde beni evimde bırakamayacağını söylemişti. İlk kez arkamda birisini bırakacaktım. İyi bir noktada olsak da sanki hayatımı geride bırakıyormuşum gibi hissediyordum. İhtiyacım olan her şey oydu. Onu ne kadar sevdiğimi anlatmaya kelimeler yetmezdi. Elimden gelen tek şey, eve döndüğümde Natalie’nin ileriye dönük adım atmaya tam anlamıyla hazır olması için dua etmekti. Ve eğer Aaron’ı seçerse, altı aylık ayrılığın ne demek olduğunu esas o zaman anlayacaktım. Belki de bu işleri daha kolay katlanılabilir hale getirirdi.

Kendimi kandırıyordum ama göreve çağrılacağımızı biliyordum ve hazır olmalıydım. Kıçı tehlikede olan tek ben değildim. Ekibimdeki adamları düşünmek zorundaydım.

“Hey,” dedi ilgimi tekrar kendisine çevirerek. “Seni özleyeceğim.” Gözünde bir damla yaş belirmişti ama parmağıyla hemen sildi.

“Ağlamak yok. Kendini bana zorla öptürteceksin.” Espri yapıp ortamı biraz yumuşatmaya çalışıyordum.

Kısa bir gülüşten sonra başını aşağı eğdi. “O zaman belki de ağlamalıyım.”

“Lee,” dedim çenesinden tutup başını bana doğru kaldırarak. Mavi gözleri griye bürünmüştü ve derin bir boşlukla bakıyordu. “Burada seninle olmayı ne kadar isteyeceğimi tahmin bile edemezsin. Genellikle göreve gitmeyi severim ama bu seferkinden nefret edeceğimi şimdiden biliyorum.”

O kusursuz dudakları gülümsemeye çalıştı. “Söylemem gereken bir şey var,” dedi tereddütle. “Eğer sen... Yani demek istediğim... Eğer kendini yalnız hissedersen...” Alt dudağını kemirip başını çevirmişti ama tekrar kendime döndürdüm.

“Eğer yalnız hissedersen?” Ne demek istediğini biliyordum fakat kelimelerin dudaklarından dökülmesini sağlayacaktım. Birincisi, bu sayede birkaç dakika sonra onun dudaklarına son kez dokunacağım fikrini aklımdan uzaklaştırabilecektim. İkincisi, bu çok tatlıydı.

“Sadece söyle bana. Bunu başka türlü öğrenmek istemiyorum. Eğer biriyle tanışırsan ve âşık olursan ya da herhangi bir şey...”

“Eğer yalnız hissedersen seni aramama ya da e-posta atmama ne dersin?”

“Bu yeterli olur.”

“Güzel,” dedim ve beni iyice duyması için kulağına eğildim. “Senin boşluğunu kimse doldurmayacak. Bu dünya üzerinde bana seni unutturabilecek bir kadın yok.” Sesimdeki kesin hükmü duymasını umuyordum çünkü

ondan başkası gerçekten de olmayacaktı. Bencilce davranarak şunu da eklemek istedim: “Kocanın aksine.”

Anons duyuldu. “Üç dakika. Vedalaşmalarınızı tamamlayın.”

Natalie’nin çenesi titremiştii, elleriyle gömleğime yapıştı. “Bundan nefret ediyorum.”

“Ben de ama yaptığımız seyahati hatırla. Sana söylediklerimi hatırla. Seni seviyorum.”

Beni daha yakınına çekti ve kollarımı ona sımsıkı sardım. Bu hisse tutunmak istiyordum. Geceler uzadığında, biraz olsun huzur aradığımda bu anı hatırlamak istiyordum. Tanrı korusun, eğer Natalie bunu bir daha yapamayacağına karar verirse...

“Güvende ol, akıllı davran ve ne olur yanıma, evine dön,” dedi Natalie hızlıca. “Seni seviyorum Liam. Kalbime nasıl sahip olduğunu henüz öğrenmeye başlamadın bile. Keşke bu, şu an daha farklı olsaydı. Keşke istediğimin sen olduğundan hiç şüphe duymasaydın ama sana bunu kanıtlayacağım. Altı ay sonra eve döndüğünde burada seni bekliyor olacağım.” Gözyaşları akıyordu ve bir kez daha kalbim parçalanıyordu.

“Ve sonra seninle evleneceğim.”

“Bunu hatırlatacağım.”

“En kısa zamanda seni arayacağım,” diye söz verdim.

Başıyla onayladı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Tamam.”

“Ve sonra çıplak Skype yapabiliriz,” dedim gülümseyerek.

Başını iki yana salladı ve beni tekrar öptü.

“Sonra da bir an önce sana döneceğimi,” dedim onu temin ederek.

Natalie’nin gözleri gözlerime kilitlenmişti. “O kadar erken olamayacak.” Bir damla daha düşmüştü, benimse boğazım kuruyordu.

Lanet olsun. O kahrolası uçağa nasıl binecektim? Bu kötü bir fikirdi, onu dinlemem gerekirdi. Onu bırakıp gitmek beni darmaduman edecekti. Bu benim görevimdi ve genellikle uçağa ilk binen ben olurdum ama kollarıma onu bırakmak için söz geçiremiyordum.

Arkama baktığımda adamlarımın çantalarını almakta olduğunu ve birkaçının uçağa doğru yürümeye başladıklarını gördüm. Zaman gelmişti. Onu bırakmak zorundaydım.

“Gitmem gerek tatlım,” dedim alçak bir sesle.

Kafamda bir sahne kurmuş bekliyordum. O ağlıyor ya da beni bırakmak istemiyordu. Bunun yerine yüzünün birden değiştiğini izliyordum. Biraz daha dikleşti. Duruşu birden güçlü ve kararlı bir hal almıştı. Bizim cepheye çıkmadan önce büründüğümüz hal gibiydi. Duygusal tarafımızı kapatır ve çatışmaya hazır hale gelirdik. Görev esnasında mızımızlığa yer yoktu.

“Biliyorum,” diyerek gülümsedi ve üniformamı bırakıp eliyle kırıksıklığı düzeltti. “Tamam, bunun üstesinden geleceğiz.”

Onu bir kez daha kalçalarından tutup her şeyimi vererek öptüm. Dudaklarını açarken dudaklarımı ona yapıştırdım ve derinlerine daldım. Onu tatmam, onu hissetmem ve ona ait olduğumu ona hatırlatmam gerekiyordu. Kollarını belime dolayıp iç geçirdi. Bu anda var olan tek

şey oymuş gibi öpüyordum. Ona ayrı olmamız gerektiğini düşündürttüğüm için kendimden nefret ediyordum. Her şeyin daha farklı olmasını dilerdim ama değildi. Bu yüzden şu anda Natalie'ye verebileceğim her şeyi veriyordum.

“Gidelim!” diye bağırdı komutan.

Dudaklarımız ayrıldı ve alnımı alnına dayadım. Gözlerine bir kez daha bakamazdım. Yoksa o uçağa asla binemeyecektim.

“Bana, evine geri dön Liam. Ne olur, yalnızca evine dön,” diye yalvardı ve başımla onu onayladım.

Eğildim ve denizci çantamı aldım. Ayrılık vaktiydi.

“Yakında görüşürüz.”

Başımı yerden kaldırmıyordum. Soluk alış verişini dinledim.

Başını kaldırma. Sadece şu uçağa bin.

“Günleri sayacağım.” Sesi yumuşak ve alçaktı ama onu duyabiliyordum. Bütün bir kalabalık bağırıp çağır-sa bile yalnız onun sesini duyabilirmişim gibi geliyordu. Onun sesi hep beni çağırıyordu.

Dolu ellerimle arkamı döndüm ve uçağa doğru yürümeye başladım. Arkamda benimle aynı yüz ifadesine sahip iki çocuk daha vardı. Biz hazırдық ama bu durum berbattı. Oraya gitmek bizi mutlu etmeyecekti fakat bu bizim işimizdi. Bunu kendimiz seçmiştik ve zevkle hizmet ediyorduk. Fakat kimse bana bu bokun bir de diğer yüzü olduğunu söylememişti.

Sevdiğim kadını kocasının kollarında bırakıyordum. Bundan nefret ediyordum. Ama o tamamen bana ait değildi. Bu altı ayı, onunla bir şansımız olup olmadığını düşü-

nerek değerlendirmek zorundaydım. Birlikte olursak zorlu bir yola girmeyi seecektik ve birçok kişi bundan etkilenecekti. En çok da Aarabelle. Natalie'nin önceliğinin o olduğunu biliyordum.

Kseyi döndüğümde arkama bakmama engel olmadım. Omuzlarına dökülen uzun sarı saçlarıyla orada durmuş, benim gidişimi izlerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Hafifçe çenemi kaldırdığımda o da elini yavaşça kaldırdı. Ardından parmaklarını dudaklarına bastırdı ve bana bir öpücük üfledi.

İşte, tam şimdi... İçimden bir parça eksilmişti.

Bölüm 15

Natalie

Liam'ın köşeyi dönüşünü izledikten sonra orada dikilip az önce olanlar hakkında tam olarak nasıl hissettiğimi düşünmeye çalıştım. Vücudum kaskatıydı ve kesik kesik soluk alıyordum. Çöl kamuflajı üniforması gergindi ve şapkasını düzeltiyordu. Onların yerine kot pantolonunu ve beresini görmek için neler vermezdim. Bu, hayatını tehlikeye atmadığı anlamına gelirdi. Ama Liam böyle biri değildi ve bunu biliyordum. Yine de bu durumu kolaylaştırmıyordu çünkü kalbim o uçakta atıyordu.

Cehennem böyle bir şey olsa gerekti.

Reanell yanıma geldi ve elini omzuma koydu. “Her seferinde evde kalacağıma dair kendime söz verip yine de uzak duramıyorum.” Gözlerimde yaşlarla ona döndüm ve birbirimize sarıldık. Birbirimize tutunduk.

“Bundan nefret ediyorum. Bundan ne kadar nefret ettiğimi unutmuşum.” Omzunda ağlıyordum. O da göz yaşlarıyla benim bluzumu ıslatıyordu.

Burnunu çekti. “Ben asla tamamen unutmuyorum, yalnızca aklımdan çıkarıyorum.” Rea geri çekildi.

“Liam’ı şimdiden nasıl bu kadar özlemiş olabilirim?”

“Çünkü onu seviyorsun. Mason uçağa biner binmez onun hasretini çekmeye başlıyorum,” dedi özlemle.

Ne demek istediğini anlıyordum. “Onların yanında olamayacağımızı bildikçe onları daha çok istiyoruz.”

Başıyla onayladı. “Onu sürekli evde istiyorum ama sanki evdeyken bile bir sonraki görevine kendimizi hazırlıyormuşuz gibi hissediyorum.”

“Bazen, aktif görevde değillerken bile öyle hissettiyor,” dedim derin düşüncelere dalarak. Aaron ordudan ayrılmayı seçtikten sonra sanırım hayatım daha kötüye gitmişti. Göreve gitmemeye başlayınca sanki bir parçası eksik gibiydi.

Rea bana döndü ve parmağıyla uçağı işaret etti. “O adamlar, onlar bizden farklı yapıdalar. Başka türlü seviyorlar ve başka şeylere ihtiyaç duyuyorlar. Biz de aynı durumdayız. Bizim tanıdığımız, bildiğimiz hayat bu ve bazıları bunu anlamasa da... Biz anlıyoruz. Bizim sevgimiz pek çok çiftinkinden daha güçlü, senin ve Liam’inki de hiç farklı değil.”

Liam’ın uçağa bindiğini ve arkasından kapının kapandığını gördüm. Ona koşup onu bir kez daha öpmek istiyordum ama bunun asla yetmeyeceğini biliyordum. Her zaman eksik kaldığını, ıskaladığımızı düşündüğümüz anlar olacaktı. Reanell yine de haklıydı. Biz başka türlü seviyorduk. Hayatlarımızın kontrolünün elimizde olmadığını kabul ediyorduk.

“Bunu bir sevgili olarak nasıl yapacağım?” diye sordum Reanell’e. Her zaman eş olarak bu noktada bulunmuştum. Bilgiye ve desteğe muhtaçtım. Bir sevgili olarak, ya da her neyse o olarak, hiçbir hakkım yoktu.

Kahkahayla güldü. “Ben komutanın karısıyım Lee. Öğrendiğim bilgileri senden saklayacak değilim, bunu biliyorsun.”

“Gitmem gerek,” diye mırıldandım. Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Uçağın kalkmasını izleyemem. Hayatta izleyemem.”

Reanell anladığını gösterircesine başıyla onayladı. Burada olup onu yolcu etmek bir şey, uçağının kalkışını izlemek başka bir şeydi ve buna katlanamazdım. Son bir saattir kendimi eskiden olduğu gibi dik durmaya zorluyordum. İçimdeki asker eşi paslanmıştı. Daha derine kazmam gerektiğini biliyordum. Güçlü ve sessiz eş olmalıydım, bu sayede onun zihnini mümkün olduğunca meşgul etmemeliydim. En sevmediğim kısımlardan biri buydu. Öfkeli de olsam, üzgün de olsam çağrıldıkları zaman mutlu ve neşeli olmam gerekiyordu.

Aaron’ın olmadığı zamanlarda hislerimi ve ters giden diğer şeyleri nasıl maskeleyemem gerektiğini çok çabuk öğrenmiştim. Bir Stephord kadını* gibi olmam gerekiyordu, tabii onlar kadar korkutucu olmadan.

Robin’in kapısını açarken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Sürücü koltuğunda oturmuş, kendimi istemsizce sırtırtırken bulmuştum. Kızımızı buraya Liam getirmişti, ben de onu eve götürecektim. Gözlerimi kapayıp derin bir soluk aldım. Buram buram Liam kokuyordu ve sanki yeterince zorlarsam onu neredeyse yanımda hissedecektim.

“Pekala Robin... Senin üzerine neden bu kadar titriyormuş görelim,” dedim arabaya ve hemen ardından bir terapiye ihtiyacım olduğuna kanaat getirdim.

* ‘Stephord Kadınları’ adlı filmdeki ‘korkutucu derecedeki mükemmel’ ev kadınlarına gönderme yapılıyor. (ç.n.)

Corinne Michaels

Yolcu koltuğunun üzerinde bir not ve bir gül vardı. Gülümsedim ve gözyaşlarına boğulmamak için kendimi tuttum.

Tatlım,

Kalbimden sonra şimdi arabam da senin. Ben eve dönene kadar ikinize de iyi bak.

Sevgilin,

Liam

Arabayı çalıştırırken dudaklarımın arasından bir kahkaha kaçırmişti. Eve dönüş yolum karmaşık hislerle geçti. Beni bekleyen mutluluğa odaklanmaya çalışıyordum. Aarabelle'i yetmiş iki saattir görmüyordum ve onu ölesiye özlemiştim.

Kapıyı açar açmaz karşımda onu buldum. "An-na-na-na!" diye bağırarak kalbimi sevgiyle doldurdu.

"Selam minik bebeğim!" diye bağırıp ona koştum. Onu kollarıma alıp başını göğsüme yasladım. "Seni çok özledim."

"Hey," dedi Aaron alçak ve boğuk bir sesle. "Sen iyi misin?"

Ciddi mi yoksa iğneleyici mi olduğunu anlamak için arkamı döndüm. Ciddi olduğuna karar vermiştim. "Teşekkür ederim, iyiyim." Bu küçük içtenlik benim için çok anlam ifade ediyordu. Hep hatırlamaya çalıştığım Aaron buydu işte.

"Ekip sorunsuzca gitti mi?"

"Evet," dedim gülümseyerek.

Aarabelle yere inmek için beni iterken Aaron'ın yüzü

değişmişti. “Güzel. Sevindim.” Tuhaf bir şekilde başını çevirdi. Göğsüm sıkıştıyordu. Bu onun için zordu ve ben bunun böyle olmamasını istiyordum. Dürüst olmak gerekirse bu durum benim için de zordu.

Bu meselelerin hiçbiri, hiç kimse için kolay değildi. Yetişkin olmak gerçekten berbattı.

“O nasıl?” diye sordum Aarabelle oyuncaklarına doğru hızla ilerlerken.

Gülümseyerek Aara’ya baktı. “Keyfi yerindeydi. Anenler bir saat kadar önce gitti. Yola çıkmaları gerektiğini söylediler. Aara inanılmaz bir kız Lee. Onu harika yetiştirmişsin.”

Gözyaşlarımla savaşıyordum ama bir sel halinde hücum ediyorlardı. Önce Liam’ın vedası, ardından bu... Çok fazlaydı. “Özür dilerim,” dedim kontrolümü kazanmaya çalışarak.

Aaron göz açıp kapayıncaya kadar kollarını bana sarmıştı. “Her şey iyi olacak,” dedi beni teselli ederek ama onu yavaşça geri ittim.

“Aaron,” dedim duraksayarak. “Beni teselli etmene gerek yok. Bu senin için adil değil. Çok özür dilerim.”

Onun kollarında ağlamamalıydım. Ben o kadın olmayacaktım. Burası zayıflara göre değildi. Duygularımı daha iyi yönetmeliydim.

“Hafta sonu uzun uzun düşündüm,” dedi Aaron biz kanepeye geçerken. Aarabelle legosunu havaya kaldırmış, bir yandan da bana diğer parçalarını gösteriyordu.

“Ve?” diye sordum kızımı hayranlıkla izlerken.

“Ne kadar batırdığımın farkına vardım. Sana yalan söyledim, seni aldattım. Böyle olmaması gerekiyordu.”

Bu, son zamanlarda yaptığımız konuşmalara pek benzemiyordu. “Ne söylemeye çalışıyorsun?”

“Söylemek istediğim, durumu anlıyorum. Hafta sonunu senin onun yanında olduğunu bilerek geçirdim ve bu gerçekten beynimin canına okudu. Ama eğer bunu bilmeseydim ve kızlarla tatile çıktığını filan zannederken bunu öğrenseydim birilerini öldürebilirdim.”

İç geçirerek bu konuşmayı biraz daha sonra yapmış olmayı diledim ama ilk kez tamamen dürüst olduğunu hissediyordum. “Esas mesele yalanlarındı. Brittany hakkında yalan söyledin. Bebek hakkında yalan söyledin ve hatta öyle uçtun ki bana bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledin. Benim sevdiğim adam böyle yapmazdı. Sen ve benim sorunlarımız vardı, büyük sorunlarımız vardı. Ama bunlar üstesinden gelemeyeceğimiz şeyler değildi. Bunları konuşmamayı seçtik ve bu bize pahalıya patladı.”

Aaron kızımıza baktı. “O, bugüne kadar yaptığımız en güzel şey.”

Varoluş sebebime bakarken ben de gülümsedim. “Evet, öyle.” Gözlerim acıyla batıyordu. “Her şeyi silmeye hazır olduğunu bilmek benim için esas zor olandı.” Başımı çevirip ona baktığımda başıyla onayladığını gördüm.

“Sürekli kavga ediyorduk. İkimiz için de güzel zamanlar değildi. Benden nasıl nefret ediyordun hatırlıyor musun?”

İkimiz de gardımızı indirmiştik ve birbirimize bu dürüstlüğü borçluyduk. “Senden nefret etmiyordum, yalnızca seni sevmiyordum. Sürekli öfkeliydin. Söylediğim ya da yaptığım her şey tartışmaya dönüyordu. Şimdi Aarabelle’i seviyorsun ve bu beni çok mutlu ediyor ama ona hamile olduğumu öğrendiğimde... Sen çekip gitmiştin.”

Aarabelle'e baktıktan sonra bana döndü. "Onu senin için istiyordum. Ama içimdeki büyük bir parça, bir bebeği daha kaybetmeye dayanıp dayanamayacağından endişeleniyordu. Bu yüzden hamileliğin, bana seni kaybedeceğimi düşündüren yeni bir endişe olarak karşıma çıkıyordu. Ve küçük bir parçam da onu hak etmediğimizi düşünüyordu."

Birbirini gerçekten seven iki insanın nasıl bu kadar farklı yollara sapabildiğini görmek kalp kırıcıydı. Bunda benim de payım vardı. Onu kendimden uzaklaştırmış ve hamileliği dünyamızın merkezi haline getirmiştım. Zamanımın büyük çoğunluğunu sadece bunu düşünerek geçiriyordum. Ama onun yanında olmaya da çalışmıştım. Onu sevmekten vazgeçmemiştim ve başka birini aramayı aklımdan ucundan bile geçiremezdim. Aaron kötü biri değildi. Sadece kötü seçimler yapmıştı.

"Ve benimle konuşmak yerine başka bir kadının peşine mi düştün?"

"Şu anda nasıl arada kaldığının farkındasın değil mi? Muhtemelen ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyorsun. Beni sevdiğini biliyorum Natalie. Benden nefret etmek istediğini görüyorum ama yapamazsın. Bir çocuğumuz, bir hayatımız ve hatıralarımız var." Elimi tuttu.

Aaron'a dolu gözlerle baktım. "Sana yalvarıyorum, bana bugün bunu yapma."

Duygularım darmadumandı ve bugün yapamazdım. Yarın ya da sonraki gün bu konuşmayı yapabilirdik ama bugün benim kalbim ağrıyordu. Liam'ı özlüyordum. Onu uğurlamak zorunda kalmıştım ve ardından bu kadar ağır bir konuşmayı kaldırmak çok fazlaydı.

"Ben bir yılı uzakta geçirdim bebeğim. Kimi istediğimi biliyorum ve belki, Liam uzaktayken kendi yolumuzu

Corinne Michaels

bulabiliriz. Aramıza girme şansı olmayacak ve sen de kalbinin gerçekten kime ait olduğunu göreceksin.”

“Bana bir günü çok mu gördün? Bunu söylemek zorundaydın değil mi?” Kızgın bile değildim, yalnızca canım yanıyordu.

Bugün bana bunlarla gelmesi bencilceydi. Savunmamın zayıf olduğunu biliyordu ve üzerime geliyordu. Bencil birine ihtiyacım yoktu. Güçlü birine ihtiyacım vardı. Benim düşüncelerimi de dikkate alan birini hak ediyordum. Aaron için yalnızca kendisi söz konusuydu. Önündeki fırsatı görmüş ve kalelerimi ele geçirmeye çalışmıştı. Liam burada olmayabilirdi ama bu kalbimin ve ruhumun onunla dolu olmadığı anlamına gelmiyordu.

“Lee,” dedi elimi sıkarak ama elimi geri çektim. “Fark ettim ki...”

“Onun gittiğini ve bir fırsatın olduğunu fark ettin. Hem de sevdiğin insanları arkada bırakmanın nasıl bir his olduğunu, onun neler hissetmekte olduğunu bilerek. Daha önce göreve gittikten bir gün sonra benimle konuşmuştun. Ne kadar üzgün olduğumu biliyordun. O yüzden bu şeyi,” dedim parmağımla ikimizin arasını göstererek, “bugün konuşmayacağız. İkimiz hakkında düşünemiyorum bile. Bu yüzden lütfen bencil hayvanın teki olma ve kendimi toparlamama izin ver.”

Ayağa kalktım, Aarabelle’i kucağıma aldım ve mutfığa yöneldim. Saatin henüz öğlen bile olmaması çok kötüydü, yoksa niyetim bir şeyler içmek olurdu.

Liam gittikten sonra birkaç haftalık rutinim çok yorucuydu. Her sabah e-posta yazıyor, onu genellikle çevri-

miçi yakaladığım zamanlarda da Skype'tan konuşuyorduk. Yüzünü görmek günlerimi çok kolaylaştırıyordu. Yüzünün kıvrımlarını ya da çenesinin o çıkıntısını hayal etmek zorunda kalmıyordum. Gözleri kristal mavinin en güzel tonuydu ve uzattığı sakalları beni benden alıyordu.

İşte bilgisayarımın ekranındaydı, hayattaydı ve gülümsüyordu.

“Selam,” dedim cilveli bir şekilde.

“Nasılsın tatlım?” diye sordu Liam yana devrilerek. Üstü çıplaktı ve son zamanlarda bunu sık sık yapar olmuştu. Rahatsız olduğum falan yoktu.

“Şimdi daha iyiyim.” Tam bir aptal âşık gibi konuşuyordum - ki sanırım öyleydim.

Liam gülümsedi ve gerinerek bana göğüs ve karın kaslarını iyiden iyiye sergiledi. “Ben de. Seni görmek günün en güzel anı.”

“Üstünü giy.”

“Üstünü çıkar.”

İfadesiz bir şekilde kaldım ve gülmesini bekledim ama tek yaptığı tek kaşını kaldırmaktı. “Öyle olsun,” dedim neşeli bir şekilde ve üstümü çıkardım. Üzerimde güzel bir sutyen vardı ve sanki daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi ekrana yaklaştı.

“Sutyenin...”

“Orada dur dostum.”

Söylenmeye başlamıştı. “Sen benim tüm göğsümü görüyorsun, ancak böyle adil olur.”

Elimi kopçaya doğru götürmüştüm ki telsizden Aarabelle'in bağırıldığını duydum. Gülerek doğruldum.

“Aara’nın başka planları varmış gibi görünüyor. Sana bugün Skype’tan ekmek yok.”

“Aah,” diye inleyerek sırt üstü devrildi. “Onu da alıp gel, Görmek istiyorum.”

Gülümsedim ve bluzumu giydim. “Hemen dönerim.”

Liam başıyla onayladı ve hızla Aarabelle’in odasına gittim. Aaron normalde sağdaki boş odada yatıyordu ama son iki gecedir eve dönmemişti. Mark’ta kalıyordu. En azından bana öyle söylemişti.

“Liam’ı görmek ister misin?” diye sordum Aara beşiğinin kenarına tutunup zıplamaya devam ederken. Gülümsedi ve bana güneydin öpücüğünü verdi.

“Aarabelle!” diye bağırdı Liam, birdenbire tişörtünü giyesi gelmişti.

Aara gülümseyip elini ekrana bastırdı. “Ba-ba-ba,” diyordu Liam’a ve bana hâlâ ışıldayan gözlerle bakıyordu.

“Selam güzellik! Ne kadar büyümüş.”

“Evet, görünen o ki ikimiz de kilo alıyoruz,” dedim gülerek. Duygularını her zaman yemek yiyerek bastıran biri olmuştum, evet ama bu gerçekten saçma boyutlardaydı.

“İkiniz de güzelsiniz,” dedi Liam, Aarabelle ona ekranın üzerinden dokunmaya çalışırken.

“Ba-ba, kalk?” dedi kollarını havaya kaldırarak.

“Ayy, onu alıp yukarı kaldırmanı istiyor.” Aarabelle’in Liam’la kurduğu ilişki içimin yağlarını eritiyordu. Aaron’a da aynı şekilde sesleniyordu ama henüz onunla bu kadar yakınlaşmamıştı.

Aaron deniyordu ve iyi bir babalık yapıyordu. Onu

yatağa yatırırken her zaman yanımdaydı. Aara'nın günlük hayatının bir parçası olmak için gerçekten çabalıyordu.

“Keşke yapabilsem balkabağım.” Birden hava değişmişti ve Liam'ın yüzü düşmüştü. Bu hepimiz için zordu ama aileden uzaktayken onların evde, kendi hayatlarına devam ettiğini bilmenin nasıl bir his olduğunu hayal edemiyordum. Arkasından gürültüler geldiğini duydum. “Gitmem gerek, Quinn ve Barnes şimdi geldiler. Sevkiyatımız yakında.” Bana baktı, söylemek istediği şeyi anlıyordum.

Göreve gidiyordu ve bir süre konuşma şansımız olmayacaktı.

“Tamam. Kendine dikkat et.”

“Her zaman tatlım. Yakında seni ararım. Görüşürüz Aarabelle.”

Aarabelle elini sallayıp karşılığında ondan bir öpücük aldı.

“Seni seviyorum,” dedim elim tereddütle bağlantıyı kes tuşunun üzerinde gezinirken.

“Seni seviyorum. Yakında görüşürüz,” dedi Liam ve konuşmayı sonlandırdı.

Başını yana eğip ekranı incelemekte olan Aarabelle'e baktım. “Ba-ba,” dedi başını bana çevirerek.

“Liam'm at-taya gitmesi gerekti. Hadi bakalım fıstık. Annenin çalışma vakti geldi.”

Onu kollarıma aldım ve güne başlamak için hazırlanmaya koyuldum. Liam'ı görme şansı bulduğum günlerde onu o kadar da özlememişim gibi davranmak daha zor oluyordu. Onu ekranda gördüğümde o kadar uzaktaymış gibi hissetmiyordum. O evimizde, benim odamda oluyordu ama keşke her zaman kalbimde olduğunu da bilseydi.

Bölüm 16

“Hadi ama Lee. Sağlam bir spor arkadaşına ihtiyacım var.” Reanell beni kanepeden söküp almaya çalışıyordu. Şu an en son istediğim şey spora gitmekti.

“Yine mi? Geçen sefer bir hafta zor dayanmıştık hatırlarsan.”

“Mason döndüğünde onu güzel kalçalarla karşılamak istiyorum.”

Saçmalıyordu. Reanell benim gördüğüm en harika vücutlardan birine sahipti. Nerede çer çöp varsa yiyor ama bir şekilde bikini mankeni gibi görünmeyi beceriyordu.

“Uza hadi uza.” Beni kolay kolay buradan kaldırmayacaktı. Bir kez daha zor uyuduğum dönemler gelmişti. Liam’m yaralandığını gördüğüm rüyalarından çılgınlık atarak uyanıyordum. Dün gece o kadar kötü olmuştu ki Aaron beni kontrol etmek için yanıma gelmişti. Ağlayıp kendimi sağa sola savuruyordum.

Reanell ayaklarımı kaldırdı, kanepeye oturdu ve ayaklarımı yerine bıraktı. “Hâlâ uyuyamıyor musun?”

“Hayır. En kötüsü dün geceydi.”

“Eğer bir şey bilsem sana anlatırım biliyorsun.

OpSec'in* canı cehenneme. Mason yakında tüm kuşların yuvaya gireceğini söylüyor. Yani bu iyi haber.”

Şifrelerle konuşuyorduk. Onlar görevdeyken Operasyon Güvenliği her şeyden önemliydi. Düşman onları herhangi bir sebepten yakalayabilirdi ama eğer bizim tarafımızdan bir şey duyarlarsa bu kesinlikle affedilemezdi. Eskiden Aaron’la nerede ne olduğunu birbirimize anlatabilecek şifreli sözcükler seçerdik.

Bu, bana zor zamanlarda bir tür avuntu veriyordu. Ne kadar süre nerede olacaklarını bilmemek zordu ve çoğumuz, diğerlerini ancak rahatlatacak kadar bilgiyi paylaşıyorduk. Almanya’ya sevk edildiklerinde yakında göreve gideceklerini biliyordum. Ama her gün konuşmaya alışıp sonra hiç görüşemeyince... İster istemez korkuyordum.

“Mason’un ‘kuşlar yuvaya girecek’ten daha iyi bir şifreye ihtiyacı var,” dedim kıkırdarak.

“Yatakta böyle konuşmasından hoşlandığımı biliyor.”

Aaron ağır adımlarla merdivenlerden iniyordu. “Hey.”

“Günaydın.” Saate baktım. Gününü tamamen plansız yaşıyordu. Yalnızca kısa kısa uyuyabiliyordu. Bu yüzden gün içinde kestiriyordu. Doktorlar ona dinlenmesini ve bunu kafasına takmamasını öğütlemişlerdi. Haftada üç kez danışmanına ve fiziksel terapiye gidiyordu.

“Mark geliyormuş, gelince onunla biraz dışarı çıka-
cağız.”

Reanell bacağıma vurdu ve ayağa sıçradı. “Ben koşuya gidiyorum. Bugün gelmemekte ısrarcı olduğun için

* Operation Security: Operasyon Güvenliği/Gizliliği birimi (ç.n.)

yarın geçerken seni alıp spora götüreceğim. Yarın yeni bahaneler bulmak yok.”

“Tamam. Her neyse.” Camdan dışarı bakmakta olan Aaron’ı izledim. Bazen tamamen kaybolmuş gibi bakıyordu ve bu beni içten içe parçalıyordu. Keşke bunun sorumluluğu bir parça bile bana ait olmasaydı.

Reanell kapıyı açtı. Birden nefesini tuttu. “Hadi be, şaka yapıyorsun değil mi?”

Arkamı döndüğümde Brittany’nin kapıda dikilmekte olduğunu gördüm.

Hiçbir şey söylemeden durdum. Aaron’ın ne yapacağını görmek için bekliyordum. Ona birlikte olmadığımızı yeterince açık bir şekilde söylemiştim. Bu yüzden istediği gibi davranmakta özgürdü. Ama bunun acı verdiğini yadsıyamazdım. İlk kez onunla, beni Liam’la gördüğünde nasıl hissetmiş olduğuyla ilgili gerçekten empati kurabiliyordum.

İkisi de birbirlerine bakarak dikiliyordu. Brittany gözlerinde yaşlarla bekliyordu.

“Özür dilerim. Haberleri duydum ve bunun gerçek olup olmadığını görmem gerekiyordu,” diye bana bakarak bir açıklama yapmaya çalıştı Brittany, ardından Aaron’a döndü.

“Burada olmaman gerekiyordu,” dedi Aaron arkamdan.

“Sen hayattasın ve...” Yumuşak sesindeki acı kulaklarımda çınlıyordu.

Sehpanın üzerinde duran bardağımı aldım ve mutfğa doğru yürümeye başladım. Bunu izlemek, konuşmalarını dinlemek istemiyordum. Bu çok fazlaydı. Liam’ı se-

viyor, onunla olmak istiyor olabilirdim ama orada oturup Aaron'ın başka bir kadınla olmasını izleyemezdim.

Yanından geçerken Aaron beni kolumdan yakalayıp durdurdu. "Burada kal," dedi. Ona baktım. Gözlerini gözlerime kenetlemişti. Brittany evimizin kapısında beklerken biz burada duruyorduk.

"Yapamam."

"Çünkü beni hâlâ seviyorsun."

"Hayır, çünkü seni ve onu birlikte görmek istemiyorum. Çünkü o bana yaşamımızdaki gözyaşlarını hatırlatıyor."

Aaron kolumu bırakmıştı ama eliyle bileğimden tuttu. "Seni aramadım ya da yanma gelmedim çünkü karımı geri kazanmaya çalışıyorum." Aaron'ın sesi titremiyordu. İlk defa güçlüydü ve durumun kontrolünü elinde tutuyordu.

"Duydum ve seni bekledim," diye mırıldandı Brittany hafifçe.

Gözlerimi kapadım ve çığlık atma isteğimi bastırma-ya çabaladım.

"Seni incittiğim için üzgünüm."

"Üzgün müsün?" diye bağırdı Brittany. "Beni sevdiğin için mi üzgünsün?"

Aaron bileğimi bıraktı. "Hayır," dedi, sesi biraz yumuşamıştı. "Seninle hiç birlikte olmamalıydık. Her iki tarafta da işleri berbat ettim."

"Yani onu mu seçeceksin? Peki ya onun bir başkasıyla çıkıyor olması ne olacak?"

Onlara dönmemekte ısrar ediyordum çünkü kendimi zor tutuyordum. Bütün acı hatıralar su yüzüne çıkmıştı. Yalanlar ve güvensizlik Aaron ve benim aramda bir fil gibi duruyordu. Onun gelmesini beklediğim, yerlere yatarak ağladığım geceler aramızda duruyordu. Beni merakta bırakan soğukluğunu hatırlıyordum ama artık biliyordum - kocam Brittany ile birlikteydi.

“Her zaman onu seçeceğim.”

“Sizin konuşmaya ihtiyacınız var,” dedim fakat Aaron bir kez daha kolumu yakaladı.

“Yalancının tekisin! Birlikte bir hayat kuracağımızı söylemiştin. Ondan ayrılacağına söz vermiştin, peki ya şimdi? Şimdi karısının üzerine titreyen kocayı mı oynamak istiyorsun?” Arkamı döndüm ve Brittany’nin yüzüne baktım. Ellerini iki yanında sallanan sımsıkı iki yumruk haline getirmişti. Önce bana, ardından tekrar Aaron’a baktı. “Biz o bebeği yaparken onun adını mı haykırıyordun? Hayır. Onun için senin de canın cehenneme. O boktan özürlerinin de canı cehenneme!” diye bağırды Brittany. İçim acıyla dolmuştu.

“Burası senin evin mi?” diye bağırarak karşılık verdi Aaron.

“Tanrım, ne bencil bir şerefsizmişsin. Bana evleneceğimizi söyleyen sendin. Bana onun soğuk ve kısır olduğunu söyleyen sendin. İhtiyacın olan sıcaklığın ben olduğumu, ben olmasam eksikliğinden bile haberdar olmayan bir şeyi sana verdiğimi söyleyen sendin. Seni sevmiştim. Sana onsuz yaşayamayacağını söylediğin şeyi vermiştim.” Brittany’nin sesi yüksekti ve canının yandığı belliydi.

Bu kadından nefret ediyordum. Bunları duymama sebep olduğu için ondan nefret ediyordum. Aaron’m beni burada zorla tutmasından nefret ediyordum.

“İkiniz de tanıdığım en bencil insanlarsınız. Birbirinizi hak ediyorsunuz!” diye haykırdım ve Aaron’ın kolu aşağı düştü. “Sen ne cüretle benim evime geliyorsun? Ya sen ne hakla beni burada tutup bunları duymama izin veriyorsun? Sevgi bu değil. Bu tek kelimeyle yıkım. Sevdiğin insanların arka arkaya canını yakıp durmazsın.” Kelimeleri Aaron’ın suratına tükürüyordum. “Ve sen,” dedim Brittany’ye dönerek. “Durman gereken yeri bilmiyorsun değil mi? Beni iki kez harap ettiğin yetmiyor, buraya gelip nakavt yumruğunu da vurmaya ihtiyaç duyuyorsun, öyle mi? Canımı yakmayacağın bir yer olacak mı? Kocamla yattın, ondan hamile kaldın ve o seni istemediği zaman bile... Kalkıp buraya gelebiliyorsun. Aaron’ı mı istiyorsun? Al, Aaron’ı başına çal!” dedim ve koşarak merdivenlerden çıktım.

“Natalie, bekle!” diye bağırdı Aaron arkamdan ama koşmaya devam ettim.

Odamın sınırları içerisinde onları duymak zorunda kalmamak için dua ediyordum. Beni çileden çıkaran kısım her seferinde o bebeği duymak oluyordu. Her şey bir yana, onu affedemeyeceğim tek kısım buydu. Doğal yollarla bebek sahibi olamamamızın sebebi yeterince denemememiz değildi, biliyordum fakat onlar bunu başarmıştı.

Birkaç dakika sonra Aaron kapıyı açtı. “Çık dışarı,” dedim ters bir şekilde.

“Lee, ne olur.”

“Hayır, bunu görmeye ihtiyacım yoktu.”

Bir zamanlar bize ait olan odamızda bir adım daha attı. “Görmeni istedim. Ben onu istemiyorum.”

“Aaron, anlamıyorsun.” Pencereden dışarı baktım ve

derin bir soluk verdim. “Sorun o değil, sorun biziz. Evet, hamile kalmaya çalıştığımız dönemde çok fazla sorun yaşıyorduk ve sanırım o arada bir yerlerde birbirimizi kaybettik. Ben senin hatırladığın kadın değildim, sen de benim ihtiyacım olan adam değildin. Birbirimizi hayal kırıklığına uğrattık. Ama ikimiz de bunun hakkında konuşmamayı seçtik ve sen gidip onunla yattın.”

Sessizce yatağın kenarına oturdu. Kızgın değildim. Bunu artık geride bırakmıştım.

“Başka biriyle sadece yatmakla kalmadın, onunla bir ilişkin vardı. Tam teşekküllü, karımdan ayrılacağım ve bir bebeğimiz olacak türünden bir ilişki.” Bu bana onunla tartışmamızın ikinci kısmını hatırlatmıştı. “Ve sonra yine yalan söyledin. Geri döndün ve bana bunun tek seferlik olduğunu söyledin.”

Aaron hafifçe dönüp elime uzandı ama onu hızla geri çektim. “Seni kaybedeceğimi biliyordum.”

“İkimizin de mutlu olmayı hak ettiğini düşünmüyor musun?”

“Tüm istediğim bu. Eskiden olduğumuz gibi olmak istiyorum,” dedi Aaron kabullenerek.

Keşke beni anlayabilseydi.

“Artık tekrar o insanlar olamayız. Ben senin evlendiğin kadın değilim. Çok şey yaşadım. Kim olduğumu ve hayattan ne istediğimi öğrendim. Ben yanımda duran ve elimi tutup benimle ateşe yürüyecek bir adam istiyorum. İlişkiye başlamamış olsak bile hastanede benim yanıma gelmek için başka bir kadını bırakabilecek bir adam istiyorum. İhtiyacım olduğunda yanımda oturacak bir adam. Ağladığımda bana sarılacak, bu canımızı yaksa bile beni

sevecek bir adam istiyorum.” Ayağa kalkıp komodinin yanına doğru yürüdüm. Kıyafetlerini tarumar ederken bulduğum kağıt parçasını gördüm. “Bunu buldum,” dedim ona uzatırken.

Aaron kağıdı aldı ve yüzündeki ifade karardı. “Seni terk ediyordum.”

“Ve o gün ettin.” Kendimi biraz güçsüz hissedince dolabın kenarına tutundum. Bugün korkunç bir gündü ve ben hâlâ bir şey yememiştim.

“Bunu sana hiç vermedim. Veremedim.”

Aramızda asılı duran sözcükler vardı fakat bunların yine de dile getirilmesi gerekiyordu. Bunları söyleyen kişi olmanın ağırlığı üzerime çökmüştü. “Ayrılmamız gerek. Hayatıma devam etmem gerek.”

Aaron ayağa kalktı ve elimi tuttu. “Bunu seni üzme için yapmadım.”

“Ben hamileyken gidip metresini hamile bırakmanın beni nasıl üzmeyeceğini sanıyordun ki? Ya da onunla yattıktan sonra eve gelip bana nihayet çocuğumuz olacağından bahsetmenin? Eğer beni üzme istemiyorsan onu görmeyi bırakmalıydın. Ama gerçek artık şu: Ben Liam’ı seviyorum. Bunun senin canını çok yaktığını biliyorum fakat ben onunla birlikte olmak istiyorum.”

Daha ileri gidip neden Liam’la birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu sayabilirdim ama bu bizi iyileştirmeyecekti. Ve Aarabelle için birbirimize saygılı olmamız gerekiyordu. Üstelik, doğruyu söylemek gerekirse, çocukluğumdan beri en yakın arkadaşım Aaron olmuştu. Evden gizlice çıkıp içki içtiğim ilk geceyi Aaron biliyordu. Bana araba kullanmayı o öğretmişti. Düşüp ayağımı kırdığımda

beni sokakta o taşımıştı. Onun kollarındayken nasıl sonsuza dek birlikte olacağımızı düşündüğümü hatırlıyordum.

Gençtim ve saftım. Bu hatıralarımın değerini azaltmıyordu fakat düşüncelerimin toyluğunu gösteriyordu.

“Peki ya Liam’la birlikte olmasaydın?”

Diğer elini tuttum. “Yine de sana veda ediyor olurdum. Brittany ile olan görüntülerinizi aklımdan çıkaramıyorum. Bu süreç boyunca yaşadığım acıyı unutamıyorum. Sana Aarabelle’den bahsettikten sonra ona gidip gitmediğini merak etmekten kurtulamıyorum. Bunlar sürekli aklımda dönüp duruyor. Böyle yaşayamam. Üstelik bir de şu var ki farklı bir adam olarak geri dönmek için onca zamanın olduğu halde... Sen değişmedin. Bana tekrar tekrar yalan söyledin.”

Aaron elimi bıraktı ve yüzümü tuttu. “Bunu sana nasıl yapabildim asla anlayamayacağım.”

Ellerini tutup aşağı indirdim. “Sana kızgın değilim. Her zaman senin arkadaşın olacağım.”

Başım dönmeye başlamıştı. Hafifçe sendeledim.

“Hey, sen iyi misin?” diye sordu Aaron ama sesi çok uzaklardan geliyordu.

“İyi hissetmiyorum.” Yatağa oturdum. Oda etrafımda dönüyordu. “Kan şekerim düştü sanırım.”

“Sana içecek bir şeyler getireyim.” Aaron odadan çıktı ve ben orada uzanıp son birkaç haftada neler olduğunu düşündüm. O hayattaydı. Liam ve ben onun gelişinden sonraki süreçte zorlanmıştık. Liam göreve gitmişti ve şimdi de Brittany...

Aaron elinde meyve suyuyla döndü ve bir yudum

aldım. Kendime daha iyi bakmam gerekiyordu. Bu kadar stres beni yıpratıyordu.

“Aaron?” dedim ilgisini tekrar kendime yönelterek. “Senden nefret etmediğimi bilmeni istiyorum. Belki işler daha farklı gitseydi bu şekilde konuşmak zorunda kalmazdık. Ama bir yandan, buradan uzak olman bir ömürlük bir arkadaşlığı kurtarmış olabilir.”

Yanıma oturdu. “Ben kendimi patlamadan önce kaybetmiştim. Seni seviyordum ama eve neredeyse zorla geliyordum. Sana baktığımda o eski Aaron ve Natalie’yi göremiyordum. Bilmem kendimi ifade edebiliyor muyum?”

Başımla onayladım. “Anlıyorum. Sen öldüğünde bunların hepsini zihnimden uzaklaştırmıştım. Gerçek anlamda aramızın ne kadar kötü olduğunu hatırlayamıyordum. Yalnızca seni ne kadar sevdiğimi ve senin ne kadar harika biri olduğunu hatırlamaya ihtiyacım vardı. Sonra, her şey çorap söküğü gibi arka arkaya geldi.”

“Sanırım bu hafta sonu evden ayrılıyorum. Bunu ertele-yip duruyordum ama bu şekilde devam edemem. Seni her zaman seveceğim Natalie.” Aaron önce elini kaldırdı fakat sonra bıraktı.

Hüzünle gülümsedim. Bu sandığımdan daha zordu. Kalbimin nereye ait olduğunu biliyordum ama bu konuşmayı yapmak son derece güçtü. Bizi birbirimize bağlayan bağlar kendi seçimlerimiz sonucu kopuyordu. Bu, kararların benim elimde olmadığı bir ölüm durumu değildi. “Kalbimde her zaman özel bir yerin olacak. Ve her zaman Aarabelle’in hayatının bir parçası olacaksın.”

Öne eğildi ve alnımdan öptü. Gözlerindeki acı canımı yakıyordu. Odadan çıkarken konuşmadı ve kapıyı kapattığında yastığımla alıp bir kez daha kaybettiğim evliliğimize ağlamaya başladım.

Bölüm 17

“Takvimimizde yakında görünen, hazır olduğumuzdan emin olmak istediğim bazı şeyler var,” dedi Mark emir veren sesiyle.

Kuveyt'teki görevde küçük bir sorun yaşamıştık. Bazı askerlerimizin mermileri bitmişti, ki onların siparişini bizzat ben vermiştim. Bu bize Aaron'ın patlamasına ve Jackson'ın vurulmasına yol açan sorunları hatırlatıyordu. Hepimiz çok gergindik ve her şeyi tekrar tekrar kontrol ediyorduk. Sıkıntılı görünen iki konu daha olmuştu fakat onları henüz büyümeden halletmiştik.

“Ne halt olup bittiğini bilmiyoruz ama bunu öğrenene kadar herkesin sadece bu işe odaklanmasını istiyorum. Hiçbir şey gözden kaçmamalı, eğer on defa kontrol etmeniz gerekiyorsa, edeceksiniz. Gözlerimizin önünden bir hayatın daha yitip gitmesine izin vermeyeceğim.”

Herkes başıyla onayladı ve birer ikişer odadan çıkmaya başladı.

“Lee, bir dakika bekleyebilir misin?” diye sordu Mark.

“Evet?”

“Seninle birkaç şeyin üzerinden geçmek ve aynı fikirde olup olmadığımızı öğrenmek istiyorum.”

Bunun nereye gideceğini merak ederek başımı kaldırdım. “Pekala?”

“Aaron’ı tekrar işe döndürmek istiyoruz. Doktorları çevresiyle bir tür uyum sağlaması gerektiğini düşünüyorlar. Bunun ikiniz için de rahatsız edici olabileceğini biliyorum ama...”

“Anlıyorum.” Başımı çevirdim ve Aaron’ı düşünmeye çalıştım. Bunlar onun arkadaşlarıydı ve bu onun işiydi. Hayal kırıklığına uğramamalıydım fakat buradaki işimi seviyordum.

“Hayır Sparkles...” Mark gülümsedi ve ben gözlerimi devirdim. “Senden işten ayrılmanı istemiyorum.”

“O burada olmayı hak ediyor,” dedim ve elimi koluna koydum. “Başka bir yerde de iş bulabilirim.”

“Kendine gel be kadın.” Beni omuzlarımdan yakalayıp hafifçe sarstı. “Siz kadınlar bu kadar anlaşılmaz olmak zorunda mısınız?”

“Benimle bu şekilde konuşamayacağını biliyorum.” Gözlerimi kocaman açışına sırtarak karşılık verdi.

Mark son birkaç haftadır garip davranıyordu. Buna fazla dikkat etmemiştim çünkü kendi dertlerimle meşguldüm fakat Mark asabileşmişti ve bu hiç ona göre bir şey değildi. Bir seferinde Washington D.C’ye gidip üst düzey yöneticilerle bir toplantı yapacağından bile bahsetmişti.

Mark konuşmaya başlamıştı ama birden görüş açımın bulandığını hissettim. Bir kez daha başım dönüyordu. Masaya tutunmaya çalıştım. Düşüyordum.

Mark’m “Lee?” diye seslendiğini duydum.

Ama elim güçsüzleşmişti ve yere düştüm. Ardından her şey karardı.

“Hastaneye gidiyoruz,” dediğini duydum Mark’ın, gözlerini açarken. “O iyi, yalnızca bayıldı.”

Telefonunu cebine koydu ve elimi tuttu. “Eğer istediğin şey ilgyse bana söylemen yeterliydi.”

Sanırım gülümsedim ama bundan pek de emin değildim. “Ne oldu?”

“Bayıldın. Uzun süreli değildi ama kontrolden geçmeni istiyoruz. Ambulans şansımıza yalnızca bir sokak ötede olunca buraya gelmeleri uzun sürmedi.”

Hemşire, Mark’ı kenara itip ölçümlerimi yapmaya başladı. “Bazı bilgilere ihtiyacım var.” Bana bütün temel soruları yönelttikten sonra bu baş dönmelerinin sıklığını sorarak devam etti. Kan şekerimi ölçtükten sonra diyabetim olup olmadığını sordu.

Acile geldiğimizde kan testlerine başlamadan önce sorulardan bazılarına yanıt verdim. Vücuduma o kadar çok iğne girip çıkmıştı ki artık saymayı bırakmıştım.

“Pekala,” dedi Mark ayaklarını yatağın kenarına koyup arkasına yaslanarak. “Eğer iş konuşursak bunu izinden saymayabiliriz ve benim tek derdim Jackson’dan ödemeleri alabilmek. Bu yüzden hadi konuşalım.”

Başımı iki yana sallayıp dinlenme pozisyonuna geçtim.

Ayağıyla beni dürtüyordu. “Şaka yapmıyorum. Büyük bir tatil planım var. Bu yüzden iznimden yemek istemiyorum. Ölmediğine göre hastanedeki bu saatleri çalışma saati olarak gösterebiliriz.”

“İstesen hemen şu an Jackson’ı arayıp söyleyebilirim,” dedim oda etrafımda yavaşça dönmeye devam ederken.

Doktor içeri girdi ve gülümsedi. “Merhaba Bay ve Bayan Gilcher. Birlikte test sonuçlarınızın üzerinden geçmek istedim.”

“Ah, ama o...” diyordum ki Mark araya girdi.

“Hastane ortamlarını pek sevmem de. Karıcığım benim de bayılıp hasta yatağına yatacağımdan endişeleniyor.”

Lanet aklını kaçırmış olmalıydı. Dik dik ona bakarak söylediklerini düzeltmesini bekliyordum ama o elimi tutup bana gülümsedi. “Tanrı aşkına.”

“Sadece biraz yorgun... Devam edin doktor hanım.” Duraksadı ve elimi öptü.

Elimi hızla geri çekip eline bir tokat attım.

“Pekala, kan testi sonuçlarınız geldi ve görünüşe göre kan şekeriniz düşük fakat aynı zamanda testler hamile olduğunuzu gösteriyor.”

Kalp atışlarım hızlanıyordu ve ağzım şaşkınlıkla açılmıştı. “Hayır, bu mümkün değil.”

“Tebrik ederim,” dedi ve gülümsedi doktor.

Mark kahkahayla gülüyordu. Çıkardığı gürültü ilk şaşkınlığımı üzerimden atmamı sağlamıştı. “Hepsi benim süper spermim sayesinde. Glitter and Sparkle* bebeğim.”

“Doktor hanım, bu testleri tekrar gözden geçirebilir misiniz? Benim hamile olmam mümkün değil,” dedim aceleci bir sesle.

Dosyalarıma tekrar göz attı ve yatağımanın yanına gel-

* Sparkles: serinin bir önceki kitabında Mark ve Jackson’ın Natalie’ye taktığı lakap. Parıltı, ışıltı anlamına geliyor. Burada ise yine parıltı anlamına gelen Glitter sözcüğüyle birlikte kullanılarak “İşılda ve Parla bebeğim.” şeklinde bir kelime oyunu yapılmış. (ç.n.)

di. Kan basıncım yükseliyordu ve doktor monitörü kontrol etti. “Sakin olmanız gerekiyor.”

“Lee.” Mark’ın sesi endişeli bir hal almıştı. “Sorun yok.”

“Ben hamile kalamam. Anlamıyorsunuz. Ben hamile kalamıyorum. Beş kez tüp bebek yöntemiyle hamile kalmayı denedim. PCOS yüzünden dört kez bebeğimi düşürdüm. Bakın, size bunun mümkün olmadığını söylüyorum.” Boğazımdan panik kabarcıkları yükseliyordu ve çok hızlı soluk alıp veriyordum.

Doktor elini omzuma koydu. “Nefes alıp vermeye odaklan Natalie. İkinci bir kan testi yapabilirim ama HCG seviyelerinin yüksek olması hamile olduğuna işaret ediyor. İstersen bir kadın doğum uzmanının gelip seni kontrol etmesini söyleyebilirim. Sadece dinlen, rahat ve sakın ol, biz her şeyi ayarlayacağız.”

Başımla onayladım ve söylediğini yaptım. Elimi karnıma götürürken gözümde yaşlar birikiyordu. Başımı çevirip Mark’a baktım. O da belirsizlik içindeydi. “Şaka bir yana, sen iyi misin?”

“Hayır, yani demek istediğim, eğer hamileysem...” Bunun ne anlama geleceğini düşünerek sessizliğe gömüldüm. Liam ve benim bir bebeğimiz olacaktı. İki adam... İki bebek... Kırılmış tek kalp...

“Küçük bir Starlight’ımız* olacağı için çok mutluyum.” Mark durumu şakayla idare etmeye çalışıyordu.

Umursamaz bir halde ona baktım. “Evli olmadığımı ve bunun senin bebeğin olmadığını biliyorsun değil mi?”

* Mark yine ‘sparkle’ sözcüğünün anlamından yola çıkılarak Natalie’nin yeni bebeğine ‘yıldız ışığı’ anlamına gelen bu lakabı takıyor. (ç.n.)

Mark sırtıttı. “Mutlu olman ve gülümsemen gerektiğini düşünüyorum. Daha önce hamile kalmaya çalışırken çok zor dönemler geçirdin ve şimdi uğraşmana gerek bile kalmadan hamilesin. Zamanlaması çok kötü, biliyorum ama belki de bu bir işarettir. Liam benim de arkadaşım ve bu işin çok çirkinleşeceğini biliyorum ama tek yapman gereken kendin için doğru olanı yapman ve herkesin hayatına devam etmesi.” Elimi tuttu, normal zamanda nazik ve yaman bir şakacı olan Mark birden güçlü adama dönüşmüştü. “Çok geyik yaptığımı biliyorum ama hepiniz için endişeleniyorum. Sen bayılıp duruyorsun, Liam deniz aşırı görevde, Aaron zaten malum. O, Afganistan’a gitmeden önce de çok iyi değildi. Jackson’la ben bu durumla başa çıkmayı beceremedik.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum yanıma otururken.

“Kendinde değildi. Biz bunu hamilelik meselesine ve evdeki diğer şeylere yormuştuk. Bizimle pek konuşmuyordu,” diye açıkladı.

Aaron her zaman sessizdi. Donanmadaki günleri yüzünden sıklıkla kendi kafasının içinde yaşadığı olurdu ama daha öncesinde bile fazla sosyal biri değildi. Benimleyken biraz daha farklılaşıyordu. Birbirimizin açma kapama düğmelerini biliyor ve birbirimizi etkiliyorduk.

“Brian, Fernando ve Devon’u kaybettiğimiz görevden döndükten sonra... Sanırım hiçbirimiz tam anlamıyla iyi değildik. Ben, biliyorsun, ben... Benim,” dedi duraksayarak ve gülümsedi. “Jackson’ın Maddie’si vardı ve durumu çok iyi idare edemediğini biliyorduk ama Aaron sadece sessiz kalıyordu. Onun bu durumla bu şekilde başa çıktığını düşünmüştüm. Birbirimizi yarı yolda bırakmışız gibi hissediyorum.”

Mark karşımda günah çıkarıyordu ve ben ilk kez gerçek anlamda tüm bunların ne zaman başladığını görmeye çabalıyordum. O görev üçünü hem mahvetmiş hem de birbirlerine bağlamıştı. Aaron, Mark ve Jackson, üçü de ondan sonra donanmadan ayrılmışlardı. Aaron yaralanmasına rağmen askerliğini tamamlamıştı. Terapi görmüş ve bunun hakkında hiç konuşmamıştı. Bunu atlattığını düşünüp önemsememiştim.

“Sanırım sizin kadar ben de suçluyum. O olaylardan sonra bebek sahibi olmak tek hedefim haline gelmişti. Eğer ölseydi, onun bir parçası hep benimle olacaktı,” diyerek iç geçirdim ve başımı çevirdim.

“Kendini affetmelisin Lee. Hepimiz bazı seçimler yaparız ve bazıları iyi sonuçlar vermez ama nihayetinde hiçbirimiz mükemmel değiliz. Aaron da oldukça kötü seçimler yaptı fakat bunun hesabını vermesi gereken sen değilsin, o.” Elimi sıktı. “Şimdi, günümüzün mutluluk kaynağına dönecek olursak...”

Elimle karnımı okşarken heyecandan nefesim kesilmişti. “Bebegi taşımayı bırak, ona hamile kalabileceğimi bile bilmiyordum. Ağzını kapalı tutacağına söz vermen gerek.” Ona bakarken içimde bir korku belirmeye başlıyordu. *Eğer* bir mucizeyle hamile kalmış bile olsam, onu dokuz ay boyunca taşıyabileceğimin garantisi yoktu.

Söz verircesine elini kaldırdı. “Ağzımı açmayacağım.”

“Ben ciddiylim. Liam’la birkaç gündür konuşamadık ve yineliyorum, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.” Titremeye başlamıştım.

“Hey,” dedi kolunu bana sararak. “Sakin ol. Doktorun ne dediğini bir dinleyelim, ona göre yolumuzu çizerez.”

Sakin kalmaya ve fikrini almak için gelmesini beklediğimiz kadın doğum uzmanına odaklanmaya çalıştım. Aklım Liam'a kayıyor ve onun hamileliğim hakkında nasıl hissedeceğini düşünüyordum. Hiç korunmamıştık çünkü ben böyle bir ihtimalin var olabileceğini bile düşünmüyordum. Mark yanımda bekliyor ve elbette beni delirtmeye devam ediyordu.

Cole Güvenlik Şirketi'ndeki soruşturmadan ve Mark'ın bazı dosyalarda nasıl şüpheli durumlar bulduğundan konuştuk. Bana artık kontrollerini sıklaştırmak için şehir dışına çıkışlarını artıracığından bahsetti.

"Charlie ve ben bazı ipuçlarının üzerinde çalışıyoruz," dedi dalgın bir şekilde.

"Bayan Gilcher, ben Doktor Wynn." Bay Wynn odaya girdi ve elinde dosyalarımla yanıma geldi. Mark ayağa kalkıp onun elini sıktı.

"Ben dışarı çıkıp ofise bir telefon edeceğim. Senin hayatta olduğunu onlara bildireyim," dedi Mark göz kırparak ve başımla onayladım.

"Kocanızı beklemek ister misiniz?" diye sordu doktor, onun odadan çıkmış olması karşısında şaşkınlığa uğradığı görülüyordu.

Doğruldu ve başımı salladım. "Yok, o sadece bir arkadaşım."

"Pekala, sonuçlarınızı tekrar inceledim ve hamileliğiniz pozitif," dedi onaylayarak.

Dudaklarıma bir gülümseme yayılırken kalbim son hızla atıyordu. Bir bebeğim olacaktı. Liam'ın bebeği. "Benim karmaşık bir geçmişim var." Bu arada durumu açıklığa kavuşturmaya çalışıyordum. Sebebi açıktı çünkü doğurdu-

ğumdan çok daha fazla bebeği kaybetmiştim. Heyecanın ya da umutlu olmanın beraberinde getirdiği korkuları çok iyi biliyordum. Kendimi buna fazla kaptırmamam gerekiyordu.

Daha önceki gebelik girişimlerinden ve yaptığım düşüklerden bahsettim. Detayları anlatırken doktor sabırla beni dinliyor ve biraz duygusallaşmaya başlıyordu. Bebeğin babasının denizaşırı görevde olduğundan bahsettim ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmam gerektiğini söyledim. Esas gizemli olan hamileliğimin hangi döneminde olduğumdu çünkü adet döngüm düzenli değildi, birkaç haftalık ya da birkaç aylık hamile olabilirdim.

Dr. Wynn yatağın kenarına geldi. “Pekala, ben sizi bir ultrasona alıp ne durumda olduğunuzu görmek istiyorum. Ardından size doktorunuzla bir görüşme ayarlayabiliriz ama bugün en azından kabaca bir fikrimiz oluşacaktır. Ne dersiniz?”

Kendimi cesaretlendirdim ve titrek, derin bir soluk verdim. O an gelip çatmıştı. “Hadi gidelim.”

Bölüm 18

Liam

“Yalnızca kılıbık olduğunu söylüyorum, o kadar,” diye takıldı Quinn ekipmanlarımızı boşaltırken. Natalie’nin sesini duymayalı iki hafta olmuştu. Meraklandığım ve endişelendiğim iki hafta. Asla yapmayacağıma yemin ettiğim bu boktan şeyler...

Girmek-temizlemek-çıkmak’tan ibaret olan basit görevimiz elbette ki biz yere iner inmez ertelenmişti. Yorulmuştum, dikkatim dağılmıştı ve onu görmem gerekiyordu.

“En azından ben arayıp cevaplanmadığımda sesli mesaja düşmüyorum.”

Ashton’ı en az beş kez aradığı ve onun telefonu açmayı reddettiği düşünülürse Quinn’in ileri geri konuşmaya yüzü olmaması gerekiyordu. Ama yılışık herif aramaya devam ediyordu.

“Yelkenleri suya indirecektir.”

“Her neyse. Kılıbık olmayı daha sevgilisine ulaşamayan bir yılışık olmaya tercih ederim.”

Burnunu çekti. “Neysem oyum dostum.”

Gülerek boşaltma işini bitirdik. Ne yazık ki evi ara-

ma fırsatını yakalamam için bile yapmam gereken bir dolu şey vardı. Üzerinde ismimin olduğu bir ton kağıt...

Üç saat süren anlamsız işler ve komutam bilgilen-dirme toplantısının ardından kışlaya geri döndüm. Şans-lıydım ki kendi odam vardı ve kimseyle muhatap olmak zorunda kalmıyordum. Günlerce uyumak istiyordum fakat yarın bir sonraki görevimiz için bir toplantımız daha vardı ve hazırlanmam gerekiyordu.

Telefonumu aldım ve internet bağlantısının kötü çekmediği bir günde olması için Tanrı'ya dua ettim.

"Liam?" sesi uyukulu geliyordu ve ona dokunabilmek için sol kolumu feda etmeye hazırdım.

"Selam tatlım."

"Selam. İyi misin?" diye sordu kafası karışık bir hal-de. Saate ilk kez o an baktığımda kendimi çok kötü hisset-tim. Onun saatine göre sabahın üçüydü.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Odama ancak dönebildim, seni özlemiştim."

Esniyordu ve onu gerinirken hayal ettim. "Ben de seni özledim. Uyanığım."

"Yatağa dön," dedim ona bir kaçış fırsatı sunarak.

"Liam Dempsey, kes sesini ve benimle konuş."

"İkisini aynı anda yapmam biraz zor değil mi?" diye sordum ve gülümseyerek yatağıma uzandım.

Eğer gözlerimi kapatırsam onun yanındaymışım gibi davranabilirdim. Aramızdaki sessizlik uzadıkça ona sarıldı-ğımı hayal ediyordum.

"Her şey iyi mi?" Yumuşak sesi beni rahatlatıyordu.

“Şimdi evet.”

Görevler arka arkaya geliyordu. Afrika’da yine bir hareketlilik olduğu için yakın zamanda daha sık gitmem gerekecekti. Ekibim o bölgeyi idare etmek için en hazır olan ekipti. Diğer ekip ise çoktan başka bir bölgeye yönlendirilmişti. Bunu düşünmek dahi istemiyordum.

“Güzel.” Sesi temkinli geliyordu. “Ne kadar konuşabileceğiz?”

“Çok değil. Yemin ederim bu görev beni öldürecek,” diye itiraf ettim. “Bu kadar saçmalıkla baş edemiyorum. Ne zaman her şey düzene koysam yine ters giden bir şeyler oluyor. Kafam karmakarışık ve herkese çıkışıp duruyorum. Eğer bir kişi daha başıma yeni bir sorunla gelirse yemin ederim aklımı kaçıracağım.”

“Çok yorgun görünüyorsun.” Sesinde bir yenilgi vardı. Ama neden?

“Sorun nedir Lee?” Uzun süren sessizliği beni rahatlatmıyordu. İç çekişini duyuyordum ve adrenalinim birden sırıyordu. “Natalie?” dedim doğrularak.

“Sorun yok. Ben iyiyim.”

“Yine o sözcük.” Sesim sert çıkmıştı ama bundan nefret ediyordum. “Konuş benimle sevgilim.” Kendimi sakinleştirmeye çalışıyor, Natalie’nin benim saçmalıklarımınla uğraşmasını istemiyordum.

Derin bir soluk verdi. “Yalnızca seni özledim. Aaron bu hafta evden çıktı, ofiste de bazı işler var.”

Aaron’ın evden çıktığı haberi beni daha iyi hissettirmeye yetmişti. Onu buna zorlayan kişi asla ben olamazdım ama gitmiş olduğunu bilmek beni biraz rahatlatmıştı. Ben olamazken onun orada olması fikri beni delirtiyordu.

“O nasıl?” diye sordum. Ne olursa olsun arkadaşlığımız eskisi gibi olmayacaktı. Natalie onu seçseydi, kızı alan o olduğu için onun yüzüne asla bakamayacaktım ve şu anki durumda o da beni yakın zamanda bir bira içmeye çağırarak gibi görünmüyordu. Bunun ikimiz için de iyi bitebileceği, en başa dönebileceğimiz bir senaryo yoktu. Eğer Natalie onu seçseydi asla onların yanına gidemezdim. Onu Aaron’la görmek beni mahvederdi. Aaron ona her zaman Aarabelle vasıtasıyla bağlı olacaktı, buna saygı duyuyordum. Ben onu ne kadar kendi kızımış gibi seversem seveyim Aarabelle onun kızıydı. Arkadaşımı kaybetmiş olmanın ağırlığı üzerime çökmüştü.

“İyi. En azından öyle umuyordum. Psikoloğa gitmeyi sürdürüyor. Mark da çok yardımcı oluyor. Bu tuhaf bir konuşma mı?” diye sordu.

“Keyifli olmadığı kesin ama o hayatımızın bir parçası.”

“Evet,” dedi iç geçirerek.

“Bugün Krissy’yi düşündüm.” Uzun zamandır ilk kez kız kardeşimden bahsediyordum.

“Öyle mi? Ondan hiç bahsetmez olmuştun,” dedi Natalie, sesinin birden değişmesi bunu fark ettiğini gösteriyordu.

Onun hakkında pek konuşmadığım için kendimi kötü hissettim. Krissy benden küçüktü ve onun üzerine titriyordum. Küçükken birbirimizin en iyi arkadaşydık, biraz büyüdüğümüzde de tek derdi onu becermek olan piçlerden onu korumuştum. Ki aramızda sadece on ay olduğu düşünüldüğünde bu pek çok arkadaşımın elmacık kemiğini kırmak zorunda kaldığım anlamına geliyordu.

“Keşke beni şimdi görebilseydi diyorum... Bebek bezlerini değiştirirken falan.”

Natalie güldü, ben de gülümsedim. Çıkardığı sesleri ve gözlerinin parlamasını seviyordum. Onu kafamda canlandırabiliyordum. “Senin bez değiştirdiğin falan yok. Onları talan ediyorsun. Ama öğrenmek için bolca vaktin olacak.”

“Başlarım öyle işe. Bu işleri sana bırakacağım.” Gözlerimi kapadım, her an bayılabilirdim.

“Bilmiyorum,” demekle yetindi.

“Telefonu kapatmayı hiç sevmiyorum ama buraya henüz döndük ve kendimi bitkin hissediyorum. Daha sonra konuşalım mı? Tükenmiş haldeyim ve yarın da bir dolu iş var. Umarım yarın herkes ayağını denk alır, bu aralar herkesi haşlamaya meyilliyim.”

“Evet, benim de uykuya ihtiyacım var. Seni seviyorum. Yakında görüşürüz.” Vedalaştık ve sanırım daha telefonu kapatamadan uyuyakaldım.

Bölüm 19

Natalie

“Ona hâlâ söylemedin mi?” diye sordu Reanell, Azteca Plazası’nda otururken. Cevabımı beklerken bir nacho daha alıp ağzına attı.

“Hayır, onu strese sokmak istemedim ve düşük yaptığımda bunu ona anlatmak zorunda kalmayacağım. Böylesi daha kolay.”

Hamile olduğumu öğreneli bir ay olmuştu ve Liam’la her konuştuğumda onun giderek daha stresli birine dönüşüğünü görüyordum. Banyoya her seferinde korkarak gidiyordum. Sanki bunun olacağını biliyor ve bir an önce olmasını diliyordum.

“Bence bilmeye hakkı var,” dedi neredeyse akvaryum büyüklüğündeki margaritasından bir yudum alırken.

“Ona her şey netleştikten sonra anlatmayı planlıyorum. Eğer şimdi söylersem ve sonra düşük yaparsam perişan olacak ve bu esnada hâlâ görevde olacak. Söylersem aklı burada kalacak ve sonra yaralanacak ve sonra?” diye sordum ve Reanell’e endişeyle baktım. Haklı olduğumu biliyordu. Son zamanlarda stresliydi, aksiydi ve bir kez daha, kendi deyimiyle, okyanus ötesine sevk edilme vakti gelmiş-

ti. Bu yüzden şimdilik bundan bahsetmemek ve önündeki görevine odaklanmasını sağlamak daha iyiydi.

Reanell başıyla onayladı ve arkasına yaslandı. “Anlıyorum. Doğru bir noktaya değindin. Mason görevdeyken ben de pek çok şeyi ona anlatmıyorum.”

“Mesela?”

“Mesela o gerizekalı, aptal şofbenin yine arıza yaptığını bilmiyor. Gitmeden tamir etmediği için üzülecek, sonra ben de egosunu okşamak için ona ne kadar harika bir erkek olduğunu anlatmak zorunda kalacağım. Ciddi söylüyorum, bunun yerine gidip bir Jimmy Choo* alıp kendimi ödüllendirmeyi tercih ederim.”

Kahkahayı koyuverdim. “Bu adam seninle nasıl başa çıkıyor bilmiyorum.”

Rea gülümsedi ve içkisinden koca bir yudum daha aldı. “Mason’ın kafasındaki çatlaklarının sayısının San Andreas Fayı’ndan fazla olduğuna bahse girerim. Benim ayakkabı ve çantaya harcadığım paranın daha fazlasını gidip spor koleksiyonu parçalarına yatırıyor. Böylece birbirimizi dengeliyoruz, hem çocuğumuz da yok.”

Reanell’in bakışları aşağı düşmüştü ve kendini nasıl hissettiğini biliyordum. Mason’la yıllarca denemişler ve kendilerini bununla tüketmek yerine işi olurlarına bırakmışlardı. Evliliklerini her şeyin önüne koymalarını takdir ediyordum ama Aarabelle’in olmadığı bir hayatı hayal dahi edemiyordum. Elim karnıma gitti ve içimdeki bebeği düşündüm. Eğer onu kaybedersem bu beni mahvedecekti. Bunun fiziksel ve duygusal olarak nasıl bir acı olacağını biliyordum. Yeterince kadın olamamanın verdiği ıstırap boğazımı kavrayıp beni ele geçiriyordu.

* Lüks bir ayakkabı/ giyim/parfüm markası (ç.n.)

“Lee?” Rea’nın elini kolumda hissettim.

“Bu bebeği kaybedemem,” dedim gözyaşlarımın belirmekte olduğunu fark ederek.

“Ne olursa olsun ben yanındayım. Elini tutacağım, sırtını okşayacağım, sonra seninle sarhoş olacağız. Ama bu bebek gerçek bir mucize.” Bardağını kaldırdı ve ben de kendi bardağımı kaldırdım. “Dreambaby’ye.”*

“Dreambaby mi?”

“E evet, o Dreamboat’sa bebekleri de Dreambaby’ler olur.”

“Ah, Tanrım.”

İkimiz de gülüştük. Ardından doktor randevumdan konuşmaya sıra gelmişti. Onlara göre her şey yolundaydı ve South Carolina’dayken hamile kalmıştım. Altı haftalık hamileydim ve ilk on iki haftayı atlattıktan sonra haber vermeyi planlıyordum. İki bebeğimi ilk üç ayda kaybetmiştim, diğerini ise on dört haftalıkken. Liam’ı endişelendiremezdim ve dikkatinin dağılmasını istemiyordum.

Renall, o çok iyi bildiğim bakışını atarak sandalyesinde arkaya yaslandı.

“Ne var?” diye sordum.

“Aarabelle ve Aaron’ı nasıl hallediyorsun?”

İç geçirip başımı çevirdim. “Onu paylaşmak zor ama böyle olması gerekiyor. Aaron gerçekten çok çabalıyor ve şaşırtıcı şekilde iyi anlaşıyoruz. Terapisine devam ediyor. Aara’yı da çok seviyor.”

Şimdilik Aarabelle’i kısa aralıklarla alıyordu. Gece-

* Reanell, Liam’ın lakabı Dreamboat’a bir gönderme yapıyor. Dreambaby’nin sözcük anlamı ‘rüya bebek’ (ç.n.)

leri ise Aara hep bende kalıyordu. Uyku düzenini henüz oturtmadığını, hazır olmadığını söylemişti ve gece gördüğü kabuslarda azalma olmamıştı. TSSB'si* olduğunun ve bunun onu nasıl etkilediğinin farkında olmasından gurur duyuyordum. Aarabelle'i geceleri almama kararını kendisi vermişti. Benim bunun için konuşmama gerek kalmamıştı. Hayatımız dalgalı denizlerde sürüklenmişti ama Aaron bunu yatıştırmaya çalışıyordu.

“Peki sence bu hamilelik onu nasıl etkileyecek?”

“İyi olmayacak. Ama hayatıma devam ettiğimi biliyor. Boşanma davası açtım ve o da imzaladı.”

“Vay canına, bu şaşırtıcı.”

Bu benim için de şok edici olmuştu ama aradan çıktığına sevinmiştim. Ona kağıtları uzattığımda ikimizin de gözleri yaşlarla doluydu fakat yine de benimle savaşmamıştı. Bu, sanırım hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri olmuştu. Evliliğimizin kendi seçimlerimizle bittiğini gerçekten kabul etmiştik.

“Beni sevdiğini ve ikimizin de mutlu olmasını istediğini söylüyor,” dedim. Reanell başıyla onayladı ve etrafına bakındı. “Sence de öyle değil mi?”

Reanell gülümsedi. “Bence ikiniz de bu zor durumu gayet başarılı idare ediyorsunuz. Bu durumda ben olsaydım ne yapardım diye düşünüp duruyorum. Boşanmanızın kaçınılmaz olduğu belliydi. Ben ikinizin de mutlu ve iyi olmasını istiyorum. Döndüğünde kötü durumdaydı, biliyorum ama terapi aldığını göz önünde bulundurursak bebeği öğrendiğinde gittiği seanslar sayesinde bununla daha kolay baş edebilecek.”

Kısırlık sorunu bizim için sonun başlangıcı oldu-

* Travma sonrası stres bozukluğu (ç.n.)

ğundan, bunu öğrenmenin onu öldüreceğini biliyordum. Bunu ona nasıl söyleyeceğim üzerine kafa yormuştum fakat henüz bir çıkış yolu bulamamıştım. Reanell'den başka bir tek Mark biliyordu. Başka birine anlatmadan önce bunu bilmek Liam'ın hakkıydı. Başka çocuklarımın da olması hep istediğim bir şeydi fakat bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Şimdiyse içimde Liam'ın bebeğini taşıyordum.

"Sence Liam sevinecek mi?" O kritik soruyu ortaya bırakmıştım.

"Bunun hakkında hiç konuşmuş muydunuz?"

"Hayır, pek değil. Yani, Aarabelle'i çok seviyor, bu yüzden buna bozulacağını sanmıyorum ama..."

Düşüncelerimi gölgeleyen bir kara bulut vardı. Liam buna hazır olmadan onu kandırdığımı düşünmesinden endişeleniyordum ama diğer yandan onu tanıdığım için bunun asla olmayacağını hissediyordum. Beni seviyordu, bizimkisi tek gecelik takılma türünden bir şey değildi. Benimle evlenip birlikte yaşamak fikrinden bana bahsetmişti.

Reanell elimi tuttu. "Bence sizin aşkınız doğru ve gerçek bir aşk. O sabırlı, nazik ve sadık biri, en önemlisi sana tapıyor. Uğruna çok uzun süreli bir arkadaşlığından vazgeçti ve Aara'yı da seviyor. Demek istediğim, onun yaptığını pek çok erkek yapmazdı. Liam senin ömürlük aşkın."

Savunma duvarlarımı bir dakikalığına indirmemle gözlerimden bir damla yaşın akması bir olmuştu. Onu düşünüyordum. Onu özlüyordum ve hayatımı ondan başkasıyla hayal edemiyordum. Liam kalbimdeki çatlakları onarıyordu. Beni yeniden tamamlıyor, bana eksikliğini bilmediğim bir şeyi veriyordu. Sırf sesi bile beni rahatlatabiliyor ya da heyecanlandırabiliyordu. Onu düşünerek uyuyor,

uyandığımda onun yanımda olmasını istiyordum. İçimden onu asla söküp atamazdım. O ruhumun derinliklerinde sonsuza dek yaşayacaktı.

“Duygularım karmakarışık. Lanet hormonlar,” dedim gülerek ve gözlerimin altını sildim. “Sanırım Liam huzurlu bir sevgiyle fırtınalı bir aşk arasındaki farkı görmemi sağladı. Aaron’ı seviyordum, beni yanlış anlama... Ama bu yapılması gerektiği için yapılan bir şey gibiydi. Flört ettik, evlendik, ardından da sırası gelmiş olduğu için çocuk yapmaya karar verdik. Yapamadığımızdaysa kendimi yenilmiş hissediyordum. Anlatabiliyor muyum?”

Gözlerini silme sırası Reanell’deydi. “Evet.”

Onun için üzülüyordum. Her ne kadar çantalardan ve ayakkabılardan bahsetse de asıl istediği çocuk sahibi olmaktı. “Çok özür dilerim Rea.”

“Bu süreci yaşamak istemedim. Seni gördükten sonra yapamadım. Beni arayıp her bebeğini düşürdüğünde ya da tedavinin işe yaramadığını söylediğinde Tanrı’ya inancım sarsılıyordu. Sen benden çok daha güçlüsün kardeşim.”

Sandalyesinin diğer tarafından dolanıp ona sarıldım. Aramızda bir kardeşlik bağı vardı. Anlayışa ve desteğe dayanan, koşullara bağlı olmayan bir ilişki. Kalplerimizin bir yarısı gittiğinde biz onlarsız günleri atlatmak için kalan parçalarımızla birbirimize tutunuyorduk. Bizim aramızdaki bu şeyi herkes anlayamazdı. Anlayabildiklerini söylerlerdi ama bu hayallerindeki gibi tozpembe bir dünya değildi. Korkularımızı bir kenara bırakıp naylon gülümsemelerimizi takınırdık çünkü yapılması gereken buydu. Asker eşlerinin güçlü olmalarının sebebi öyle olmak istedikleri değildi. Öyle olmak zorundalardı. Liam’ın bir tabutta dönebilme ihtimalinin var olduğunu biliyordum ama onu yine de seviyordum.

Reanell de bana sarılarak karşılık verdi ve burnunu çekti. Kendini çok sık koyuvermezdi ve bunu asla Mason'la paylaşmazdı. "Ne kadar güçlü olduğunun farkında bile değilsin." Onu kendime çektim, paylaştığımız ortak acı için bir süre ağladık.

İki hafta daha geçmişti.

Liam'sız iki hafta daha.

Görevlerden nefret ediyordum.

Mutlu çiftlerle dolu sahile baktığımda içim çığlık atma isteğiyle doluyordu. Aarabelle ile birlikte kumda oynuyorduk. Liam bir haftadır aramamıştı ve ben berbat kabuslar görmeye devam ediyordum. Dün gece uyanmış ve birinin bana onun öldüğünü söyleyeceğini düşünerek ön kapıya koşmuştum. O kadar gerçekti ki. Kapıyı hızla açtı-ğımda avazım çıktığı kadar bağıryordum.

"Hey," arkamızdan Aaron'ın sesi duyuldu.

"Selam," dedim o Aarabelle'e bakarak gülümserken.

Son altı haftada Aaron tekrar o âşık olduğum adam gibi görünmeye başlamıştı. Derin konulardan konuştuğumuz yoktu ama benim hayatıma devam etme kararımı anladığını belirtmişti.

"Nasılsın?" diye sordu Aara ayağa kalkıp ona koşarken.

"Baba!" Minik kollarını Aaron'a sardı ve Aaron ona bir öpücük kondurdu.

"O az önce...?" diyebildim Aaron tüm kalbiyle gülümserken. Baba sözcüğünü Aaron'ı kastederek giderek daha sık kullanmaya başlamıştık. Ona bu kadar iyi babalık

yapıyor olması içimi ısıtıyordu. Aara iki erkeğin sevgisiyle büyüyeceği için çok şanslıydı.

“Evet, dedi! Merhaba benim güzel kızım.” Onu kollarında havaya kaldırırken kalbim duracak gibi oldu. Çektiğimiz onca acıya rağmen Aara sayesinde biraz olsun iyileşiyorduk. O bizi birbirimize bağlıyordu.

Aaron onu kucağına alıp yanıma oturdu. “Bu inanılmazdı.”

“Evet,” dedim gülümseyerek. “Ona anne dedirtmek için de uğraşıyorum. Sen buradayken söylemiş olmasına sevindim.”

“Ben de. Peki, sen nasılsın?” diye sordu Aaron, bir yandan da Aara’yla kumda oynamaya başlamıştı.

“İdare ediyorum. Sen?”

Bana bakıp elini kaldırdı ama bana dokunmadan yere indirdi. “İyiyim,” dedi.

“İyi, buna memnun oldum.” Ve bunu içtenlikle söylüyordum. Ona kötü bir şey olmasını istemiyordum. Bu hayatta yeterince acı çekmişti ve onun eskiden nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Mutlu, sevgi dolu ve eğleneliydi. O eski Aaron’ı bulmasını istiyordum.

“Bu hafta birlikte bir akşam yemeği yiyebilir miyiz diye sana sormak istiyordum. Seninle konuşmak istediğim şeyler var ve bunu sana borçluyum.”

Kalbim heyecanla atıyordu ve ne yapmam gerektiğinden emin olamıyordum. Aaron beni endişelendirecek bir şey yapmamıştı ama o son akşam yemeğini aklıma getirmeden edemiyordum.

“Ters giden bir şeyler mi var?”

“Hayır, sadece hayatımıza devam etmek konusunda konuşmak istiyorum.”

“Tamam. Aarabelle’e bir bakıcı ayarlayabilirim.”

“Harika.”

Bir süre Aara ile oynayıp iş hakkında konuştuk. Aaron, Mark’la birlikte Cole Güvenlik Şirketi’nde olanlar hakkında ofis dışındaki bir ipucu üzerinde çalışıyordu. İlk kez ofise bir iki günden daha uzun süreliğine uğrayacaktı. İkisi de büyük titizlikle ta en başından Aaron’ı oraya gönderenin kim olduğunu bulmak için her detayı kontrol ediyorlardı. Jackson bu hafta geri dönüyordu ve bir toplantı yapılmasını istemişti. Birilerinin bilerek bütün bu adamlara bulaşmış olduğuna inanmak zordu fakat görünüşe göre durum buydu ve Mark, Washington D.C’de Charlie’ye daha yakın çalışmaktan çok memnundu.

İş konuştuktan sonra sıra Aaron’ın nasıl olduğuna gelmişti. Terapide oldukça çabalıyordu ve kabuğunu kırmak konusunda ilerleme gösteriyor gibi görünüyordu. Terapisti onu yaşadıkları hakkında daha çok konuşmaya teşvik ediyordu.

“Bu hafta Charlie’yi görmek iyi geldi sanırım,” dedi düşünceli bir şekilde.

“Nedenmiş o?”

“O döneme dair hatırlamadığım şeyler hakkındaki bazı boşlukları doldurdu ve beni oradan nasıl çıkarabildiğini anlattı.”

Elimi elinin üstüne bırakırken Aaron dalgaları izliyordu. “Bana o kurtarılma anını anlatabilir misin?” diye sordum.

Aarabelle’in oyuncaklarını topladık ve eve doğru

yürümeye başladık. Hava kararıyordu ve biz akşamüstünü gülerek ve sohbet ederek geçirmiştik. Onunla iki eski arkadaş gibi zaman geçirmek güzeldi. Tuhaf ya da huzursuz hissettiren bir şey olmamıştı. Sadece kızımızla akşamüstünün keyfini çıkarmıştık.

“Neyi bilmek istiyorsun?”

“Bütün her şeyi.” Onu nerede bulacaklarını nasıl bildiklerini ve neler olduğunu gerçekten bilmek istiyordum.

Verandaya ulaştığımızda Aaron’ın gerilmesi ve yumruklarını sıkmasına bakarak bunun onun için zor olduğunu fark etmiştim. Uzanıp koluna dokundum. “Bana anlatmak zorunda değilsin.”

“Hayır, sorun değil.”

“Akşam yemeğine kalmak ister misin? Tavuk pişirmiştım.”

“Bunun sorun olmayacağına emin misin Lee? İstemediğimden değil ama senin bundan emin olmanı istiyorum. Seninle bu şekilde gerçekten arkadaş olup olamayacağımı bilmiyorum. Sen onu seçtin.”

Mideme kramp girmişti. “Aaron, benim aklımdan başka bir şey geçmi...”

“Biliyorum. Evden ayrılmamı istedin. Boşanma kağıtlarını imzalamamı istedin. Liam ya da Brittany nasıl hissederdi bilmiyorum.”

“Ona geri mi döndün? Birbirinize ettiğiniz onca hakaretten sonra mı?” diye sordum.

“Bu hoşuna gitmiyor mu?” diye sordu ve bana yaklaştı. “Ona dönmemiş olmamı mı isterdin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Eğer zamanın-

da evliliğimizi onun için harcamayı planladıysan umarım onunla ciddi bir şeyler deneyecek kadar ona değer veriyorsundur. Çünkü beni terk etmeyi planlıyordun.”

İlerleme kaydettiğimizi düşünmüştüm ama görüntü aksi yöndeydi. Bir tür oyun mu oynuyordu, ne yapıyordu bilmiyordum.

“Bunu asla yapmayacaktım.”

“Bunu asla bilemezsin.”

“Hayır, biliyorum.” Aarabelle’i kollarına alıp kaldırdı. “Kavga etmek istemiyorum. Buraya konuşup konuşamayacağımızı görmek için geldim.”

Telefonum çaldı, arayan Liam’dı.

“Bunu açmalıyım.”

“Liam mı?”

“Selam Lee.” Sesi yorgun ve bitkin geliyordu. “Yalnızca bir dakikam var ama sesini duymaya ihtiyacım vardı.”

“Neler oluyor?” Korkmaya başlıyordum. Sesi, tanıdığım adama hiç benzemiyordu.

Burnundan soluyordu ve arkadan bir şeylerin devrildiğinin seslerini duyabiliyordum. “Çok şey. Bu cehennem çukurundan çıkmaya hazırım. Uzun süreli bir sevgiyat olacak ve ben hiç böyle olmamıştım. Günleri sayan o lanet adamlar gibi oldum Lee. Ben bu değildim. Ben bu duygusal işlere girmezdim. Burada geldiğim günden beri tek yaptığım şey senin için endişelenmek oldu. Bu normal değil. Uzakta olmakla bir sorunum yok. Para kazandırıyor ve keyifli de ama bu sefer burada oturmuş öfkeyle kahrolası eve dönmeye hazır halde bekliyorum.”

“Lee, anahtarları rica edebilir miyim?” diye bağırdı

Aaron ve bunu kasten yaptığını biliyordum. Ona anahtarları verip kötü bir bakış attım. Piç kurusu.

Liam sessizleşmişti ve sonra kızgın bir sesle belirdi. “Aaron mı o?”

“Evet, Aarabelle’i görmeye geldi.”

“Ve anahtara mı ihtiyacı varmış?”

“Durduk yere bu durumdan kavga çıkarma. Endişelenmen gereken bir şey yok. Boşanma belgelerimizi teslim ettik ama o hayatımızın bir parçası olmaya devam edecek. Uzakta olduğun için kızgınsın, bunu anlıyorum ama burada sandığın gibi bir şey yok.”

“Deli olacağım. Ben yokken onun orada oluşunu kafamdan çıkarıp atamıyorum. Merak ediyorum sana kendisiyle olmanın ne kadar kolay olacağını söyleyip duruyor mu? Çıldıracağım Natalie.”

Keşke endişelerini dindirebilseydim ama yerinde ben olsaydım ben de aynı şekilde hissederdim. Bu yüzden onu suçlamıyordum. Burada değildi fakat hayatımın yarısından uzun bir süre boyunca sevdiğim kocam buradaydı. Vazgeçmeyeceğini fazlasıyla belli etmişti.

Aaron ve Aarabelle eve girerken dönüp onlara baktım.

“Beni dinle,” dedim sahile doğru yürürken. “Kalbim sana ait. Ruhum, vücudum, her şeyim sana ait. Bir tek sana. Bana güvenmek ve seni asla aldatmayacağıma inanmak zorundasın. Seni seviyorum, benden o kadar kolay kurtulamazsın.”

“Eve döndüğümde benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstereceğim. Seninle evleneceğim Natalie. Sahip olduğum her şeyi sana vereceğim. Yeter ki bekle beni.”

“Bana çoktan her şeyi verdin. Eksik tek şey bir an önce eve gelmen.”

Liam telefonu kapattı. Gözlerimi kapayıp karnımı okşadım. “Tahmin ettiğinden çok daha fazlasını verdin.”

Bölüm 20

“Hamileliğin on altıncı haftasındasın,” dedi Dr. Contreras gülümseyerek elimi tutarken. Başarısız geçen ilk hamileliğimin başından beri onunla çalışıyordum. Nasıl dehşete kapılmış olduğumu herkesten çok o biliyordu. Her geçen hafta bu sefer her şeyin yolunda gideceğine dair umudum azar azar artıyordu. “Hâlâ yüksek risk alanında-sın ama şu an sorunsuz gidiyorsun.”

“Beklemeye devam edeceğim,” dedim.

“Kendini bu moda sokma. Şu anda her şey harika görünüyor. En zor kısmını da atlatmak üzeresin.” Bana yaklaşıp elimi biraz daha sıktı. “Kendine inan Natalie.”

Ne olursa olsun iyi olacağıma dair inancıma sahip çıkmam gerekiyordu. Endişelenmemeliydim çünkü stres bebeğime de iyi gelmeyecekti. “Bana bunun nasıl olabildiği hakkında herhangi bir şey söyleyebilir misiniz? Yıllarca süründükten sonra, hele şimdi bunun için çabalamıyorken... Nasıl hamile kalabildim?”

“Bazen ilk bebeğin doğumundan sonra vücut kendini bir tür sıfırlamaya gider. Bir çeşit ‘ben bunu daha önce yaptım’ deme şekli. Aarabelle’den sonra senin döngün de baştan başladı, PCOS’in devam ettiği için düzenli adet görmüyor olsan bile hamile kaldığın esnada gebeliğe uygun

bir dönemdeydin. Bu iyiye işaret.” Dr. Contreras gülümse-di ve elindeki grafiğe bir şeyler yazdı. “Seni dört hafta sonra tekrar görmek istiyorum.”

“Bu süreci Aarabelle’deki gibi mi yürütüyoruz?”

Hamileliğim boyunca yüksek risk kategorisinde de-ğerlendirilmiştim. Hastane ziyaretlerim diğer annelere göre daha sıkı ve beni çok yakından takip etmişlerdi. Ayrıca ağır şeyler kaldırmam kesinlikle yasaklanmıştı. Çok dik-katli davranıyorduk. Kendimi pamuklara sarılması gereken kırılacak bir cisim gibi hissediyordum.

“Büyük oranda evet. Yorucu bir iş yapmanı istemiyo-rum. Gerekeceği sürece ayakta durma. On sekiz aylık bir bebeğin varken bunun zor olduğunu biliyorum ama elin-den geldiğince yorulmamaya çalış. Babadan yardım alıyor muyuz?”

Başka bir yöne bakıp başımı iki yana salladım. “Aa-ron, Aarabelle konusunda biraz yardımcı oluyordu ama bunu bilmiyor. Liam görevde ve ona bu süreçte bundan bahsedemem.”

Doktor güldü. “Eve dönüşü çok eğlenceli olacak eminim.”

“İlginç olacağı kesin.”

Elimi okşadı. “Her şey yoluna girecektir. Seni göze-tim altında tutacağız ve bir sonraki gelişinde ultrasona ala-cağız. Bunlar iyi haberler Natalie.”

“Şu anda Aaron ve Liam arasında çok stresli bir dö-nem geçiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun be-beğimi etkilemesinden korkuyorum.” Her gün savaştığım korkum buydu işte. Yine de kendimi sakin ve kontrol al-tında tutmak konusunda şimdiye kadar oldukça iyi gitmiş-tim.

Aaron'la anlaşıyorduk ama bütün bunların çok hızlı bir şekilde değişebileceğini biliyordum. Liam yakında eve dönmüş olacaktı ve dengeler yine değişecekti. Üstelik bu kez Aaron'ın ihanet hissi bir kat daha artacaktı. O beceremezken Liam onun karısını hamile bırakmıştı.

“Bunun senin için zor bir dönem olduğunu biliyorum ama bir kez olsun kendine odaklanmanı istiyorum. Aaron'la ve durumun detaylarıyla değil, kendinle gerçekten ilgilenmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?” diye sordu Dr. Contreras.

“Evet çünkü bu bebek benim için çok şey ifade ediyor. Ne olursa olsun bu bir mucize ve ben çok mutluyum.”

Gülümsedi. “Güzel. O zaman seninle birkaç hafta sonra görüşürüz. Bebeğini de o zaman göreceğiz.”

Muayenehaneden neşeli ve umutlu bir şekilde ayrıldım. Daha fazla çocuk sahibi olmanın hayalini kurmuştum ama bunun gerçekleşeceğini, hele de tıbbi destek almadan olabileceğini hiç ummamıştım. Liam ve ben içimde büyüyen küçük bir mucizeye imza atmıştık. Bunu nasıl karşılayacağını bilmiyordum fakat içimde biriken mutluluğa engel olamıyordum.

Bir bebeğim daha olacaktı.

Ofise döndüğümde şapşal bir keyif denizinde salınıp duruyordum. Bundan sonra asla hamile kalamayacağımı kendimi o kadar şartlamıştım ki bunun ne demek olduğunu düşünmek için dahi kendime izin vermemiştim. Aaron'a bu durumu inceliklerle anlatmak ve bunu kesinlikle Liam'a anlattıktan sonra yapmak gerekiyordu. Tanrım, umarım göbeğim erkenden şişmezdi.

“Dünyadan Lee'ye.” Jackson önümde durmuş elini sallıyordu.

“Selam! Duymamışım.” Boşluğa bakmakta olduğumu fark eder etmez yanaklarımı ateş basmıştı.

Jackson gülererek arkasına yaslandı. “Nasılsın?”

“İyi. İyiyim.”

Bir şeyler biliyormuş gibi gülüyordu ve Mark’ın ona söyleyip söylememiş olduğunu merak ediyordum. Onu öldürecektim.

“Dempsey Beyler de iyiler mi?” diye sordu.

“Evet. Liam görev için... Şey... Biliyorsun zaten,” dedim iç geçirerek. “İletişime geçebilmek için birkaç günümüz daha var.”

Jackson başıyla onayladı ve parmaklarını küttetti. Bazen onun ne kadar ilerlemiş olduğunu unutuyordum. Bir zamanlar beer pong* oynayan adam artık bir şirket sahibiydi. Başına gelen tüm kötü şeyleri yüklenmiş ve onları iyi bir sonuca varmak için kullanmıştı. “Sevkiyat süreci senin açından nasıl geçiyor?” diye sordu.

Sesinde bir yargılama yoktu. Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor olmalıydı. Korkularımı gizlemekte başarılı olabilirdim ama onlar orada öylece duruyorlardı işte. Her karanlıkta yüzlerini gösteriyorlar, üzerime sıçramak için fırsat kolluyorlardı. Birinin gelip bana onun öldüğünü söyleyeceğini düşünmek ödümü patlatıyordu. Bu Liam’ı sevmenin karşılığıydı elbette fakat o, kendi şeytanlarımla girdiğim bu savaşa değdi.

“Bazen iyi bazen kötü oluyorum. O Almanya’dayken iyiyim. O zamanlar daha sık konuşuyoruz, sanki iki sokak ötede oturuyormuş gibi oluyor fakat bir süredir iletişime geçemedik.”

* Pinpon toplarını fırlatarak yarısına kadar bira dolu plastik bardaklara basket atma oyunu. Genellikle ev partilerinde oynanır. Rakibiniz topu sizin bardağınıza isabet ettirirse bardaktaki bira- yı içmek zorunda kalırsınız. (ç.n.)

“Fazla uzun sürmeyecek.”

“Evet, yolu yarılادی. En zoru şu geçtiğimiz aydı,” dedim gülerek.

“Bizim için de öyleydi.” Deniz mavisi gözleri parlamış, yüzüne sıcak bir gülümseme yerleşmişti.

“Buraya kadar sadece benim hakkımda konuşmak için gelmedin eminim. Neler oluyor?”

Jackson doğrudu ve bana soruşturmanın gidişatı hakkında bilgi verdi. Bu benim işimi de etkiliyordu çünkü bu sorunun ilk ortaya çıktığı olaydı. Aaron Afganistan’a tedarik ettiğimiz malzemelerin neden yerine ulaşmadığını incelemek için gitmişti. Jackson vurulduktan sonra bu konu kapanmış gibi görünüyordu fakat derine inmeye başladıkça durumun daha ciddi olduğunu görüyorlardı.

“Yardıma ihtiyacınız olursa seve seve yardım ederim,” dedim desteğimi belirterek.

“Gazetecilik geçmişini kullanarak bazı şeylere dönüp bakabileceğini umuyordum ama seni zorlamak istemiyorum.”

“Seyahat etmek zorunda olmadığım sürece sorun değil. Kontaklarımın ne kadar güçlü olduğunu ve neler bulabileceğimi bilmiyorum ama bazı tanıdıklarım var.”

Jackson başıyla onayladı. “Harika. Teşekkürler Lee.” Tuhaf bir şekilde etrafına bakıyordu ve buraya geliş sebebinin sadece bu olmadığına adım gibi emindim.

“Başka bir şey var mı?”

“Aaron bundan sonra daha sık ofiste olacak. Konuşmaya başladığınızı ve hayatlarınıza devam ettiğinizi biliyorum ama seni önden bir uyarmam gerektiğini hissettim.

Yaptıklarını bağışladığımı sanma ama Aaron uzun süredir arkadaşım ve kışımı da o kurtarmıştı. Eğer çalışma saatlerini azaltmak ya da daha sık evden çalışmak istersen, seni mümkün olduğunca rahatlatmak için elimden geleni yapmaya hazırım.”

Aaron ve ben bu süreci atlatmak için bir yol bulmuştuk. Birbirimize medeni ve anlayışlı davranıyorduk ama birlikte çalışmanın çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Özellikle de hamileyken. Aaron beni desteklemekle yükümlü değildi ve ondan bir beklentim yoktu. Para kazanmam gerekiyordu.

“Bu konuyu biraz düşünebilir miyim?”

“Tabii ki. Sadece senin de arkadaşın olduğumu bilmeni ve ne senin ne Aarabelle’in acı çekmesine izin veremeyeceğimi bilmeni istiyorum.” Jackson bana sert bir bakış attı. “Ciddiyim Lee.”

Sırıtarak başımla onayladım. “Biliyorum. Pekala, evlilik planlarınız ne durumda?”

Jackson’la yaklaşan düğün ve ne kadar mutlu olduğu hakkında konuştuk. Onu eskiden olduğu gibi, Catherine’le görmek güzeldi. Birbirlerinin ilk aşkı olmayabilirlerdi ama gerçekten birbirleri için yaratılmışlardı. Ben de Liam için böyle hissediyordum.

Gelecek planımı böyle kurmamış olabilirdim fakat Liam beni ölesiye mutlu ediyordu. Kalbimin orada olduğunu bilmediğim parçalarını bana gösteriyordu. Karanlık zamanlardaki kararlılığı ruhuma huzur veriyordu.

Bilgisayarıma bir Skype çağrısı gelmişti. Saçlarımı düzelttim. Liam’ı haftalardır görmemiştim ve ona güzel görünmek istiyordum.

“Selam!” Yüzünü ekranda görür görmez neşeyle çığlık atmıştım.

“Tanrım, gözlerini özlemişim,” dedi ve gülümsedi.

Ona bakarken gözlerim dolmaya başlamıştı. Koyu kahverengi saçları normalden daha uzundu ve çok sevdiğim kirli sakalı artık iyice uzayıp tam bir sakala dönüşmüştü. Hâlâ nefesimi kesiyordu.

“Ben her yerini özledim.”

“Harika görünüyorsun. Nasılsın?” diye sordu ve uzanıp yastığına yaslandı.

“İyiyim. Seni özlüyorum,” dedim. Keşke daha düzgün sözcükler seçebilseydim çünkü özlemek yeterince güçlü bir anlam ifade etmiyormuş gibi geliyordu. Ona, muhtemelen sağlıklı olmayan bir şekilde ihtiyaç duyuyordum.

Güldü. “Ben de seni özlüyorum Lee. Aarabelle nerede?”

“Aaron’la birlikte.”

“Ah,” dedi ve yüzü biraz düştü. “Önceki gün Mark’tan bir e-posta aldım.”

Panik yüzünü göstermişti ama onu hızla maskeleyeyi başardım. “Öyle mi?”

“Evet, bir girip her şey yolunda mı görmek istedim. Gözcülerin görevini yaptığını ve seni kontrol ettiğini, keyfinin yerinde olduğunu bana bildirdi.”

“Gözcüler derken?” diye sordum hafif kızgınlıkla.

“Sana göz kulak olması için birilerini görevlendirmeyeceğimi sanmıyordun herhalde?” dedi gülümseyerek.

“Sanırım bu oyunları benim de bildiğimi unutuyor-

sun Dreamboat.” Karşılıklı sataşmalarımızı özlemiştim. Bu en sevdiğim şeylerden biriydi. En zorlu durumları bile üs-tesinden gelmesi kolay hale getiriyordu.

“Evet ama unutmadım. Kızlarımın iyi olduğunu bil-mem gerekiyor.” Aarabelle’i de buna dâhil etmesi kalbimi aşkla doldurup taşıyordu. Bebeğimize harika bir baba ola-caktı.

Alt dudağımı ısırarak ona bu konuyu açıp açmamak arasında gidip geliyordum. Suyun sıcaklığına bir bakmaya karar verdim. “Son seyahat nasıl gitti?”

“Benden ve buradaki durumdan bahsetmeyelim bile. Şu anda kendi topraklarımda olmayı o kadar çok isterdim ki,” dedi Liam somurtarak ve devam etti. “Arka arkaya ap-talca hatalar yapıyor. Görsen, yanımda bir avuç çaylakla buraya gelmişim sanırsın. Tahammül sınırlarımı çoktan geçtiler ve eğer bir hata daha olursa birkaç kişinin kellesini alacağım. Hele bu son zırvalamaları neredeyse birinin ha-yatına mal oluyordu.”

Hayır. Ona şimdi söylemeyecektim.

“Üzgünüm,” dedim omuz silkerek, bir miktar hayal kırıklığına uğramıştım. Ona bebeğimizden bahsetmek is-tiyordum. Elbette bunu telefonda ya da Skype’ta yapmak-tansa yüz yüze yapmayı tercih ederdim. “Bu arada boşan-ma sonuçlanmak üzere.”

“Senin açından tamam mı?”

“Hayatımıza geçmişin hayaletleri olmadan yeniden başlamaya hazırım,” diye cevap verdim ciddiyetle.

Liam duraksadı ve sonra bakışları ciddileşti. Öne eğildi, sesinden içtenlik akıyordu. “Seni mutlu edeceğim Natalie. Sana istediğin her şeyi vereceğim ve sana asla iha-

net etmeyeceğim. Seninle birlikte olduğumuz sürece yalnızca sen ve Aarabelle için yaşayacağım. O benim kızım değil biliyorum ama onu kendi kızım gibi seveceğim. Sana daima en iyisini yaşatacağım, daha azını asla görmeyeceksin.”

Kalbim doruklara tırmanırken gözyaşlarım dökülmeye başlamıştı. “Beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin.”

“Biz tam olması gerektiği gibiyiz Lee. İniş çıkışlarımız yok demiyorum ama ben her zaman yanında olacağım. Senden uzak olmak zorunda olduğumda bile senin yanıdayım.”

Öne doğru kaydım ve ona bir öpücük gönderdim. Ben bir daha bulamayacağımı düşünürken bu adam bana aşkı yeniden sunmuştu. Bana kendimi ona açmamı sağlayacak kadar güven vermiş, beni koruyacağına beni inandırmıştı. Beni kendinden uzaklaştırdığında bile bunu bizi korumak için yapmıştı. Paylaştığımız aşk hayatta bir kere yaşanabilecek bir şeydi. Bizi bir trajedi birleştirmiş olabilirdi ama birbirimize bağlanmamızı sağlayan şey gerçek aşktı.

“Seni seviyorum Liam Dempsey.”

“Tam da bana bunu kanıtlaman gerektiğini düşünüyordum,” dedi göz kırparak.

“Ah, bunu nasıl yapacağım peki?” dedim gülümseyerek. Liam’ın gözleri ise için için yanmaya başlamıştı.

“Seni görmek istiyorum tatlım.”

Gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“Seni duymak, sesimle kontrolünü kaybedişini izlemek istiyorum. Seni o kadar çok istiyorum ki... Ve elimizden bundan fazlası gelmiyor.”

Eğer Liam’la bunu yapmak istiyorsam bu tek şansım olabilirdi. Yakında hamileliğim iyice belirginleşecekti ve bunu tekrar yapamayacaktım.

Dizüstü bilgisayarımı aldım, hafif şişkinliğimi gizlemesini umarak ışığı kapattım ve yatağa doğru yürüdüm. “Daha önce hiç yapmadım.”

“Ben de öyle tatlım ama bunun için ölüyorum ve bunu seninle yapmak istiyorum. Sana dokunamasam bile seni görmek ve zihnimde hissetmek istiyorum.”

Pencereden sızan, batmakta olan zayıf güneş ışığı tenimde parlıyordu. Sinirlerimi gevşettim ve üstümü çıkardım. Gözbebeklerinin büyüdüğünü görebiliyordum ve özgüvenimi yüksek tutmak için bundan güç aldım. Yatağına oturuşunu izlerken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. “Tek soyunan ben olmayacağım herhalde, değil mi?” diye sordum.

Liam sıırttı ve tişörtünü çıkardı. Kasları hareket ederken gördüğüm kıvrımları ağzımın suyunu akıtmıştı. Ona dokunmayı delicesine istiyordum. Elimini ona uzattım ama tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp tenini parmaklarımla ucunda hissetmekti. “Sutyenini çıkar tatlım.” Liam’ın fısıldıyor fakat sesi alev alıyordu.

Elimi arkaya götürürken Liam’ı izliyordum ve birden durdum. Bunun yerine ellerimi omzuma götürüp yavaşça askıları indirdim. “Böyle mi?”

“Çok güzelsin,” dedi hırıltılı bir sesle.

Yavaşça kollarımı askılardan kurtardım ve arkaya uzanıp sutyenimin kopçasını açtım. Sutyenim düştüğünde Liam’ın çıkardığı o ses bacaklarımla arasında bir ateş topunun belirmesine neden olmuştu.

“Eğer orada olsaydım her yerine dokunurdum. Elle-rime hâkim olamazdım. Orada olmamı ister miydin?”

“Evet,” dedim bir soluk alarak, gözlerimi kırıştı-tırdım. Hayatımın en erotik anıydı bu. Binlerce kilomet-re uzaktaydı ve yine de bana kendimi seksi hissettiriyordu. Saçımı arkaya atıp ona bütün manzarayı sunarken alçak bir sesle inliyordu.

“Sana nasıl dokunmamı isterdin, göster bana Lee. Ellerimi teninin neresine bırakmamı isterdin?”

Parmaklarım karnımdan göğüslerime doğru ilerledi. Gözlerimi kapayıp sadece onun sesini dinliyor, tenime do-kunan elin ona ait olduğunu hayal ediyordum.

“Göğüslerini dudaklarımın arasına alırdım. Onları sırayla emer, sonra dilimle o güzel göğüslerini teker teker yalardım.” Çatallı sesi iniltisine karışıyordu.

“Liam,” diye fısıldadım.

“Dudaklarımı vücudunun her yerinde gezdirirdim. Seni öperdim, sana dokunurdum, seni yalardım... Tadını düşünmek bile aletimi taş gibi yapmaya yetiyor.”

Gözlerimi açtım. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Bil-gisayar üzerinden konuşuyor olmamız umurumda değildi. Tek istediğim oydu. “Göster bana,” dedim.

Liam ayağa kalktı, şortunu ve iç çamaşırını çıkardı. Hareket etmiyor, vücudunun her santimini görmem için kendini sergiliyordu. Ona dokunmayı özlemiştim. Tenini ellerimde hissetmeyi... “İsterdim ki...”

“Şu anda senin yanıdayım Lee. Tam önündeyim. Söyle bana,” dedi emrederek.

“Parmaklarım teninde olurdu.” Damarlarım arzuyla yanıp tutuşurken nefes nefeseydim.

“Nerede?”

“Kollarında gezinirdim,” dedim gözlerimi kapayarak ve parmaklarımı kendi tenimin üzerinde dolaştırdım. “Kaslarının tüm kıvrımlarını ezberlerdim. Onlar bana ne kadar güçlü olduğunu ve bana kendimi nasıl güvende hissettirdiğini hatırlatıyor.” Liam’ın iniltisi beni devam etmem için cesaretlendiriyordu. “Parmaklarım omuzlarında dolandıktan sonra en sevdiğim kısma, göğsüne gelirdi.”

“Beni öldürüyorsun tatlım.”

Gözlerimi açtığımda eliyle aletini kavradığını gördüm. Başını arkaya yaslayıp gözlerini kapamış, yavaş yavaş hareket ediyordu. Ekranın içinden onu çekip almak istiyordum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Sesimle mastürbasyon yapmasını izlemek ve onun için bir şeyler yapacak olmak gördüğüm en seksi şey olabilirdi.

“Göğsünün her yerini öperdim. Dilimle aşağı doğru inerdim ama parmaklarım hâlâ olduğu yerde kalırdı. Kıvrımlarının üzerinden teker teker, yavaşça geçer ve tenini emerdim. Seni ağzıma almadan önce sana dokunduğumda kaslarının nasıl gerildiğini hissederdim.” Liam durmuştu ve gözlerinden lavlar fışkırıyordu.

“Üstündekileri çıkar, seni görmek istiyorum.”

Pantolonumu ve çamaşırlarımı çıkardım. İkimiz de çıplak ve birbirimizden uzaktaydık ama tam şu anda diğer her anlamda baş başaydık.

“İslandın mı? Göster bana,” dedi talepkar bir sesle. Gözlerindeki ateş istediği her şeyi ona vermem için içimde bastırılmaz bir istek uyandırıyor. Yatağa uzandım ve kamera açısının ona görmek istediği şeyi sunmasını umdum fakat yine de biraz olsun saklanmaya çalışıyordum. “Lanet olsun Lee. Yanında olsam sana neler yapmazdım.”

Tenim alev gibi yanıyordu. Dolmaya başlamış ve duyarlılığı artmış göğüslerime yavaşça dokundum.

“İşte böyle. Benim yerime dokun kendine,” dedi Liam beni cesaretlendirerek. “Ağır ağır git ve göğüs uçlarını okşa. Evet,” diye inlerken ben de onun kendine nasıl dokunduğunu hayal ediyordum. “Parmaklarını bacaklarının arasına götür tatlım.”

Bir saniye için tereddüt ettim fakat içimdeki ateşi söndürme arzusuna daha fazla dayanamıyordum. Ellerim göğüslerimden karnıma, oradan da daha aşağıya iniyordu. Bir anlığına bebeği düşünüp duraksadım. Bunu ona söylemem gerektiğini düşünüyordum fakat yeniden onun sesini duydum.

“Seni seviyorum Lee. Seni sesimle sevmeme izin ver.”

Bu, doğru bir zaman değildi ve kesinlikle ortamı bozacaktı. “Anlat bana Liam.”

“Ağır ağır giderdim, seni iyice delirtirdim. Seni tamamen görebilmek için bacaklarını iyice açıp iki yana ayırdım. Benim için kıvranırken durup seni izlerdim. Sonra, dudaklarımı yaklaştırıp seni tek seferde, baştan sona yalardım.”

Yemin ederim yıldızları görüyordum. Sesi kalın ve tutkuluydu, hemen şu anda boşalabilirdim. Parmağımı klitorisime bastırıp küçük daireler çizmeye başladım.

“Ama bu sadece başlangıç olurdu çünkü ardından dilimi içine sokar ve seni önce dilimle becerirdim. Öyle incelikle falan değil, saf tutkuyla. Orada cennetin tadını alır ve sonsuza kadar orada kalmak isterdim.”

“Aman Tanrım,” diye inledim giderek yükselirken.

“Dilimi iyice sardığını hissettiğimde parmağımı içi-

ne sokar ve vücudun beni yeterince sıkı kavrayıp aletimi içinde isteyene kadar seni yalvartırdım.”

“Şimdi yalvarıyorum,” diye inledim kısık sesle.

“Biliyorum. Boşalt kendini. Beni ne kadar çok istediğini göster bana.”

Hırıltılarını ve inlemelerini duyarken giderek hızlanıyordum. Yatağımın üzerinde uzanmış, onun ellerini, onun dudaklarını, onun dokunuşunu hayal ediyordum.

“Sadece sen Natalie. Sadece sen beni böyle sertleştirebiliyorsun. Seninle birlikte olmayı düşünmekten başka bir şey yapamaz hale getiriyorsun,” diye beni tahrik etmeye devam etti, ben zevkten kıvranırken. “Sana dokunuyorum. O güzel vücudunun üstündekilerin benim ellerim olduğunu düşünüyorum. Orada olsam içine girerken dilimi dudaklarının arasına bırakır, sen her darbemde parçalara ayrılırken sana sahip olduğumu gösterirdim.”

Birden patlamıştım. Hayatımdaki en güçlü orgazmlardan biriydi ve vücudum sarsılıyordu. İnliyor ve kesik kesik soluk alıyordum. Başımı çevirdiğimde Liam’ın da hemen ardından boşalışının son anlarını yakaladım. Adımı haykırdı ve sonra orgazmı sona erince temizlendi.

“Güzel, sanırım hayatımdaki en harika Skype buydu,” dedi gülümseyerek. Ben de yüz üstü yatarak kamufle oldum.

“İlginç olduğu kesindi,” dedim kızarak.

“Bekle bir saniye, kapı çalıyor,” dedi ve hızla giyindi.

Kendimi birden çok çıplak hissetmiştim. Geceliğimi aldım ve üstüme geçirdim. Kapıyı çarparak kapatmadan önce Quinn ile tartıştığını duydum.

“Hey,” dedi. Rahatsız olmuş görünüyordu. “Bunun için özür dilerim.”

“Sorun değil. Kapıyı daha önce çalmamış olduğu için sevindim hatta,” dedim kıkırdarak.

Liam hemen cevap vermedi. Eliyle yüzünü sildi. “Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyorum ama tekrar cepheye dönemem gerekiyor. Birkaç günlüğüne ya da biraz daha fazla bir süre burada olmayacağım. Yine.”

“Ben kısa bir izinde olduğunuzu düşünüyordum.”

Bunun elinde olmadığını biliyordum. Ama bu görevler beni öldürüyordu. Ondan haber alamayınca endişeleniyor ve meraklanıyordum. Şimdiye kadar keçileri kaçırmamayı başarmıştım ama aynı zamanda bu korku olur olmaz yerde karşıma çıkıyordu.

“Öyle olması gerekiyordu ama Quinn az önce gelip bana hazırlanmaya başlamamız gerektiğini haber verdi. Bu hiç bana benzemiyor.” Başını çevirdi ve derin bir soluk verdi.

Ne demek istediğini anlamamıştım. “Sana benzemeyen ne?”

“Bu stresli, öfkeli, eve dönmeye hazır adam tipi. Beni mahvettin,” dedi gülerek. “Sen ve Aarabelle için endişeleniyorum. İyi misiniz, bir şeye ihtiyacınız var mı merak ediyorum. Bu beni yiyip bitiriyor. Sen beni yiyip bitiriyorsun. Bu evli herifler bunu nasıl yapıyor bilmiyorum.”

O kadar harap bir haldeydi ki bunu ondan söküp alabilmeyi çok isterdim. En iyi denememi yaptım. “Yaptığın işin ne olduğunu biliyorum. Yeni bir SEAL eşine göre benim küçük bir avantajım var. Ben daha önce bu ayak-kabıllarla dans ettim. Oradayken önemli olan senin kim

olduğunu hatırlaman. Sen Liam Dempsey değilsin. Sen Dreamboat'sun. Eğer işini yapmazsan eve, bana dönemezsin. Bu yüzden işini yap ve yaptığın işin hakkım ver. Sonra eve geldiğinde istediğin kadar sızlanabilirsin.”

“Ben ne zaman bu kadar şanslı oldum?”

“Beni en zor zamanımda sevdin. Varlığımla beni iyileştirdin, sadece kendin olarak. Şanslı biri varsa o benim.”

“Döndüğümde seni arayacağım. Eve dönmeden önce bir Skype daha yapmak için plan yapabiliriz,” dedi sırtıarak ve öne eğildi. “Ve tam olarak bugünkü gibi bir Skype’ı kastediyorum.”

“Önce bunu hak etmen gerek,” dedim gülümseyerek ve öne kaydım. “Yoksa bir dahaki sefer kamerayı tavana doğrulturum.”

“Yapamazsın.”

“Ah, yapamaz mıyım?”

“Seni çok yakında tekrar tamamen göreceğim,” dedi gülerek.

“Göreceğiz.”

“Aarabelle’i benim için öp ve ona lazımlık eğitimini tam ver,” dedi ve güldü.

“Olur. Seni seviyorum.”

“Ben daha çok seviyorum. Yakında görüşürüz.”

Bir duygu seli boğazımı düğümlerken başımla onayladım. Onu özlüyordum ve görüşmeyi sonlandırmak istemiyordum. Fakat gitmesi gerektiğini biliyordum ve onun adına da güçlü olmalıydım. Liam görüşmeyi bitirdi ve onunla bir sonraki görüşmemiz için günleri saymaya başlayarak elimi karnıma götürdüm.

Bölüm 21

“Aaron, benim için sorun değil,” dedim ona onuncu kez. Sadece evden çalışmaya karar vermiş olmama bozulmuştu ama bu en iyisiydi. Her gün onunla yan yana çalışmak istemiyordum. Ayrıca bu bana evde Aarabelle ve yeni bebeğimle baş başa olma şansı veriyordu. Hamileliğimin on dokuzuncu haftasıydım ve insanların yanmdayken bunun belli olup olmadığını düşünüp duruyordum.

“Sende bir değişiklik var.” Bulunduğum yere doğru yürüdü ve bana baktı.

Lanet olsun. Anlayacaktı. Şimdiye kadar geniş elbiseslerimi giymek ve her şeyi saklamak konusunda fazladan dikkatli davranmıştım.

Karşımdaki ise Aaron, yani bir SEAL sorgu yargıçıydı. Kitaptaki tüm numaraları bilen kişi. O ve Liam aynı kumaştan yapılmışlardı. Son iki haftadır Aaron’la aramız oldukça iyi gidiyordu. Boşanmamız gerçekleşmişti ve ikimiz de kendi yolumuza gitmek konusunda özgürdük. Aarabelle’in iyiliği için birbirimize karşı anlayışlı olmaya söz vermiştik. Kalbimin kime ait olduğunu biliyordu, ben de onun kendisi için birisini bulması gerektiğini biliyordum.

O kötü biri değildi, hiç olmamıştı. Bazı kötü seçimler yapmış, kafası karışık bir adamdı. Ne yazık ki, onun

durumunda bu ona pahalya patlamıştı. Hepimize pahalya patlamıştı. Birlikte olmasak bile Aarabelle için harika bir baba olacağını kanıtlamıştı. Her hafta gelip bizimle akşam yemeği yiyor ve iki haftada bir hafta sonları Aarabelle'i alıyordu.

“Ne olur bana akıl oyunları yapma. Sadece başımda çok fazla iş var.” Onu başımdan savmaya çalıştım.

“Hayır, başka bir şey var.”

“Durmanı rica ediyorum, lütfen.” Liam'dan önce öğrenmesini istemiyordum. Hatta öğrenmesini bile istemiyordum ama bunun bir yolu yoktu. Göbeğim biraz daha belirginleşmeye başlamıştı ama bugün üzerinde sweatshirtim vardı. Karnımı görmesine imkan yoktu.

“Yalnızca endişeleniyorum,” dedi Aaron ve durup bekledi.

O anda cep telefonum çaldı ve bu zorlu ve hayli rahatsız konuşmaya son verdi. Ekranı baktım fakat tanımadığım bir numaraydı.

“Alo?” diyerek açtım.

“Natalie?” Tanımadığım bir adamın sesiydi.

“Evet, benim, kiminle görüşüyorum?”

“Ben Aidan Dempsey, Liam'ın babası. Numaranı Liam'm gitmeden önce bıraktığı acil durum dosyasından aldım.”

“Ah, merhaba Bay Dempsey.” Birden endişelenmeye başlamıştım. “Her şey yolunda mı?”

Liam'ın babası iç geçirdi ve uzun bir süre bekledi. “Böyle aradığım için özür dilerim.” Bir kez daha durdu ve burnunu çekti. “Ben sadece - ne yapacağımı bilemedim,” dedi. Sanırım kalbim az önce uçurumdan atlamıştı.

Boğazımı tuttum ve Aaron hiç vakit kaybetmeden yanımda belirdi. “Sorun nedir?” Kelimeleri ağzımdan güçlükle çıkarabilmişim.

“Karım,” dedi ve durup nefes aldı. “Bir kaza geçirdi. Ve doktorlar... Henüz bir şey söylemiyorlar. Ama kötü bir kazaydı.” Sesindeki acı hissediliyordu ve ben rahatlama ve gerginliği aynı anda yaşıyordum. Söz konusu Liam değildi fakat bu da en az onun kadar zor olacaktı.

“Çok, çok üzgünüm.”

“Onun eve dönmesi gerek.” Ağlamaya başlamıştı ve kalbim on bin parçaya bölünmüştü. Bacaklarım titriyordu. Oturmam gerekiyordu. “Başaramayacak ve ailesinin buraya gelmesini söylediler fakat geride sadece ben ve Liam kaldık.” İrlanda aksanı artan duygularıyla birlikte giderek belirginleşiyordu.

“Liam mı?” diye sordu Aaron ve başımı iki yana salladım.

“Ben yardım edebilirim. Sizden birkaç şey öğrenmem gerek. Liam şu anda bir görevde ama elimden geleni yapacağım.” Bunun Liam’ı ne kadar yaralayacağını düşündükçe gözlerim yaşlarla doluyordu. Kız kardeşinin ölümü yeterince kötüyü ve şimdi annesi de hayata pamuk ipliğiyle tutunuyordu.

Liam’ın babası, annesinin durumu ve hangi hastane-de olduğu hakkında tüm bilgileri verdi. Her şeyi not alırken Aaron’m eli omzumdaydı. Bana sessizce destek oluyordu.

Babası derin bir soluk verdi. “Bunu ona söyleyemem.”

“Merak etmeyin Bay Dempsey. Liam’ı eve döndüreceğim.”

Telefonu kapattım. Aaron bana empatiyle bakıyordu. Bu, tüm bunların üstesinden gelmenin bir yolunu bulacağımız konusunda bana küçük bir umut veriyordu. “Bu onu mahvedecek Lee. Krissy öldüğünde neredeyse aklını yitiriyordu. Ben oradaydım,” diye hatırlattı Aaron.

Kardeşinin cenazesine Liam’la birlikte gitmişti. Ohio’dan döndüğünde Liam’ın bundan nasıl kötü etkilendiğini anlatmıştı. O sürekli gülen ve espriler yapan adamın nasıl güçlülükle gülümseyebildiğinden bahsetmişti. Şimdi bile Liam ondan bahsederken zorlanıyordu. Krissy’yi uyusunda gelişen bir kan pıhtısı öldürmüştü.

Aarabelle’e baktığımda duygularım bir baraj kapağı açılmışçasına içimden dökülüyordu. O anne olduğumu, onun odasına girdiğimi hayal ettim. Onu uyuyor sanışım ve yanı başında oluşum gözlerimin önüne geldi. Bu yük giderek ağırlaşıyordu ve hıçkırmaya başladım.

“Bu çok fazla,” dedim.

Aaron üzerime eğildi ve ellerimi tuttu. “Bunu söylediğime inanamıyorum. Ama güçlü olmak zorundasın. Onun sana ihtiyacı olacak. Eğer gitmen gerekirse bir süreliğine Aarabelle’e ben bakabilirim. Ben de gidebilirim derdim ama sanırım henüz o noktanın uzağındayız.” Aaron kafasını çevirdi.

“Ona bu kadar uzun süre bakabileceğinden emin misin?”

İç geçirdi. “Evet, ama bakamazsam bile yardım isterim.”

“Çıkıntılık yapmaya çalışmıyorum ama onu kızımızın yanında istemiyorum.”

Aaron bakışlarını kaçırdı ve ardından bana döndü. “Onunla hiç görüşmedim. Seni kızdırmak için söylemiştim.”

“İyi.”

“Özür dilerim,” dedi yüzünde beliren utançla.

Yalan söylemişti. Bir kez daha.

“Kızıl Haç’ı bilgilendirmem gerekiyor.” Ayağa kalkıp klasörlerimin olduğu tarafa doğru yürüdüm. Amerikan Kızıl Haçı bu bilgiyi sistemine alıyor ve ardından Liam’in birliğine iletliyordu. Söz konusu kişi annesi olduğu için birliğinin ona eve dönüş izni vermekte sorun yaratmayacağını düşünüyordum.

Mesajımı ilettikten sonra Aaron’la birlikte sessizce oturduk. Aarabelle uyuyordu ve ben Liam’den ya da babasından gelecek telefonu bekliyordum. O Virginia’ya gelecekti ama sonra ne yapacağımızı bilmiyordum.

Aaron boğazını temizleyince başımı kaldırıp ona baktım. “Eğer senin için sorun olmayacaksa burada kalabilirim,” diye teklif etti.

“Yardımın için minnettarım.” Son birkaç haftadır arkadaş olarak ilerleme kaydetmiştik. Aramızda, en azından benim için, bir kıvılcım ya da bağ yoktu ama en başından beri var olan arkadaşlığımız hâlâ güçlüydü.

“Neden biraz uyumuyorsun? Ben burada kalırım, eğer bir şey olursa yanındayım.”

Başımla onayladım ve telefonuma baktım. Saatler olmuştu ama arayan yoktu. Bu işlerin biraz zaman alacağını biliyordum ama şu an zaman kaybedecek lüksümüz yoktu. Her dakika değerliydi ve sanki bir saatin tik taklarının durmasını bekliyormuşuz gibi hissediyordum.

Odama çıktığımda ilk işim yatağıma uzanmak oldu ama zihnim beni rahat bırakmıyordu. Liam'ın bir acıya daha katlanmak zorunda kalacak olması beni deli ediyordu. Onu seviyordum, sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Bunu düşmanım için bile istemezdim. Kaderin ağları ikimiz için de adil olmamıştı. İkimiz de çok büyük acılar yaşamış ama iyiliği birbirimizde bulmuştuk.

Gözlerimi kapadım ve çağrısını bekleyerek telefonu elime aldım. Ona ne kadar detay vereceklerini bilmiyordum ama Mason'ın beni araması için Liam'a izin verecek kadar sağduyulu olacağını düşünüyordum. Umuyordum ki yirmi dört saatten az bir süre sonra birlikte olacaktık ve ben onun yaslanacağı omuz olacaktım.

Pencereden vuran güneşle birlikte uyanır uyanmaz yataktan sıçradım. Telefonuma baktım ama cevapsız arama yoktu. Bu hiç akla yatkın değildi. Şimdiye kadar çoktan evi aramış olmalıydı. Bu acil bir durumdu. Görevde olsun ya da olmasın, irtibat birimiyle iletişim kurmuş olması gerekiyordu.

Aaron bu işleri biliyor olmalıydı. Hızla aşağı indim. Aarabelle oyuncaklarıyla oynarken o da kahvesini içiyordu. "Günaydın," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Hey, çok endişeleniyorum. Hâlâ aramadı." Korkularımı doğruca dile getirmiştim.

"Eğer düşman sınırları içindelerse arama imkanı olmayacaktır. Öncelikle görevi tamamlayıp ardından geri dönecektir. İlk fırsatta iletişime geçecektir. Ana üste olmayıp görevde olması büyük şanssızlık," dedi Aaron beni rahatlatmaya çalışarak. "Bunun kulağa hoş gelmediğini biliyorum ama biz göreve giderken risklerin farkında olarak gidiyo-

ruz. Ölen birisine veda etme şansımız olmayabileceğini biliyoruz. Bebeklerin doğumlarını ve tatillerin pek çoğunu kaçıırıyoruz. Bu berbat bir durum ama aynı zamanda yaşam tarzımız.”

“O günleri özlüyor musun?” Bunu hep merak etmiştim.

Donanmadan ayrıldığında bunu daha çok Mark ve Jackson için yaptığını düşünmüştüm. Jackson liderleriydi ve yeni bir görev almamayı ilk seçen o olmuştu. Mark görevlendirilmiş olmasına rağmen o da Jackson’ın peşinden gitmişti. Ama Aaron tereddütte kalmıştı. O, Jackson ve Mark gibi bir silahlı çatışmada yaralanmamıştı. Öte yandan, onun payına düşen daha farklı olmuştu.

“Hayır, ben bundan sonra hiçbir yere gitmiyorum. Bir kızım var ve seni bir daha böyle bir durumun içine sokmam,” dedi ve başını çevirdi. Sesindeki ton, cümlesinin altında yatan mesajı yeterince vurguluyordu.

“Bu ne demek oluyor?” diye sordum elimde olmadan.

“Şu demek oluyor, göreve gitmeyi size tercih etmem. Ben buradayım Lee. Bir yere gitmiyorum, yaralanmıyorum ya da ölmüyorum. Buradayım.” Aaron’ın sesi alçaktı ve yalvarıyordu.

“Sen gittin, yaralandın ve lanet olsun, hatta öldün. O zaman da aktif görevde değildin. Bunu bana karşı kullanma,” dedim onu uyararak.

Ayağa kalktı ve tavana baktı. “Bu bizim evimiz Natalie. Yuvaya çevirdiğimiz evimiz. Çocuğumuz burada doğdu, kavgalarımızı burada ettik, burada seviştik ve ben burada yaşlanacağımızın hayalini kurdum.”

Buraya nereden geldiğini bilmiyordum. Aylardır bu tarz bir hamle yapmamıştı. Birbirimize arkadaşça davranıyorduk ve onu bir şansı daha olduğuna inandıracak hiçbir harekette bulunmuyordum.

“Ben de öyle sanmıştım. Hayatımızın bu noktaya gelmesi benim seçimim değildi. Bazı hataların olduğunu biliyorum. Hepsi için seni bağışladım ama bu sana karşı olan hislerimi değiştirmiyor. Seninle bu konuda tartışmak istemiyorum,” dedim ona durması için yalvararak.

“Ondan çocuk sahibi olmanı istemiyorum.” Aaron’ın sesi bu sözcükleri söylerken çatırdamıştı. Karnıma bakıyordu ve gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Bakışlarını takip ettiğimde üzerimde kısa şortum ve askılı bluzumdan açıkça belli olan göbeğimle karşısında durmakta olduğumu fark ettim. “Ondan hamile olduğundan şüphelenmiştim ama buna inanmak istemedim. Seni gerçekten kaybettim. Değil mi?”

“Sana hiç ümit verdim mi?” diye sordum tereddütle. Ona tekrar birleşeceğimizi düşündürmemek için çok çabalamıştım.

Önce Aara’ya, ardından bana baktı. “Öyle ummuştum Lee. Yardım alıyordum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Tanrım, bunu biliyorum. Ama seni her zaman sevdim. Birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi sana kanıtlamak için her şeyi yapardım. Doktorların istediği her şeyi yapıyorum. Hiçbir kadınla görüşmüyorum çünkü hiçbirisi sen gibi değil. Tekrar birlikte olabiliriz, bu kez daha iyi olabiliriz.”

“Aaron, ne olur bunu şu an yapma. Çünkü Liam görevde. Annesi yoğun bakımda ve ben hamileyim. Seni seviyorum, seni her zaman sevdim ama aramızdaki sevgi artık

değişti. Arkadaşlığa, birlikte huzurlu olmaya evrildi. O aşkımız parmaklarımızın arasından kayıp gitti ve yaptığımız seçimler geleceğimizi başka türlü şekillendirdi. Geçmişim her zaman senin olacak ama geleceğimde Liam var.”

“Geleceğimizi kendimiz belirleriz.”

“Geçmişimizi de,” dedim alçak bir sesle.

Bir kez daha karnıma baktı ve başını ellerinin arasına aldı. Ona biraz zaman tanıdım çünkü bunun kolay olmadığını tahmin edebiliyordum. Brittany’yi öğrenmek benim için korkunç olmuştu ve hamileliğimi bu şekilde öğrenmesini kesinlikle istemezdim.

“Bunu deniyor muydunuz? Bana söyleyecek miydiniz?” diye sordu kısık bir sesle.

“Önce onun bilmesini istiyordum ve hayır, denemiyorduk,” dedim dürüstçe.

“Aklım almıyor. Ben yıllarca deneyip seni hamile bırakamazken o...” dedi cümlesini tamamlamadan.

Ayağa kalktı ve Aarabelle’e doğru yürüdü. Alnına bir öpücük bıraktıktan sonra bana döndü. “Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim ama şu anda sana bakamıyorum. Daha sonra uğrarım. Şu an biraz zamana ihtiyacım var.”

Onu üzmem istemiyordum. Niyetim bu değildi. “Bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Seni üzdüğüm için özür dilerim.”

“Sanırım şimdi berabereyiz,” dedi acıyla gülümseyerek.

Kızgın ve üzüntülü olduğunu biliyordum ama bu canımı yakmıştı. Ona karşılık vermek yerine sessiz kalmayı

seçtim. Bu ikimiz için de iyi bitmeyecekti ve onu daha çok üzmek istemiyordum.

Bir kez daha bana baktı. Yüzünden akan kederi okuyabiliyordum. Yüzümü ellerinin arasına aldı, ardından ellerini iki yana bıraktı. Hiçbir şey söylemeden kapıdan çıktı. Çıkarken çarptığı kapının sesi kalbimdeki bir kapıyı da kapatmıştı.

Tam üç gün olmuştu. Yetmiş iki saat geçmişti ve ben hâlâ Liam'dan haber alamamıştım. Giderek geriliyor ve öfkelenmeye başlıyordum. Kızıl Haç'ı tekrar aramış, mesajın birliğine iletilip iletilmediğini sormuştum, iletilmişti. Babası bu sabah beni tekrar arayıp oğlunun eve gelip gelemeceğini sormuştu ve ona cevap verememiştim.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Paige, Aarabelle'e bakmak için gelmişti, böylece ben de çıkıp sorularıma cevap bulabilecektim. Çantamı aldım ve kapıdan çıktım. Bu yoldan gidecek olmak beni hasta ediyordu ama başka şansım yoktu.

Bu sabah neler olup bittiğini öğrenmek için Aaron aramıştı. Liam'ın geri dönmemiş olmasından o bile endişelenmiş görünüyordu. Bir kez daha özür dilemişti ama aklını toparlamak için biraz daha zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti. Sonra bir kez daha, eğer ihtiyacım olursa Aarabelle'e bakabileceğini belirtmişti. Bu durumda en büyük kaybeden o olmuştu. Karısını, en yakın arkadaşını ve eve dönerken hayalini kurduğu hayatı kaybetmişti.

Telefonum çalar çalmaz nabzım tavana vurdu. "Alo?" dedim arayanın kim olduğuna bakmadan.

"Lee benim, Jackson."

“Selam,” dedim canım sıkkın bir şekilde.

“Sanırım hâlâ ondan haber alamadın?”

“Hayır, hiçbir haber yok ve giderek endişeleniyorum.”

“Biliyorum, sadece bir ihtiyacın var mı öğrenmek için aradım. İstersen birkaç telefon görüşmesi yapıp bir şeyler öğrenmeye çalışabilirim.”

Elinden geleni yapacağını biliyordum ama cevap bulabileceği bir yol yoktu. Artık aktif görevde değildi. İşin planlama kısmındaydı. Elbette bazı bağlantıları vardı ama görüştüğü kişiler onunla aktif haldeki bir görevin detaylarını paylaşmayacaklardı.

“Teşekkürler Jackson. Keşke yapabileceğin bir şey olsaydı ama bunun bir yararı olmayacağını ikimiz de biliyoruz.”

Derin bir soluk verdi. “Biliyorum. Bundan nefret ediyorum Lee. Neye ihtiyacın olursa ben buradayım. Yanındayım.”

“Teşekkürler Muff. Şu anda sorularıma cevap alabileceğim yegane yerdeyim. Sana haber veririm.”

Telefonu kapadım ve en yakın arkadaşımın evine baktım. Aradığım cevaplar, umuyorum ki burada yatıyordu. Çantamı aldım, derin bir soluk verdim, kapıyı çaldım ve karnıma bir heyecan dalgası saplandı.

“Selam,” dedi Reanell ve başını çevirdi. “Ben de eli kulağındadır diyordum.”

“Biliyor muydun?” diye sordum bir karış açık ağzımla.

“İçeri gelsene,” dedi kapıyı açıp ve kenara çekildi.

Cevapları duymak istiyordum.

“Neler oluyor?”

Reanell tırnaklarıyla oynarken iç geçirdi. “Sana söyleyemem Lee. Söyleyemeyeceğimi biliyorsun ama söylemeyi beceremeyeceğimi de biliyorsun.”

Göğsüm sıkışıyor ve dudaklarım kuruyordu.

Ne olur, Tanrım, eğer orada bir yerdeysen, sana yalvarıyorum, bunu bana yapma. Bununla başa çıkamam.

Ters giden bir şeyler vardı ve ben her şeyi bir kez daha kaybedecektim. Tek farkla: Bu kez geri dönüşü olmayacaktı.

Bölüm 22

Birbirimize bakıyorduk ve Reanell'in yüzü hayli asıktı. Canımı yakmak istemiyordu ama bunu yapmak zorunda kalacaktı, gözlerinden okunuyordu. Reanell, normalde aklından geçenleri dile getirmekten hiç çekinmeyen o kişi, şimdi benim bir şey söylememi beklerken ileri geri sallanıyordu.

"Rea?" dedim korkuyla. "Bana söylemek zorundasın."

Uzun bir soluk verdikten sonra gözleri bir karara vardığını belirtircesine parladı. "OpSec'in canı cehenneme. Bugün Mason'la konuştum ve o da yakında buraya geleceğini tahmin ettiğini söyledi," dedikten sonra duraksadı ve ben yerinden çıkmakla tehdit eden kalbimi geriye ittim.

Kesik kesik nefes alıyordum. "Be-ben... Ne olur onu söyleme." Ellerimi dizlerimin üstüne koyup eğildim.

Reanell yanıma oturmuş sırtımı okşuyordu. "Lee, sakin ol. Beni dinle, lütfen." Yavaşça doğruldum. Reanell benimle birlikte kanepeye doğru yürüdü. "Bir görevdeler. Anladığım kadarıyla bu kadar uzun sürmesi beklenmiyordu. Mason'ın tek söylediği, bilinmeyen bir sebepten dolayı iletişimlerinin kopmuş olduğu. Bağlantı kuramıyorlar ve bilgi almak için Liam'la iletişime geçemiyorlar. Son üç

kontrol noktasını es geçmişler ama bir aralıkları daha var. Eğer o zamana kadar cevap vermezlerse Mason onlara destek için bir ekip gönderecek.”

Gözlerimi kapatıp soluk almaya odaklandım. Hayatta olmak zorundaydı. Beni asla böyle bırakmazdı.

“O iyi olacak,” dedim karşı çıkarak. “Ne yaptığını bilir o.” Ayağa kalktım ve çantamı aldım.

“Lee, konuş benimle.” Reanell ayağa kalkıp beni bileğimden yakaladı.

“Yiyecek bir şeyler almak için alışverişe gitmem gerek. Sonra görüşürüz,” dedim elini sıkarak ve anahtarlarımı aramaya başladım.

“Yiyecek alışverişi mi?” Bunu yüksek sesle sormuştu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Evde yemeğe ihtiyacımız var. Son seferinde evde yiyeceğimiz yoktu. Bu kez yiyecek bir şeylerimizin olduğundan emin olmam gerek,” diye açıkladım, sanki açıklamaya gerek varmış gibi. “Aaron öldüğünde canımın cips çektiğini hatırlıyorum ve hiç cipsimiz yoktu. Yiyecek bir şeyler almam gerek. Ve cips. Belki biraz çikolata ya da dondurma. Belki de farklı çeşitlerden almalıyım çünkü bu kez neye aşereceğimi bilmiyorum. Şimdi çıkarsam diğer işleri halletmek için de vaktim kalır.”

“Natalie,” dedi yumuşak bir sesle. “Dur.”

“Hayır, sen dur!” Daha fazlasına katlanamıyordum. “Sebze meyve almam gerek. Bir şeyler yapmam gerek çünkü eğer durursam, eğer bir an için olsun durursam kafayı yiyeceğim. Ne kadar ironik, görmüyor musun?” Duraksadım. “Hamileyim. Bir kez daha. Bir mucizeyi gerçekleştiriyorum ve diğer sevgilimi kaybedeceğim. Evde yiyeceğe

ihtiyacım var. Evi de temizlemem gerek, böylece seni bir sonraki görüşümde her şey hazır olur.”

Ne kadar ağlamak istesem de ağlayamıyordum. Göz yaşlarım orada durmuş bekliyorlar ama akıyorlardı. Kaldığım yerden devam etmeli ve hayatımın kaçınılmaz görünen bu kısmına karşı hazırlıklı olmalıyım. Umarım çiçek açmaya hazırlanan bu bahar dallanıp budaklanmadan önce bir son bulurdu. Bunu biliyor olmalıyım. Liam beni hayatının her zaman böyle olacağına dair uyarmıştı. Bu ilişkiye başlamadan önce bir gün ölebileceğini bana söylemişti.

“Dur bakalım. Henüz hiçbir şey bilmiyorsun. Ama ben buradayım. Mason’a ve Liam’a güveniyorum. Korkularının seni gereksiz yollara sürüklemesine izin verme.”

“Korkmuyorum. Sadece kaçınılmaz olan için kendimi hazırlıyorum.”

Bu olasılıkla başa çıkabileceğim konusunda defalarca kez kendime yalan söylemiştim. Onu kaybedemezdim. Onun tabutunun başında durup bunu tekrar yaşayamazdım. Ölüye saygı duymak onun işiydi çünkü eğer bu şey kötü sonuçlanırsa bir daha atmayacak olan benim kalbimdi.

“Lee...”

“Hayır, gitmeliyim. Senden bunu anlatmanı istemeliydim.”

Rea yaklaştı. “Sen gelmesen ben beş dakika sonra sana geliyordum. Eğer bir şey öğrenirsem söz veriyorum seni arayacağım. Ben umutluyum Lee.”

Ben korkularımı aklımdan dışarı iterken o beni kollarına çekti. Kendimi bu yokuştan aşağı bırakamazdım. Çok fazla değişken ve kaybedeceğim çok fazla şey vardı.

Umut bana dilek dileme hakkı vermiyordu. Toz pembe resimler çizdirmiyor, beni rahatlatmıyordu. O, bir şeylere inanmaya ihtiyacımız olduğunda tutunduğumuz bir daldı. Ben gerçeklere ve kanıtlara inanırdım. Şu an tek bildiğim şey onun kayıp olduğu ve ölmüş olabileceğiydi.

Arabaya bindikten sonra manava doğru yola koyuldum. Bir sis bulutunun içindeydim. Etrafımda insanlar hareket ediyordu ama onları fark etmiyordum. Tek bildiğim yoluma devam etmem gerektiğiydi. Koridorlarda dolanırken alışveriş arabasının tekerleri zeminde gıcırdıyordu. Onunla çaresizce bir bağ kurmaya çalışırken arabaya bir sürü şeyi rastgele atıyordum.

“Han’fendi?” Kırklarının başında bir kadın elini omzuma koydu.

“Evet?” dedim.

“İyi misiniz?” Sesi endişeliydi.

Etrafıma bakarak başımla onayladım. “Evet, neden?”

“Birkaç dakikadır burada duruyorsunuz ve ben...” dedi cümlesini tamamlamadan ve önümdeki arabaya baktım.

Kavanozlarca fıstık ezmesini arabaya yüklemiştim. En az on beş tane vardı. “Ben...” Sesimdeki utanç hissediliyordu.

“Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istedim,” dedi sözlerine açıklık getirerek.

Kesinlikle iyi değildim. Neredeyse, dünyamın üzerine yıkıldığı o iki yıl önceki güne dönmüştüm. Bunu bir kez atlatmıştım, doğru ve bir kez daha yapabilirdim ama bir daha asla iyileşemezdim. Bir daha asla sevemezdim. İyi-

leşmeyecektim, yalnızca iki çocuğuma annelik yapacaktım. Onlara her şeyimi verecektim çünkü sadece onlar önemli olacaktı.

Elimi karnımdaki hafif çıkıntının üzerine bıraktım ve bu bebeğin babasını tanıması için dua ettim.

“O daha bilmiyor bile,” dedim yüksek sesle.

“Babası mı?” Kadın hâlâ orada endişeli bir şekilde duruyordu.

Gözyaşlarım görüntümü bulandırmıştı. Başımla onayladım. “Hamile olduğumu bile bilmiyor,” dedim ağlamaya başlarken.

Üzerindeki “Donanma Eşi” tişörtü beni muhtemelen anladığını düşündürüyordu. Beni kollarına alırken hiçbir şey söylemedi. Tanımadığım bu yabancı beni üç numaralı reyonda teselli ediyordu. Daha önce ağlayamamıştım ve şimdi de ağlamak istemiyordum ama kontrolümü kaybetmiştim. Gözyaşlarım onun tişörtünü lekelerken eliyle sırtımı sıvazlıyordu.

“O görevde mi?” diye sorduğunda geri çekildim.

Başımla onayladım ve omzuna baktım. “Çok özür dilerim,” dedim ve gözlerimi sildim.

“Dilemeyin.” Bu anlayışlı kadın gülümsedi ve ben başımla onaylayana kadar bekledi. “Sizinle kalmamı ister misiniz?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Teşekkür ederim.”

Elimi okşadı. “Sanırım bu rafı şöyle bir inceleyeceğim, bu arada adım Lisa.”

“Natalie,” dedim gülümsemeye çalışarak ama başarılı olamadım.

Lisa benimle birkaç dakika daha kaldı ve kavanozları raflara geri yerleştirmeme yardım etti. Eğer Liam'a bir şey olursa hazırlıklı olmalıydım.

"Teşekkür ederim," dedim, bu davranışının benim için rafları yerleştirmekten çok daha önemli olduğunu ona hissettirdiğimi umarak.

"Bazen hepimizin biraz yardıma ihtiyacı olur," dedi gülümseyerek ve reyonun sonuna doğru ilerledi. İçimden keşke daha fazlasını söyleyebilseydim diye geçirerek onu izledim. Ama bana tahmin edemeyeceği kadar çok yardımcı olmuştu.

Eve Tanrı bilir içinde neler olan poşetlerle döndüğümde Aaron'ı mutfakta buldum. "Burada ne arıyorsun?"

Bana bir bakış atar atmaz yüzü düşmüştü. Kahverengi gözleri korkuyla parlamıştı. Sorularıma cevaplar almaya gittiğimi biliyordu.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle. "Reanell aradı. Seni görüp görmediğimi sordu. Seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

"Bağlantıları kopmuş," dedim tamamen duygusuz bir sesle. Hiçbir şey düşünemiyordum. Şövalenin üstündeki boş bir tuvalden ibarettim. Tek bir çağrı bu tuvalin ne renge boyanacağını ve hikayesinin mutlu mu mutsuz sonla mı biteceğini belirleyecekti. "Bunu düşünmek istemiyorum. Aldıklarımı boşaltmak ve evi temizlemek istiyorum."

Aaron hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı ve bu artık sinirlerime dokunmuyordu. "Lee, bunu duymak istemediğini biliyorum ama SEAL'ların o veya bu sebeple bağlantılarının kopabileceğini sana kaç kez söyledim. Bazen bunu güvenlik için yaparlar, bazen ise ekipmanları bozulur. Hiçbir şey olmamış olabilir."

Aaron'ın gözlerindeki bir şey, bana bunun hiçbir şey olmadığını düşünmediğini söylüyordu. "Ama sen öyle düşünmüyorsun, değil mi?"

"Rea sana ne söyledi?"

"Sadece Mason'ın onun yanına gideceğimi tahmin ettiğini söyledi, o kadar. Senin gitmen gerek. Ben de yemek falan hazırlamalıyım. Belki arabasını düzenleyip eşyalarını toplamaya başlarım." Zihinsel bir hazırlık yapmaya başlamıştım.

İlk seferde öğrendiğim üzere yapılacak çok iş vardı.

"Bu kadar aceleci davranma. Sadece sabırlı ol. Bu senin yaptığın seçimdi ve bununla yüzleşmeye hazır olmak zorundasın. Eğer annesine bir şey olmamış olsaydı bu durumda olduğunu asla öğrenemeyecektin." Başını çevirdi.

"Doğru. Ben onu seçtim. Bu, eğer onu kaybedersem bundan pişman olacağım anlamına gelmiyor. Acı çekeceğim ve yeni baştan yas tutmaya başlayacağım anlamına geliyor. Şimdi, yemek hazırlayıp sonra da kendim hazırlanmalıyım."

Yürümeye başlamıştım ama Aaron kolumdan yakaladı. "Lanet olsun Lee, farkında değil misin? Tekrar katlanmak zorunda olduğun hayatı görmüyor musun? Ben sana ve Aarabelle'e hak ettiğiniz hayatı verebilirim. Bir daha gitmeyeceğim. Bir daha tüm bunlar için endişelenmene gerek kalmayacak." Aaron'ın sesi yumuşadı. "Seni bırakmayacağım. Seni bir daha üzmeyeceğim."

"Şu anda üzüyorsun." Kolumu çekerek kurtardım ve ondan uzaklaştım.

Aarabelle koşarak mutfığa, yanıma geldi ve onu kucaklayıp yukarı kaldırdım. O beni hayata bağlıyordu. Güç-

l  olmalıydım. Liam'm iyi olduğuna, ekipmanla ilgili basit bir sorun olduğuna inanmalıydım. Aara yüzümü minik elleriyle tuttu ve beni öptü.

“Her Şey güzel olacak,” dedim ona. “Annen iyi olacak. Liam yakında arayacak ve sonra her Şey yoluna girecek.”

Başını omzuma koydu ve sırtını okşadım. Onu ileri geri sallıyordum, dans ediyormuŐuz gibi. “Seni seviyorum Aarabelle.”

“Seni seviyovum,” dedi minik sesiyle.

Yavaş yavaş geçmekte olan o bebek kokusunu içime çekip ezberlemeye çalışıyordum. Şu anda, bütün bu fırtınanın ortasına Aarabelle ıŐıđım olmuştu. Dudaklarımı alnına bastırdım, burnunu çekti.

Bir an için böyle kaldık. Gözlerimi kapayıp zamanın bu küçük parçacıklarının keyfini  ıkartıyordum. Derken, aniden karnıma bir kramp girdi. Her Şey bembeyaz oluyordu ve ağrı tüm g vdeme yayılıyordu. Tüm kaslarım kasılıyor, ardından gevŐıyordu. Bir acı dalgası daha çarparken neredeyse düşüyordum fakat kendimi toplarladım.

“Aaron!” diye haykırdım ve hızla yanıma koştu.

Bir dalga daha geliyordu. Aaron, ben yere devrilmek üzereyken son anda Aarabelle'i ku ağımdan aldı. “Lee, ne oluyor?” Sesindeki korku belirgindi.

“Aman Tanrım, bebek!” diye bağırdım. Karın kaslarım daha da kasılıyordu. Tezgaha güçlükle tutundum. Tezgah elimden kaydı ve karnımı koruyarak kendimi yere bıraktım.

Aaron, Aarabelle'i yere bıraktıktan sonra beni kollarına aldı. Gözlerini benimkilere kilitleyerek beni taşıyor-

du. Bu esnada yüzündeki tüm kanın çekildiğini görebiliyordum. Beni çok yavaş bir hareketle kanepeye bırakırken yeni bir kramp olmaması için dua ediyordum. Bunun ne anlama gelebileceğini ikimiz de bildiğimiz için Aaron'ın yüzünde tarifsiz bir korku belirmişti.

Kahverengi gözlerine bakarken yüzümdeki saçları kenara çekti. "Kıpırdama. Doktoru arayacağım."

Yüzümden akan yaşlarla onu kolundan yakaladım. "Bu bebeği bugün kaybedemem. Kaybedemem."

Gözlerini kapadı ve başıyla onayladı.

Tuvalete gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Başka bir şey hissetmemek için dua ediyordum. Acı hissetmemek, kan görmemek için yalvarıyordum çünkü bu sonum olurdu. Şu anda uçurumun kenarında güçlkle tutunuyordum. Bana kalan tüm cesaretimi toplamak zorundaydım çünkü bu... Bu beni öldürecekti. Eğer Liam kayıpken bebeğini düşürürsem... Hayır, bunları şu anda düşünemezdim.

"Hayır, yalnızca kontrollü bir şekilde yere düştü," diye telefonda durumu açıkladığını duydum Aaron'ın. "Kanaması var mı emin değilim." Bir duraklama. "Hayır, değil ama onun yanıdayım." Aaron yeniden görüş alanıma girdikten sonra tekrar mutfığa yöneldi. "Pekala, tekrar arayacağım. Teşekkürler."

Konuşmak için ağzımı açtığımda sesim çıkmıyordu. İkimiz de telefonda ne söylediklerini biliyorduk ve kararı verecek olan benim vücudumdu. Eğer düşük yaptıysam bile bunu geriye döndürmenin bir yolu yoktu. Çok erken bir dönemdeydim ve tek yapabildiğim ayakta fazla durmaktı.

Yanıma eğildi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Lee, ne yapmam gerektiğini söyle bana."

"Yanımda kalıp bana arkadaşlık et. Reanell'i ara, birileri de Liam'ın babasını aramalı."

"Daha önce olanlar için özür dilerim," dedi, gözlelerinden yansıyan pişmanlıkla.

"Bunu bana yapmaya devam edemezsin. Onu seviyorum ve onunla birlikte olacağım."

"Keşke böyle olmasaydı fakat bundan sonra seni üzmeyeceğim."

Elini tuttum ve beni duyduğundan emin olmaya çalıştım. Şu anda yalnızca tek bir şey için endişelenmeye gücüm vardı. "Eğer beni seviyorsan, mutlu olmama izin vermek zorundasın. Boşanma kağıtlarını imzaladın ve beni anladığını söyledin. Ve şu anda bunun hakkında konuşacak durumda değilim. Bu çok fazla."

"Biliyorum. Eğer gitmene izin verdiğimi görürsen bana bir şekilde geri döneceğini düşünmüştüm." Elleriyle birlikte omuzları da düştü. "Mutlu olmanı istiyorum. Seni ve Aarabelle'i mutlu olmanızı isteyecek kadar çok seviyorum. Bu durumdan nefret etsem bile Liam'ın iyi bir adam olduğunu ve iyi bir baba olacağını biliyorum."

Elimi karnıma koydum ve bizim bebeğimize de babalık yapma şansı olması için Tanrı'ya dua ettim. Liam'ın nasıl biri olduğunu, kendi kızı olmadığı halde Aarabelle'e nasıl davrandığını çoktan biliyordum. Aara'yı tüm kalbiyle seviyordu. "Korkuyorum," diye itiraf ettim.

"O iyi olacak. Onu herkesten iyi tanıyorum. Eğer iletişimleri koptuysa bunu geçerli bir sebeple yapmışlardır. Görevlerimiz hakkında çok şey bildiğini düşündüğünü

biliyorum ama bilmiyorsun. Kıl payı kurtulduğumuz pek çok şey oldu. O birlikte hizmet ettiğim en zeki adamlardan biri. Bugün olsa yine bana liderlik etmesini isterim.” Aaron ayağa kalktı ve Aarabelle’e baktı. “Ve eğer bebeğe bir şey olacak olursa...” Karnıma baktı. “Ona bunu söyleyeceksin ve eğer benim sandığımdan daha eksik bir erkek çıkarsa onu doğduğuna pişman ederim. Şimdi biraz dinlen. Rea yolda.”

Gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştım ve bunun pek çok hikayenin aksine mutlu sonla bitmesi için dua ettim. Bu bebeği seviyordum. Bu adamı seviyordum. Ve ikisini de istiyordum.

“Lee.” Birisi beni sarsıyordu. “Natalie, uyan.”

Gözlerimi açtığımda Rea’yı bir yastığın üzerinde oturmuş, saçlarını arkaya alırken buldum. “Selam,” dedim karga gibi bir sesle. “Yeni bir şey var mı? Mason ya da Liam aradı mı?”

Başını çevirdi. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyordum. “Mason hâlâ yanıt vermediklerini söyledi. Bana başka bir şey anlatmadı. Sadece durumun kontrolünde olduğunu belirtti.”

“İyi,” dedim iç geçirerek. Dürüst olmak gerekirse bu bilgiyi aldığım için şanslı bile sayılırdım. “Kalkmam gerek,” diyerek ayaklanmaya başladım ve karnım kasıldı.

“İyi misin?”

“Hayır, değilim ama tuvalete gitmem gerek. Daha fazla tutamayacağım.”

Reanell kalkmama yardım etti ve benimle birlikte tuvalete doğru yürüdü.

“İhtiyacın olursa ben buradayım.”

“Aaron ve Aara neredeler?” diye sordum duvara tutunarak.

“Uyuyabilmen için parka gittiler. Rüyanda sayıklıyordun, bu yüzden seni uyandırdım,” deyip duraksadı. “Tuvalete gitmek istemediğini biliyorum ama burada böyle dikilemezsin. Ben kapının hemen dışında olacağım.” Rea elini omzuma koydu. Gözyaşlarımı güçlkle tutuyordum.

Haklıydı.

Bakmak istemiyordum. Yeniden kan görmek istemiyordum. Korku içimi kemiriyor, beni çıkışı olmayan bir acı denizinde çaresiz bırakıyordu. Dökülmeyen gözyaşlarımda boğuluyordum ama başka şansım yoktu. Sonucu değiştirebilecek kimse yoktu. Eğer olacak buysa, o zaman bir bebeğin daha kaybı ve var olmayan geleceği için yas tutacaktım. Eğer bu bebeği doğurabilirsem, o zaman da dünyaya gelen yeni bir hayatı kutlayacaktık.

Banyoya girmek için tüm gücümü toplamam gerekti. Kapıyı kapattım ve kendimi cesaretlendirmek için sessizce dua ettim.

Dualarımda çok fazla şey istediğimi biliyorum. Ama şu an benim yerimde olan bir annenin isteyeceğinden fazlasını istemiyorum. Meşgul olduğumu biliyorum, ama onları benden alma. Bebeği ve Liam’ı kaybetmeme izin verme. O zaman Aarabelle için yaşayacak gücümü de kaybederim. Biriktirdiğim tüm ümitlerim yok olur. Bu yüzden, sana yalvarıyorum, ne olur onu eve getir ve bir bebeğimi daha benden alma.

Bölüm 23

Kapıyı açtım ve kanepeye doğru yürümeye başladım.

“Ciddi misin?” diye sordu inanmadığını gösteren bir sesle Reanell. “Hiçbir şey söylemeyecek misin?” Kanepeye uzanmama yardım etti.

“Kan yok fakat hâlâ ağrım var.” Aynı anda hem rahatlamış hem de korkunun pençesine düşmüştüm. Düşük yaptığımı gösteren bir işaret yoktu ama peşi sıra bir kramp gelmişti. Karnımı tutarken gözümünden bir damla yaş döküldü. “Bunu yapamam.”

“Yapabilirsin ve yapacaksın.”

“Eğer böyle devam ederse ne yapacağım?” Bu soru aramızda asılı kalırken çenem titriyordu.

Rea gözlerinde empatiyle yanıma çöktü. “Savaşacaksın. Şu an olduğun gibi bize dönmek için var gücünle savaşacaksın. Zor olacak. Sahip olduğun tüm cesareti kullanman gerekecek ama sen bunu başaracaksın. Liam, Aarabelle ve ben yanındayız.”

“Liam kayıp Rea. Onu ve bu bebeği kaybedebilirim.”

“Keşke bu korkularını senden çekip alabilsem. Sana palavralar sıkıp başını şişirmeyeceğim ama hiçbir yere de gitmiyorum.”

Bunları aklımdan uzaklaştırmam gerekiyordu. Bunların hiçbirisi benim kontrolümde değildi. Liam'ı geri getiremez, bu bebeği hayatta tutamazdım ama durumun kontrolünü elime alabilirdim. Bir kez daha sınanıyordum. "Bir gün arkadaşlığımızdaki ağlama omuzu ben olacağım, söz."

"Zaten öylesin," dedi yanağımı öperek. "Şimdi, yapabileceğim bir şey var mı?"

"Benim için evi temizleyebilir misin?" diye sordum Rea'ya.

Tuhaf bir istek gibi görünebilirdi ama başıyla onayladı. Yerdeki oyuncakları toplayıp etrafı düzenlemeye başladı. Havadan sudan konuşuyorduk ve onun konuyu değiştirme çabalarını görebiliyordum. Beni konuşturarak meşgul etmeye çalıştığını biliyordum. Bu sayede beynimde milyonlarca soru, ipini koparıp ortalıkta dolanamıyordu.

Erkek arkadaşımın kayıp olması bunlardan biriydi. Erkek arkadaşımın varlığından haberdar olmadığı bebeğimi kaybedebilirdim. Eski kocam etrafa aşk saçarken diğer saçmalıklarını da ortaya döküyordu. Ve Liam'ın annesi her an ölebilirdi. Liam ise eve dönemiyordu.

"Liam'ın babasını arayıp son durumu öğrenmem gerek," dedim telefonuma uzanarak.

"Burada," deyip telefonumu uzattı. "Bana güvenebilirsin, gerçekten. Bütün bu durumun boktanlığını biliyorum ama ben buradayım."

"Seni sevme nedenlerimden biri de bu," diyerek gülümsemeye çalıştım ama başaramadım.

Elim klavyenin üzerinde geziniyordu. Hali hazırda korkunç olan bu duruma körükle gidecek haberleri ver-

mekten korkuyordum. O beni yardım istemek için aramıştı ve ben ona güç veren diğer kişinin de başının belada olduğunu söylemek üzere burada bekliyordum.

“Alo?” diye telefonu açtı.

“Merhaba Bay Dempsey. Benim, Natalie.”

“Liam’dan haber aldın mı?” diye sordu doğrudan. Sesindeki tükenmişliği duyuyordum. Bu duyguyu biliyordum.

“Hayır, henüz değil. Hâlâ görevde ve bunu riske atmamak için haber gönderemiyorlar.”

Ona gerçeği kısmen söylemiştim. Kalbini kırmaya gönlüm razı gelmiyordu. Gerçekleri ben de bilmiyordum. Bu yüzden belki de bir hiç uğruna ona acı çektirmektense böylesi daha iyiydi.

“Ah,” Sesindeki hayal kırıklığı barizdi. “Ne kadar zamanımız kaldığını bilmiyorum. Şimdiye kadar yola çıkmış olduğunu umuyordum. Bir değişiklik olursa beni arar mısın?”

“Elbette,” dedim çabucak. “Mümkün olan her şeyi yapıyorum. Sizin için eve dönmesini herkes kadar ben de istiyorum. Buradaki herkes elinden gelen her şeyi yapıyor.” Umarım bu onu biraz rahatlatırdı.

Biraz karısının durumundan ve kazanın nasıl olduğundan konuştuk. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim ama ikimiz de berbat haldeydik. Telefonu kapadıktan sonra telefonumun çalması için telekinezik çabalarda bulundum. O iyi olmak zorundaydı. Kalbim ve ruhum ona aitti. Beni araması gerekiyordu. Eve gelmesi gerekiyordu. Ona bebeğimizden bahsetmem gerekiyordu.

“Lee,” dedi Rea ilgimi tekrar kendisine yönelterek. “Mason ne yaptığını biliyor. Ona inanıyorum.”

Ben bir cevap veremedim kapının alındığını duydum.

Betim benzim atmıştı ve korku bir kez daha vücudumu ele geçiriyordu.

“Hey, belki de sadece kargodur,” dedi Rea ve eliyle kolumu tuttu.

“Ben bakamayacağım.”

“Natalie,” diye azarladı Rea.

“O kapıyı daha önce açtım. Kapının diğer ucunda ne olduğunu biliyorum. Sen hiç benim yerimde olmak zorunda kalmadın. Bunun nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemezsin. Bu korkuyu... O gittiğinde içimi kemiren o dehşeti... Bir kez daha hamile kaldım. Liam hiçbir bağlantının olmadığı bir düşman bölgesinde. Beni yargılamaya kalkma,” Ateş açarcasına kelimelerimi ona savuruyordum.

Evet, o en yakın arkadaşımdaydı ama bunu anlamıyordu. Beni tüketen, insanı kötürüm bırakan bu déjà vu korkusuydu. Ama ayağa kalkmak zorundaydım. Başka şansım yoktu. O kapıyı açmak zorundaydım.

Tak. Tak. Tak.

Kalktım ve kapıya kadar attığım adımları saydım. Zihnim yapmam gereken şeyleri teker teker kontrol etmeye başlamıştı.

Her adımda kalp atışlarım daha da hızlanıyordu ama yürümeye devam ettim. Kendime güçlü olduğumu, dayanıklı olduğumu ve bakmam gereken iki bebeğim olduğunu hatırlatıyordum.

Bunu bir kez yapmıştım. Hayatta kalmıştım. Liam’ın çocuğu için de güçlü olmak zorundaydım.

Kapıyı açtığımda karşımda kimse yoktu. Yerde bir paket vardı.

Telefon çaldı ve yerdeki paketi almaya yeltenmeden hemen kapıyı kapatıp telefona koştum.

“Alo?” Arayanın kim olduğuna bile bakmamıştım. Kapıda üniformalı birini görmediğim için minnettardım.

“Lee,” Liam’ın sesi kalın ve çatallıydı. Hemen ardından gözyaşlarım dökülmeye başladı. Elimi göğsüme götürdüm ve hıçkırmaya başladım.

“Liam,” dedim ismini söyleyerek ve koltuğa çöktüm.

“Hepsi geçti, hepsi geçti, Kızıl Haç’tan mesajını aldım. Birkaç saat içinde uçağa biniyorum.”

“Ben çok... Konuşamıyorum bile,” dedim. “Çok korkmuştum.”

“Biliyorum. Virginia’ya geldiğimde konuşuruz. An-nem?” dedi tereddütle.

“Durumu çok iyi değil. Eve dönmen gerek, sonra doğruca Ohio’ya geçeceğiz.”

“Seni seviyorum Lee.”

Dudaklarımda gözyaşlarımın tadıyla gülümsedim. Dönüşü acı ve tatlı olacaktı. Bu hayalini kurduğumuz birleşme olmaktan uzaktı. Uçaktan incek ve birlikte bir başka uçağa geçecektik. Mümkün olduğunca çabuk annesine ulaşmamız gerekiyordu.

“Seni seviyorum. Çok seviyorum. Ne olur beni bir daha korkutma,” dedim ağlayarak.

Derin bir soluk verdi. “Gitmem gerek. Yakında görüşürüz.”

“Evet, görüşeceğiz.”

Telefon kapandı ve ben duygularımın karmaşasından kurtulmaya çalışarak oturmaya devam ettim. Rahatlama, mutluluk, keder ve korku aynı anda bardaktan boşanırcasına üzerime yağıyordu. Tek seferde üstesinden gelmek için sayıca çok fazlaydılar.

Reanell yanıma oturdu ve beni kollarına çekti. Kendimi kaybetmişim. O tek kelime söylemeden sırtımı okşarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Felaketi yaşıyordum ve kurtulduğum her endişenin yerini bir yenisi alıyordu. Bebek için, Liam için, Aarabelle ve Aaron, Liam’ın annesi ve babası için ama en çok Liam geri dönmek zorunda olduğu için endişeleniyordum.

“Aara bende,” dedi Aaron bir kez daha beni rahatlatmaya çalışarak. “Hemen her gün buradaydım, ayrıca Paige de iki günlüğüne burada olacak. Ona asla zarar vermem.”

“Bunu biliyorum,” dedim. Çok bunalmışım. “Sadece senin emin olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Kızımıza ya ben bakacağım ya da bakıcıya vereceğiz, seçim bu. Bu zamanı onunla birlikte geçirmek istiyorum. Onun ilk zamanlarının çoğunu kaçırdım.”

Aaron, Aarabelle’e çok iyi davranıyordu ve çok çabalıyordu. Paige, Aaron’ın yardıma ihtiyacı olmadığından emin olmak için benim evimde kalacağını söylemişti. Aarabelle’den hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışım. Tek sorun buydu.

“Peki, teşekkür ederim.”

Bana doğru yürüdü ve omuzlarımdan tuttu. Açık kahverengi gözleriyle beni süzüyordu. “Aramızdaki sorun-

ları çözebilmeyi diliyor olabilirim ama Liam en yakın arkadaşımdaydı ve sana ihtiyacı var. Ve ben beş para etmez herifin teki olsam da onun cehennemde yanışını izlemek istemiyorum. Milyarlarca insan arasında siz ikinizin birlikte olmasından nefret ediyorum.” Elleri aşağı düştü. “İhtiyacın olanın ben değil o olduğunu bilmekten nefret ediyorum ama bunun sorumlusu benim. Bana en çok ihtiyacın olduğu zamanlarda seni aldattım ve Liam seni seviyor.” Aaron karnıma baktı ve gözlerini kapadı. “O, benim sana veremediğim şeyleri verebiliyor.”

“Hepimiz için iyi bir yol bulacağız. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ve seni üzmem istemiyorum. Hiç istemedim.”

“Bir gün, Aarabelle için bulacağız.”

Kahvaltısını etmekte olan kızımıza baktım ve başımla onayladım. Eğer onun mutluluğu söz konusuysa ruhumu bile satabilirdim. Ayaklarımızın yere basmasını sağlayan oydu. O küçük kız hepimizi kurtarmıştı. Onun yanına gidip yanağından öptüm.

“Seni özleyeceğim. Anneciğin gidip Liam’ı alması gerek.” Gülümsedi ve her şeyden bihaber başını çevirdi.

“Hadi git, Lee.” Aaron çantamı aldı ve kapıya doğru yürüdü.

Dün doktora gitmiştim ve her şeyin yolunda olduğunu söylemişti. Bana gitmemi ama dikkatli olmamı söylemişti. Bu noktada bir düşüğü engellemek için yapabileceğimiz bir şey yoktu ama mümkün olduğunca çok dinlenmemi istiyordu. Hastaneye gitmekte olduğumuz düşünülürse, en azından medikal desteğin yakınında olacaktım.

Sıra bunu Liam'a söylemeye ve bunu mutlulukla karşılamasını umut etmeye gelmişti.

"Bir kez daha teşekkür ederim," dedim Aaron'a, arabanın kapısını açarken.

"Ona taziyelerimi ilet. Ailesiyle çok yakındı. Ayrıca Aidan'a kaybı için üzgün olduğumu söyle. Bunun onun için..." cümlesini tamamlamadı. "Dikkatli git. Aara bana emanet."

"Ona iletirim," diyerek Aaron'a sarıldım. Geri çekilip bir kez daha karnıma baktı. Bu tuhaf bir andı fakat Aaron hâlâ en eski arkadaşımdı.

Ellerim düştü ve evden ayrıldım. Arabaya bindikten sonra gülümsedim ve hayatımın aşkını görmek üzere yola koyuldum.

Bölüm 24

Bu uçağı beklemek insanın parmaklarına batan kıymıkları ayıklamasından daha acı vericiydi. Duyduğum her motor sesi kalp atışlarımı heyecanlandırıyordu. Her gelen uçağın onunki olabileceğini düşünüyor, olmadığını gördüğümde canım sıkılıyordu. Donanma hava sahasındaki en rahatsız sandalyede oturuyordum. Mason ben gelmeden telefonla aramış ve Liam'ı alabilmem için buraya geçiş izni almamı sağlamıştı.

Gelen bir mesajla telefonum bipledi.

Bu mesaj iletildiğinde sana nihayet yaklaştığımı anlayacaksın. Şimdi uçaktayım ve seni görmek için saniyeleri sayıyorum.

Gülümseyerek cep telefonunun kapsama alanına girmiş olduğunu fark ettim.

Tüm vücudum seni çok yakında kollarıma alacağımın farkında.

Seni kendimden çok seviyorum.

Ohio'ya benimle geliyor olmanın benim için ne kadar önemli olduğunun umarım farkındasındır.

Attığı mesajlar arka arkaya geliyor, her biri yüzümdeki gülümsemeyi biraz daha artırıyordu.

Corinne Michaels

Seni parçalayacak olmam umarım havaalanındaki güvenlik için bir sorun yaratmaz.

Üzerime atladığını düşünmek yanaklarımı kıpkırmızı yapmıştı. İşin aslı ben de aynısını yapmak istiyordum.

Tanrım, yüzünü göreceğ olmak bu seyahatin tek güzel yanı. Seni çok özledim.

Gözlerimi kapayıp bir cevap yazmayı düşünürken bir mesaj daha geldi.

Yukarı bak.

Gözlerimi kaldırdığımda önümde durmakta olduğunu gördüm. Çantalarını yere bıraktı. Çıkan ses terminalde yankılanmıştı. Ayağa kalktım ve ona doğru koştum. Liam buradaydı.

Ona doğru koşarken kollarını açtı. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle aramızdaki mesafeyi hızla kapattım ve kollarımı ona sardım. Vücutlarımız temas eder etmez tamamlandığımı hissetmişim.

“Selam tatlım,” derin sesi içime işliyordu ve mavi gözlerine odaklanmışım. Dudaklarını yaklaştırdı ve beni öptü.

Kolları beni kendisine yapıştıtırırken dudaklarım dudaklarında kayboluyordu. Tüm korkularım bir sigara dumanı gibi yok oluyor, ne olursa olsun hayatta kalacağımı biliyordum. Bu bebeği kaybetsem bile üstesinden gelecektik. Liam bana sırtını dönüp başka bir kadın aramayacaktı. Bana sarılıp ne olursa olsun beni sevecek bir adamdı o. Yeniden birleşmiştik ve dünya yeniden kusursuz bir yer olmuştu. Bizi bekleyen bir cehennem olabilirdi fakat artık birlikteydik. O hayattaydı ve ben onun kollarındaydım.

Dudaklarını benden çekip gözlerime baktı. “Seni gerçekten çok özledim.”

Güldüm. “Ben de seni özledim.” Ben dudağımı ısırırken biraz daha geri çekildi. Karnımı görmek üzereydi ve ben o görmeden söylemek istiyordum. “Liam sana söylemem gereken bir şey var,” dedim birden.

Yüzü düşmüştü. Başını aşağı eğdi. “Yetişemedim mi?”

“Hayır,” dedim annesini kaybettiğini düşünmeye başlamadan önce onu durdurarak. Gün boyunca prova yapmış olmama rağmen şu anda kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Elini tuttum ve karnıma götürdüm. “Ben hamileyim.”

Kocaman açılmış gözleriyle bana baktı ve bir soluk aldı. “Sen...” Bocalıyordu. “Biz...?”

Henüz dökülmemiş gözyaşlarıyla başımı salladım.

“Bebeğimiz?”

Yanağına dokunurken iç geçirdim. “Hamileyim. Senin bebeğine.”

Beni öylesine içten bir şekilde kollarına almıştı ki. “Keşke bir şey söyleyebilseydim ama şu an nasıl hissettiğimi bilemezsin,” dedi saçlarımı öperek. “Emin misin?”

“Evet, eminim.”

Bakışları tekrar karnıma yönelirken eliyle minik göbeğimi okşadı. “Lee, ben hamile kalamayacağımı sanıyordum.”

“Ben de öyle. Ama görünüşe bakılırsa sen ve ben başardık.” Bunu bir mucize olarak nitelendirmeden nasıl açıklarım bilmiyordum.

Liam gülümsedi ve burnumu öptü. “Seni çok seviyorum. Aarabelle’i çok seviyorum ve bu bebeği de sizin kadar seveceğim.”

İşte. Bu sözcükler her şeyi kanıtlıyordu. Aara’yı işin içine katmakla kalmamış, önce onun ismini söylemişti. Bir kez daha neden kalbimin sahibi olduğunu göstermişti. Kendi çocuğunu daha fazla ya da daha farklı sevmeyi seçmemişti. Liam iki çocuğumun da babası olacaktı çünkü Aara onun da kızıydı.

“Senin mutlu olmanı istiyorum fakat dürüst olmam gerek,” dedim ve yan yana oturduk. “Büyük bir korkum var. Aarabelle’e hamileyken yaşadıklarımın bir kısmını biliyorsun ve bu noktaya kadar düşük yapmamış olmam hayli umut verici. Önceki gün çok ağır kramplarım oldu ve mümkün olduğunca ayakta durmamaya çalışıyorum.”

Liam sözümü kesti. “O zaman benimle gelmiyorsun.”

“Kes şunu. Doktordan gitmek için izin aldım.”

“Natalie, önceliğim sen ve bebeğimiz. Benimle olmanı istiyorum, sandığından çok istiyorum ama bunu tartışmayacağım.”

“Bana patronluk da taslamayacaksın,” dedim çıkışarak.

Liam bu tavır koyuşuma gülümsedi. “Taslamayacak mıyım?”

“Hayır, taslamayacaksın.” Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Yüzümü ellerinin arasına aldı ve o sırtışı şu anda beni sadece rahatsız ediyordu. “Sana çok âşığım.”

Pekala, bu cümle ondan nefret etmeme yol açmıyordu. “Kafamı karıştırıyorsun.”

“Seni seviyorum. Ve süper spermimin seni nakavt etmiş olmasını da seviyorum.”

Gözlerimi devirip gülmemek için kendimi zor tuttum. “Sen eve döneli beş dakika oldu ve şimdiden ağladım, bağırdım, sinirlendim ve gülümsedim. Sen başka bir şeysin.”

“Seninim,” diye cevapladı.

“Ben de seninim.”

“Evet, tatlım. Kesinlikle öylesin. Pekala, bana doktorun neler söylediğini anlat,” dedi.

Koyduğu kurallardan, ne durumda olduğumdan ve daha çok korkularımdan bahsettim. Yüzündeki değişen duyguları bir filmi izler gibi izliyordum. Apaçık belli olan bir şey vardı ki o da beni ne kadar sevdiği ve ne kadar mutlu olduğuydu. Bana onun gibi bakan bir adam daha görmemiştim. Liam içimi okuyordu ve ortaya çıkan her eksik yönüme rağmen beni daha çok seviyordu. Tıpkı yarattığımız bu bebeğimiz gibi paylaştığımız bu şey nadir ve çok değerliydi.

Çantasını omzuna alıp gülümsedi. “Pek hafifmiş,” dedi gerine gerine. Yüzünde büyük bir kararlılıkla duruyordu. Sonra, öne eğildi ve beni kollarında havaya kaldırdı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum çılgıncı basarak.

“Ayakta durmaman gerektiğini sen söyledin. Bu yüzden ayaklarının üstünde durmaman gerek.” Beni kaldırıırken bir şekilde omuz silkmeyi de becermişti.

“Liam!” diye gülüyordum fakat kollarımı boynuna

dolamayı da ihmal etmedim. “Bunu alışkanlık haline getirebilirim ama biliyorsun, eğer bunu atlatırsak karnım şişmeye devam edecek.”

“O zaman spor salonuna gitmeye devam ederim,” dedi gülümseyerek.

Beni arabaya kadar kucağında taşıdı fakat kendi arabamla geldiğimi görünce kaşlarını çatı.

“Ah, hadi ama. Senin arabayı kullanmaktan nefret ediyorum.”

“Uçağımız ne zaman?” diye sordu kapıyı açarken.

“Doğrudan havaalanına gitmemiz gerek. Geç kalma ihtimaline karşı arada biraz boşluk bırakmıştım ama oraya geç kalacağımıza erken gitmek daha iyi olur diye düşünüyorum,” diye açıkladım koltuğuma geçerken ve Liam başıyla onayladı. “Neden sordun?”

“Zamanımız varsa Aara’yı da görmek istedim.”

Bundan daha mükemmel olabileceğini sanmıyordum. Kalbim aşkla doluyordu ve Liam gözlerimin içine bakarken ona doğru eğilip yüzünü ellerimin arasına aldım. Bana merakla bakmaya devam ediyordu. Onu kendime çektim. Dudaklarımız birbirine dokundu, elleriyle saçlarımı geriye aldı. Yeniden bütün olmuşum. Bu noktadan sonra ne olursa olsun birbirimizi kurtaracaktık. Bu bebeği kaybetsem de, annesi hayatını kaybetse de, dünyamız başımıza yıkılsa da üstesinden gelecektik.

Dudaklarımı açtığımda Liam’ın dili dilime dolanıyordu. Beni yalıyor ve koltuğuma geri itiyordu. Kontrolü almasına izin verdim ve dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmadım. Onu sonsuza kadar öpmek istiyordum ama

gitmemiz gerekiyordu. Onu geriye ittim fakat üzerime odakladığı mavi gözlerini görünce tekrar kendime çekmek zorunda kaldım.

Liam dudaklarımın üzerindeyken gülümsedi ve beni hafifçe öptü. “Beni istediğin zaman çok sevimli oluyorsun.”

“O çokbilmiş halini özledim,” dedim gülerek ve karpıy kapamadan önce beni bir kez daha öptü.

Havaalanına doğru yola çıkmıştık ve kavuşmamızın o tatlı havası yerini ne olduğunu bilmediğimiz yolculuğumuzun getirebileceği korkuya bırakmıştı. Yol boyunca Liam’a sahip olduğum bilgileri aktardım. Uçağın kalkmasını beklerken Liam’ın babası aramıştı. Duygularını gizlemeyi başarmış fakat ellerini hiç üstümden ayırmamıştı. Zorunlu olmadıkça ellerini tenimden çekmiyordu.

Cincinnati’ye uçarken Aaron ve Aarabelle hakkında merak ettiği şeyleri ona anlattım.

“Bana neden kimsenin seninle iletişime geçemediğini anlatacak mısın?” diye sordum. Bu beni deli etmişti ama konuyu açıp açmamaktan emin olamamıştım.

“Karmakarışık bir durumdu.” Başını çevirdi.

“Tüm söyleyeceğin bu mu?” diye sordum yavaşça. Hayat arkadaşı olmak ve SEAL olmak arasında ince bir çizgi vardı. Liam ve ben bu sınırı çizmek zorundaydık ve bu, o kritik anlardan biriydi. Bunun bir güven meselesi olmadığı biliyordum. Bu bir korunma meselesiydi.

Aaron bana sıradan bir gün olduğunu söyleyip geçiştirirdi. Bunun daha fazla konuşmak istemediğini söyleme tarzı olduğunu bilirdim. Sadece bir kez bana bir görevi detaylıca anlatmıştı, üç arkadaşını kaybettiği zaman. Eve gelmiş ve kendini salıvermişti. Aaron hıçkırarak ağlarken

onu kollarımla sarmıştım. O cenaze töreni en korkuncuydu. Üç tabut bayrağımızın renklerine sarılmıştı. Tören boyunca gözyaşları sel olup akmıştı.

“Keşke sana anlatabilseydim ama çok fazla şey var. Hiçbir işimiz yolunda gitmedi. Bir teki bile. Sanki birisi yaptığımız her hareketi sabote ediyordu.” Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “Yemin ederim Lee, bazı çok zeki adamlarla çalışıyorum ama o gün hepsinin nutku tutulmuştu.”

Başımı salladım ve anlatmaya devam etmesini umdum.

“Bataryaları unuttular, devriyelerini unuttular, şarjörlerini unuttular, yani ya gerçekten kafaları yerinde değildi ya da birileri biz ayrılmadan önce malzemelerimizi yürütüyordu. Sonra, işleri yerine koyup hazırlıklarımızı tamamladığımızda bir şeyler bozulmaya başlıyordu. İstihbarat toplamak için gittiğimiz bir bölgede telsizlerimizin hiçbiri çalışmadı. Kimseyle iletişim kuramıyordum. Ekibimdekiler köydeki bir bölgede gizlendiler ve ben Quinn’den görsel işaret gelene kadar saklandım. Sahilin güvenli olduğunu düşünmüştüm ama değildi. Takip edildiğimizi fark eder etmez yeniden ayrıldık. Telsizler çalışmıyordu ve ben uydu telefonunu kullanma riskini alamazdım.”

Liam elimi tuttu ve bakışlarını kaçırdı. Ben konuşmasını beklerken başını koltuğa yasladı.

“Şanslıydık. Oradan kurtulmamız tamamen şansımızaydı ama bizden ayrı olan ekibin geri kalanıyla karşılaşarak onları riske atmamak için farklı bir yoldan geri dönmek zorunda kaldık. Her hareketimizi izleyen düşmanlar vardı. Bu kargaşa içinde ihtiyacımız olan istihbaratı toplayamadım. Güvenli bölgeye gelir gelmez mesajı aldım ve hızla eve döndüm.”

“Çok endişelenmiştim.”

“Tahmin edebiliyorum. Ama bütün bunların olup olmadığını asla bilemezdin.”

Derin bir soluk verdim ve kenetlenmiş ellerimize baktım. “ Bu da beni rahatlatmıyor. Senin risk altında olduğunu biliyorum ama ben bir kez daha hamileyim. İki bebeği dul bir anne olarak büyütme istemiyorum.”

Liam ellerimizi kaldırdı ve alnımdan öptü. “Sana bu konuda hiçbir söz veremem Lee. Bunu biliyorsun. Görevdeyken benim için endişelenmenin kötü bir durum olduğunu biliyorum ama tek yapabileceğim seni sevdiğimi ve elimden gelen her şeyi yaptığımı söylemek.”

Haklıydı ve güçlü olmam gerektiğini biliyordum. Aşkımızdan şüphe etmiyordum. Aramızdaki bu şeyin özel ama aynı zamanda kırılgan olduğunu biliyordum. Onların yenilmez olduklarını düşünmeleri için eğitildiği bir dünyada yaşıyorduk. Her gün sıradan insanların asla girmeyecekleri riskleri alıyorlardı.

“Benim için çok şey ifade ediyorsun,” dedim.

“Artık yanıdayım, rahatlayabilirsin. Önümüzde birkaç uzun gün var.”

Başımı omzuna bıraktım ve kokusunu içime çektim. Sandal ağacı kokusu beni her şeyin başladığı o zamana götürüyordu. Bana sarılıp beni sakinleştirdiği zamana. Bu hissin yeniden içimi kaplamasına izin verdim.

Konuşmuyordu ama akli annesinde olduğu için sessiz kaldığını biliyordum. Aramızdaki kolları kaldırdı ve beni göğsüne bastırdı. Elim kalbinin üzerinde duruyordu. Başım ise hemen göbeğinin üstündeydi. Yorgunluk ve duyguların yoğunluğu bizi ele geçiriyordu, ikimiz de uyuya kaldık.

“Hey,” Liam’ın sesi beni uykunun sisinden uzaklaştırmıştı. “Hadi tatlım.”

Beni hafifçe dürttü ve ayaklandım. “Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım.” Ben gülümserken karnıma bakıyordu.

Çantalarımızı yere koydu ve elleriyle kalçalarımı kavradı. Başını eğip göbeğimi öperken gözlerindeki hayranlığı izledim. “Merhaba.” Gözlerim dolmuştu. “Ben senin baban olacağım.”

Liam’m arkasında durmakta olan kadın ellerini göğsüne götürdü. Parmaklarımla koyu kahverengi saçlarına dokundum ve yavaşça başını okşadım. Gösterdiği ilgi ve şefkatle beni kendine hayran bırakıyordu. O insanları öldürmüş, teröristleri sorguya çekmiş, dağlara tırmanmış ve kim bilir daha neler yapmıştı ama benimleyken... Farklı biriydi.

Başını kaldırdı, beni öptü, çantaları aldı ve gülümsemi.

“Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın?”

“Çünkü senin için yaratıldım.”

“Bak yine yaptın.” Gülümseyerek başımı iki yana salladım.

“Sen beni böyle yapıyorsun.”

“Sanırım,” dedim ve omuz silkerek yürümeye başladım ama Liam elimi yakaladı. “Ne oldu?”

“Ona veda edebilecek miyim bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Giderken onu görmemiştim bile. Yani, ne tür bir aşıklık herif göreve gitmeden annesine bir veda bile etmez?”

Suçluluk duyuyordu çünkü Liam eve dönüp ailesini görmek yerine benimle tatile çıkmıştı.

“Ben hep seninle olacağım,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Babası ve Liam için zor olacaktı. Birini kaybetmenin nasıl hissettirdiğini biliyordum ve tek umudum onları biraz olsun rahatlatabilmektir.

Bir taksiye atlayıp hastaneye doğru yola koyulduk. Liam çok gergindi, sürekli dizlerini sallıyor ve elini boynuna götürüp duruyordu. Bunu ben de yaşamıştım ve atlatmasına yardımcı olmak için kendi hatıralarımdan destek alıyordum. Nefret ettiğim şeyleri hatırladım ama benim durumum daha farklı olmuştu, hazırlıksız yakalanmıştım. Aklımı yitirmiştim ama şimdi bunun yaşanmakta olduğunu bilmenin nasıl bir his olduğunu anlamaya çalışıyordum. Sevdiğin birinin ölümünü izlemek daha kötü olmalıydı.

Liam babasını aradı ve nereye gitmemiz gerektiğini öğrendi.

“Liam,” dedi babası onu gördüğünde, yarı ağlar bir vaziyetteydi.

“Baba.” Babasını kollarına aldı ve ikisi de kendilerini bıraktılar.

“Onu kaybedemem evlat. Onsuz bir hayat nasıl olur bilmiyorum.” Oğlunun omzunda ağlıyordu. Benim de yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Babası geri çekildi ve bana baktı. “Sen Natalie olmalısın.”

Başımınla onaylayıp ona doğru yürüdüm. “Evet. Bu şekilde tanıştığımız için çok üzgünüm.” Elini sıkmak için uzanmıştım ama o doğrudan bana sarıldı.

“Sen ve kızın hakkında çok şey duydum.” Beni kollarından bıraktı ve Liam gülümsedi.

Beni yanına çekerek yanağımdan öptü. “Otur biraz. Ayakta çok vakit geçirdin,” diye mırıldandı.

Başımın altına onayladım. İkisi konuşurken ilerideki bir sandalyeye doğru yürüdüm. Babası Liam’a detayları anlatıyordu ve Liam başını ellerinin arasına aldı. Annesinin iyileşemeyeceği gerçeğiyle yüzleşerek birlikte ağlıyorlardı. O yoğun bakımdaydı ve Aidan, Liam’ın annesine veda edebilmesi için onu yaşam destek ünitesine bağlı tutuyordu.

Liam yanıma geldi ve eğildi. Ellerimi ellerinin arasına aldı ve sert parmaklarıyla tenimi okşadı. “İçeri girmem gerekiyor.” Yanağından bir gözyaşı süzüldü. “Benimle olman gerekiyor. Seni onunla tanıştırmak ve ona bebeğimizden bahsetmek istiyorum.”

Gözlerindeki kederi paylaşıyordum. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım. Beni yanına aldı ve belimden tuttu. Yavaşça yürüyorduk. Kolumu ona sardım. O beni tutarken ben de onu tutuyordum. Canının yandığını biliyordum. Bunun tüm vücuduna yayılmakta olduğunu hissedebiliyordum. Hastane kokusu ve çaresizlik havayı sarıyordu.

Durakladı ve fazlasıyla iyi bildiğim o maskesini takarken bana baktı. Acıyı yumuşatmak için kendisini kapatıyordu. Ama biliyordum ki bu acıyı tamamen kesmiyordu. Kestiğini düşünebilirdiniz. Fakat tek dileyebileceğiniz şey kendinizi iyi olduğunuz yalanıyla saracak bir pelerine bürünmektir. Öte yandan acı bunu umursamazdı. Kumaşın aralıklarından sızar, ruhunuzu emer ve izin verirsiniz sizi canlı canlı yerdi. Bunun onu tüketmesine izin vermeyecektim. Benim için yaptığı gibi onun hayata dönmesi için savaşacaktım.

Bölüm 25

Liam

Bir erkek gibi davranmam gerekiyordu. Adam gibi, her şeyini ortaya koyabilecek bir erkek gibi. Ben koskoca bir Donanma SEAL'ıydım. Savaşı ve çok daha kötülerini görmüştüm. Pek çok insanın zihninde canlandırmaktan bile korkacağı şeylerle savaşmıştım. Ama şimdi burada durmuş, çocuk gibi o kapıyı açmaktan korkuyordum.

O beni büyüten kadındı. Bana her şeyini vermişti. Bana bir kadına nasıl davranılması gerektiğini öğretmiş, hatalı davrandığımda beni ilk azarlayan olmuştu. Annemi ya da babamı kaybetmenin nasıl bir şey olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. Onlar hâlâ gençti ve annemi kaybetmeye hazır değildim.

“Liam,” dedi Natalie beni cesaretlendirerek. İnce kollarını bana sarmıştı. Sanki onlar sayesinde ayakta duruyor gibiydim. Ve aslında şu an durum buydu. Ona baktım ve bir şekilde cesaretin gelip beni bulmasını umdum. Fakat aradığım şey onun gözlerindeydi. Güçlü duruşu ve sevgisi yüzünden okunuyordu. Aramıza giren bunca şeye rağmen hep güçlü olmuştu.

Başımla onayladım ve kapıyı açtım. Annem etrafında bir sürü ekran ve borunun arasında yatıyordu. Düzenli

gelen bipleme sesi bana onun hayatta olduğunu söylüyordu fakat bu sadece makineler sayesindeydi. Üzerine beyaz bir örtü örtülmüştü, onu sıcak tutuyordu, ben ise tamamen buz kesmiştim.

Yavaşça ona yaklaştım. Göğsü inip kalkıyordu ama bu bir yaşam belirtisi değildi. Tek yapabildiğim acı hissetmemesi için dua etmekte.

“Merhaba anne,” dedim yatağının yanına gelerek. “Elimden geldiğince çabuk geldim. Aslında uzun hikaye ama sen nasıl olduğunu biliyorsun.” Güçlü olmaya çalışıyordum ama o benim annemdi. Benim bezlerimi bağlayan ve bunu yaparken muhtemelen cırt cırtlarını da yırtmayan oydu. Superman olmak istediğimde bana pelerin dikip kanayan dizlerimi silen oydu. Shannon Dempsey bu dünyadaki en güçlü kadındı. İki çocuğu olmuş, birini kaybetmiş, diğerini büyüttü ve ben onu asla yakınırken ya da ağlarken görmemiştim. Bugün yarış olsa SEAL’daki hepimize tur bindirip bizi utandıracağından emindim.

Onu yüzüstü bırakmıştım. Onu korumak için yanında olamamıştım.

“Ne olur uyan anne. Bir ihtimal var mı bilmiyorum ama sana yalvarıyorum, lütfen, eğer yapabilirsen... Bunu şimdi yap. Çok üzgünüm. Pek çok şey için. Sana böyle nasıl veda edeceğimi bilmiyorum.” Bir an durmaya ihtiyacım vardı, yoksa kendimi tutamayacaktım.

Natalie parmaklarıyla kolumu okşuyordu ve ben gözlerimi kapadım. “Merhaba Bayan Dempsey. Daha önce tanışmıştık, ben Natalie.”

Ben kendime hâkim olmaya çalışırken rüyalarımın kadını annemle konuşuyordu. Kendimi bu kadar zayıf hissetmemem için bana gereken çıkış yolunu gösteriyordu.

“Yemek yapmayı çok sevdiğinizi hatırlıyorum. Keşke sizden birkaç tüyo alma şansım olsaydı çünkü ben kelimenin tam anlamıyla mutfakta berbatım.” Natalie gülümsedi ve elimi bıraktı. Ona tekrar uzanamadan o annemin elini tutmuştu bile. “Liam’ı bu dünyaya getirdiğiniz için teşekkür ederim. Onu bu şekilde yetiştirdiğiniz için teşekkür ederim. Hayatıma kattığı her şey için size sonsuza kadar minnettar kalacağım.” Natalie gözlerinden akan yaşlarla bana baktı. “Oğlunuz beni hak ettiğimden daha fazla seviyor. Kızımı çok seviyor. Bana hiçbir zaman değerini anlayamayacağı kadar çok şey verdi.” Arkasını döndüğünde gözlerimi sildim. “Tek dileğim kendi çocuklarımı da sizin yetiştirdiğiniz bu adam gibi yetiştirebilmek. O benim tanıdığım en iyi adam ve ben bunun sizin sayenizde olduğunu biliyorum. Bu yüzden teşekkür ederim.”

Öne eğildi ve annemin yanağından öptü. Sadece bir kez gördüğü o kadını öptü. Ardından onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve elini bir kez daha sıktı.

Yolun sonuna gelmiştim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve soğuk mermerle buluştum. Başım yatağın kenarına düştü ve annemin bacağına tutundum. “Yeterince şey kaybetmedik mi? Ailemiz yeterince acı çekmedi mi?” diye mırıldandım usulca.

Biz katı bir Katolik-İrlandalı ailede büyümüştük. Annem evden dışarı pek çıkmazdı ama sanırım babamdan daha çok çalışıyordu. Babamın işe gitmesi gerekiyordu ve eve döndüğünde annem tüm evi temizlemiş, masaya yemeği koymuş oluyordu. Babam avukattı. Krissy ve beni özel okulda okutabilmek için kışından ter damlayana kadar çalışıyordu. Bana sıkı çalışmanın aile için gerekli olduğunu ve bir şey istediğinde dizginleri gevşetmeden sonuna kadar çalışmak gerektiğini göstermişti. Sınırlarını zorlayıp kaderini

kendin yazmalıydın. Peki o zaman neden daha çok çalışıp annemi iyileştiremiyordum?

“Konuş onunla Liam,” dedi Natalie bana güç vererek. Ben ise başım öne eğik bekliyordum. Beni böyle görmesine izin veremezdim. “Bilmesini istediğin şeyleri söyle ona. O seni seviyor.” Yumuşak sesi beni sakinleştiriyordu ve ona tutunmaya çalışıyordum ama bunların hepsi çok fazlaydı. Etrafımdaki her şey çöküyordu ve ben kız kardeşimi hatırlıyordum. Bana aynı şeyleri söylediğini hatırlıyordum. Bana her zaman annemin beni sevdiğini, bu yüzden ona her şeyi anlatabileceğimi söylerdi.

“Çok özür dilerim anne! Çok, çok özür dilerim. Uzun süre yanına geledim ve sana veda edemedim.” Natalie’nin eli sırtımı okşarken hıçkırarak ağlıyordum. “Sana yalan söyledim, duymam gereken her şeyi sana anlatmadım. Krissy’nin yerinde keşke ben olsaydım diye kaç kez içimden geçirdiğimi söyleyemedim. Benim için ne kadar önemli olduğunu sana söyleyemedim. Sana hep gerçekleri söylemem gerekirdi. Paskalya’da Krissy’nin saçma o sakızı ben yapıştırmıştım mesela. Eve kız sokmama konusundaki kurallarını da bozan bendim. Arabanı senden gizlice çalan, sonra da bunu yapanın Krissy olduğunu söyleyen bendim. Sana yalan söylediğim için özür dilerim! Seni hayal kırıklığına uğrattım.”

“Şşş...” Natalie ben annemin yatağının kenarında hıçkırarak ağlarken parmaklarını saçlarımda gezdiriyordu. “Bunların önemi yok, güven bana, o sana kızgın ya kırgın değil. Seni seviyor Liam. Ona yalan söylemedin, o zaten senin yaptığını biliyordu. Biliyordu.”

Geri çekildim ve etrafımızı saran acı içinde benimle birlikte ağlamakta olan Natalie’ye baktım. Çok fazla şeyle başa çıkmamız gerekmişti ama Natalie hep yanımda olmuştu. Annemin de onun ne kadar özel biri olduğunu gö-

rebilmesini istedim. Çocuklarımızı kollarına alabilmesini ve onların annemin sevgisini görmelerini... Torunlarının üzerine titrer, onlara kurabiyeler pişirir ve eve geri dönmek istemeyecek kadar onları kendine bağlardı. Çocuklarımızın görüp görebileceği en iyi babaanne olurdu.

“Anne, Lee ile resmi olarak tanışmanı istiyorum. Sana birkaç ay önce nasıl hissettiğimi söylediğimde bana kalbimin sesini dinlememi söylemiştin. O benim kalbim.” Yaşlarla dolu gözleriyle beklemekte olan Natalie’ye baktım ve ayağa kalktım. Ona bir sandalye çekip oturması için işaret ettim.

Başıyla onaylayarak oturdu.

“Bir bebeğimiz olacağını ilk senin bilmeni istiyorum.” Natalie elimi tutmuştu. Tanrım, bu kadını çok seviyordum. “Bir çocuğumuz olacak ve ben Lee ile evleneceğim. O bunu henüz bilmiyor ama evleneceğiz. Onu sevecek ve senin olmamı istediğin gibi bir adam olacağım. Her şeyimi önüne sereceğim çünkü bunu hak ediyor. Benimle gurur duyacaksın.”

Natalie’nin burnunu çektiğini ve gözyaşlarını bıraktığını duydum. Onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Bunu planlamamıştım, yanımda bir yüzük de yoktu ama kalbim yanımdaydı ve sahibi de oydu.

“Natalie Gilcher, seni bir insanın sevebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Sen hayatıma girdikten sonra hayatım bir anlam kazandı. Seninle evlenmek, seni sevmek, sana tapmak, senden çocuk sahibi olmak ve benden istediğin her şeyi yapmak istiyorum. Seni mutlu edeceğim ve her an önemseyeceğim. Sensiz bir hayatın nasıl olduğunu biliyorum ve yanımda olduğun bir dünyada yaşamak istiyorum. Gittiğimde kalbim her zaman seninle olacak. Bu andan itibaren sonsuza kadar seni sevme onurunu bana bahşeder misin?”

Bölüm 26

Natalie

Kalp atışlarım tavanı delip geçmişti ve gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki gözlerimi silip onu doğru dürüst göremiyordum. Bana burada evlilik teklif edeceğini aklımdan ucundan bile geçirmemiştim. Demek istediğim, o kadar uzun bir süredir birlikte değildik ve onun benim için her açıdan doğru kişi olduğunu bilsem bile bunu düşünmemiştim.

“Liam,” dedim o gözlerimdeki yaşları silerken. “Emin misin?”

Bunu bebeğimiz olacağı için bir tür zorunluluk olarak yapmasını istemiyordum. Onu sevdiğime ve eşi olmak istediğime şüphe yoktu fakat acı çekilen anlarda insan ani kararlar verebiliyordu. Ben ise buna gerçekten hazır olduğunda onunla evlenmek istiyordum.

“Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. Seni seviyorum Natalie. Seni, sana kelimelerle söyleyebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Sana sarılmak, gözyaşlarını silmek, seni öpmek, teselli etmek, güldüğünü görmek istiyorum. Bir yüzüğüm olmadığını biliyorum ama...”

“Evet,” dedim onun bir sözcük daha söylemesine izin

vermeden. “Evet, karın olmak istiyorum. Yüzüğe ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan sensin.”

Liam ayağa kalktı ve beni kollarına aldı. Aramızdan dökülen gözyaşlarına aldırmadan beni öpüyordu. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve huzurla yatmakta olan annesine baktı. “Evet dedi anne.”

Birkaç saniye sonra Liam’ın babası içeri girdi ve yatağın yanına geldi. “Baba, sana Natalie’yle evleneceğimizi ve çocuğumuza hamile olduğunu söylemek istiyorum. Anne-me de söyledim.”

Babası gülümsedi ve dudakları hafifçe titredi. Eşine bakarken göğsüm daralıyordu. Bu anı onunla paylaşmayı ne kadar istediği o kadar belliydi ki. Liam’ın kollarından ayrılıp babasının yanına doğru yürüdüm. Kollarını açtı ve ona sarıldım.

“Aynı anda hem çok mutlu hem de çok üzgünüm,” diye mırıldandı. “Seni çok severdi eminim.”

Ne söylemek istediğini tam olarak anlayarak başımla onayladım. Aaron’ın öldüğünü sanarak Aarabelle’i ilk kollarıma aldığımda gülümsememin normal olup olmadığından emin değildim. O anda onsuz olmanın getirdiği çaresizliğin yanında Aarabelle’in yanımda olmasının verdiği mutluluğu hatırlıyordum. Onun mutluluğu da çektiği acıyla gölgeleniyordu. Acıyla ilgili gerçek şuydu ki, pek çok farklı şekilde sizi vurabiliyor ve neyin doğru neyin yanlış olduğu belirsizleşiyordu.

“Ben de onu çok severdim eminim. Ama onun hatırasını yaşatacağız. Çocuğumuz onun nasıl bir kadın olduğunu ve yaşasaydı kendisini ne kadar seveceğini bilecek, söz veriyorum.” Bu sözü içtenlikle vermiştim ve sözümü tutacaktım. O gerçekten sevilen harika bir kadındı.

Sonraki birkaç saati Shannon'ın odasında onunla konuşarak ve ona Liam ve Aarabelle hakkında hikayeler anlatarak geçirdik. Liam'ın bebek bezi maceralarını anlatırken Aidan bazen gülümsüyor bazen kahkahalarla gülüyordu. Bana Liam'ın çocukluğundan bahsediyor ve onun her zaman başını bir şekilde belaya nasıl soktuğunu anlatıyordu.

“En kötüsü de burnundan içeri bir şeyler sokma huyuydu,” diyerek gülerken, Liam söyleniyordu.

“Gerçekten mi?”

“Hem de nasıl, bulduğu her şeyi. Shannon o hapsurduğunda burnundan bu kez ne çıkacak diye merakla beklerdi. Bir de her zaman benim Kristine'ime karşı hain planlar yapardı. Örneğin o bir yere mi sıkıştı, Liam hiç haberi yokmuş gibi davranırdı.” Aidan hatıraların arasında kaybolmuştu. “Bir seferinde işten eve geldiğimi hatırlıyorum. Shannon bir komşumuz için kek pişiriyordu. Sitedeki diğer kadınlara bir şeyler hazırlamaya bayılırdı. Sürekli birilerine yardım eder, onlara yemek götürürdü. Her neyse, döndüğümde meşguldü. Liam ve Kristine'nin bahçede olması gerekiyordu. Liam, Krissy'ye demiş ki annem arkadaşlarının evine gitmene izin verdi. Eve dönüp Shannon'a Krissy'yi sorduğumda paniklemişti. Liam, elbette, Krissy'nin annesinin sözünü dinlemeyip gittiğini iddia ediyordu.”

Dönüp Liam'a baktım. Buraya geldiğimizden beri ilk kez gözlerinde yaşam belirtisi vardı. Gülümsedi ve başını iki yana salladı. “Sanırım biraz abartıyorsun baba. Ben iyi bir çocuktum.”

Babası öksürükle karışık bir kahkaha attı. “Sanırım yanılıyorsun evlat. Kız kardeşinin başını sürekli belaya sokacak bir şey bulurdun.”

“O da her seferinde bana inanırdı.”

“Seni çok seviyordun,” dedi alçak bir sesle. “Şimdi iki kızımı da kaybedeceğim.” Aidan eşine bakıp iç geçirdi.

“Hissettiğin acıyı biliyorum. Asla geçmeyecek. Ama bir gün canın eskisi kadar yanmayacak.” Elini tuttum. “Nefes almak o kadar zor olmayacak. Dünya üzerine yıkılıyor gibi hissetmeyeceksin. O gün geldiğinde, her geçen zamanın eskisinden daha kolay olduğunu göreceksin.” Elimde kalan az miktardaki umudu onunla paylaşmak istemiştim. “Bunun bir avuntu gibi görüldüğünün farkındayım ama ben de o yollardan geçtim.”

“Teşekkür ederim Natalie. Oğlum çok şanslı.” Diğer elini elimin üstüne koydu. “Shannon’a büyük bir aşk besliyordum. Çocuklarımdan da benim kadar şanslı olmaları, sevdikleri birini bulmaları için hep dua ettim. Keşke Liam’ın bu şansını yakaladığını görebilseydi.”

“Keşke,” diye cevap verdim.

“Evimiz burası.” Liam elini bana doğru uzattı ve kapıdan içeri girdim. Hastanede birkaç saat daha kaldıktan sonra Aidan benim dinlenmem gerektiğini ve şimdiden çok sevdiği torununa dikkat etmemi söylemişti.

Bir otelde kalmayı önermiştik ama bunu kesinlikle kabul etmemişti. Kendisi eşinin yanından ayrılmayacağı için evinde onu rahatsız etmemiz gibi bir durum olmayacaktı. Ev, tıpkı Liam’ın anlattıklarıyla kafamda canlandığı gibiydi. Sevimli beyaz tenteleriyle birlikte eski, tuğla bir evdi. Ön kapısı meşe ağacındandı. Evin içerisi ise kumsuzdu. Tertemizdi ve tam bir yuva gibi hissettiriyordu. Pazar akşam yemeklerini birlikte yemek isteyeceğiniz türdendi.

“Tam hayalimdeki gibi.”

“Nasıl yani?” diye sordu gülümseyerek.

“Sadece buranın bir yuva olduğunu söylüyorum. Ben Arkansas’ta bir çiftlikte büyüdüm. Nasıl olduğunu az çok tahmin edebilirsin sanırım. Seni her zaman yeşil çimenlerin ortasında, plastik folyoyla sarılı kanepelerde oturan eski bir sokakta yaşarken hayal etmiştim.” Ben gülerken Liam beni kollarında yukarı kaldırmıştı. “Yere indir beni.”

“Fazla ayakta durmamalısın. Sana etrafı göstereyim.”

“Yürüyeblirim Liam.”

Yüzünü bana yaklaştırıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Bırak da seninle ilgileneyim. Kollarımda olmana ihtiyacım var.”

Bir şeyle ilgilenme ihtiyacını anlıyordum. Dünya başınıza yıkılırken, bazen bir şeylere tutunmaya ihtiyaç duyarsınız. Ayaklarınızın altındaki zeminin hâlâ yerinde olduğunu, hayatının bir yönünü kontrol altında tutabildiğini hissetmeye ihtiyacı vardı.

“Hayır demeyi çok zorlaştırıyorsun.”

“Zaten buna güveniyorum.”

Hafifçe göğsüne vurdum ve Liam tura başladı. Evin içinde dolanıyorduk. Shannon’ın bu kadar zevkli bir kadın oluşuna hayranlık duyuyordum. Modern dokunuşların değdiği klasik bir tercihi vardı. Mutfak kısa süre önce yenilenmişti ve buranın evin kalbi olduğunu söyleyebilirdim. Her şey yerli yerindeydi. Herhangi bir anda Martha Stewart* bir köşeden fırlayıp çıkagelse hiç şaşırımdım.

Liam merdivenleri tırmanırken temel eğitimlerinde

* Dünyaca ünlü yemek programlarına ev sahipliği yapan Amerikalı medyatik şahsiyet ve yazar (ç.n.)

odun taşıdığı günleri hatırladığını söyleyerek gülüyordu. Bunun için bir tokat daha yedi.

“Burası benim odam.” Kapıyı açtığında gülmek için kendimi zor tuttum. Duvarlar eski fotoğraflar ve posterlerle doluydu.

“Vay canına, burası bir hazineymiş,” dedim Liam beni yere indirmemek için hâlâ direnirken.

“Ah, kes sesini.”

“Bu Yasmine Bleeth mi? Şu Baywatch dizisinde oynayan?” Ardından gelen histerik kıkırdamalarımı durduramamıştım.

“Gayet seksiydi,” dedi kendini savunarak ve beni yere bıraktı.

“Yorganının altında eski Playboy sayılarını da bulacak mıyım?” Onunla dalga geçerken yorganın kenarını hafifçe kaldırdım. Altını görebilmek için yeterince kaldırmak üzereydim ki Liam eliyle beni engelledi.

“Onun yerine nişanlıma bakmayı tercih ederim.”

“Liam,” dedim onu azarlayarak. “Annenlerin evindeyiz.”

“Sana kurallara hiç uymayan biri olduğumu zaten söylediler. Ayrıca,” Çatallı sesini alçaltarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Zaten hamilesin. Bence yaptığımızı biliyorlardır.”

Dilini kulağımın arkasında gezdirmesiyle ürpermem bir oldu. “Seni özledim,” dedim ve ellerimi arkamda durmakta olan Liam’ın boynuna doladım. Ereksiyonunu kalçamda hissederken onu kendime bastırdım.

“Sana ihtiyacım var Lee. Sana çok ihtiyacım var. Buna izin var mı?”

Başımla onaylar onaylamaz ellerini bana doladı ve yavaşça karnıma bastırdı. Parmakları ağır ağır yukarı tırmandı, göğsümü avcunun içine aldığında nefes alışları hızlanmıştı. “Böyle çok daha iyi...” Bana dokunurken nefesim kesiliyordu.

Liam beni kendine çevirdi ve bluzumu çıkardı. Gözleriyle bana tapar gibiydi. Bu noktada ipleri elime almaya karar verdim. Elimi arkama götürüp sutyenimi çıkardım. Göğüslerim açığa çıkarken gözbebekleri kocaman olmuştu.

Kotumun düğmelerini açtım ve onu aşağı sıyırdım. Sıra parmaklarımı dantelli çamaşıma götürmeye geldiğinde dudaklarını yalamaya başlamıştı. Aşağı sıyırmak üzereydim ki ona biraz eziyet etmeye karar verdim. Ona yaklaştım, aletini avucumun içine aldığımda gözlerini kapatıp başını arkaya attı. “Sanırım biraz fazla giyiniksin benim müstakbel kocacığım.”

“Bir daha söyle.”

“Fazla giyiniksin.” İsteddiği şeyin bu olmadığını biliyordum ama kafasını karıştırmak hoşuma gidiyordu. Tüm istediğim, sadece birkaç dakikalığına da olsa sadece bize odaklanmasıydı.

Liam başparmağını çeneme koydu ve başımı yukarı kaldırdı. “Onu değil tatlım.”

“Benim...” Diğer elini de dudaklarıma yaklaştırıp avcunun içini öptüm. “Müstakbel,” Bu kez başparmağına bir öpücük kondurdum. “Kocacığım.” Son öpücüğüm ise bizi sonsuza dek bağlayacak yüzüğün takılacağı yüzük parmağınaydı.

Gülümseyip yüzümü ellerinin arasına aldı. Bir an sonra dudaklarını dudaklarıma bastırmıştı. Öpüşmemiz onun kontrolündeydi. Liam beni yalayıp yutarken dudaklarımız birbirinden hiç ayrılmıyordu. İradesine sanki pamuk ipliğiyle bağlıydı. Sanki her an onu yitirecek ve beni yok edecekti. Birbirimizin tadını çıkarırken dilimi diline değdiriyordum. Çok uzun zaman olmuştu. Bana son dokunmasının üzerinden çok zaman geçmişti. Onu kendime çektim. Birbirimize yapışmıştık. Vücudum onun için yanıyordu ve çok fazla ıslanmıştım.

Liam ellerini yavaşça çekti. Dokunuşu bir sevgi gösterisi gibiydi. Hâlâ tutkusunu hissedebiliyordum ama sanki kendini yeniden bulmuş gibiydi. “Yatağa gir,” dedi emrederек.

Kapıyı kapamak için diğer tarafa gittiğinde yatağa uzanıp bacaklarımı açtım. Onu bekliyordum. Gözleri daha önce hiç görmediğim bir alevle parlıyordu. Beni süzerken bakışlarımız birbirine kenetlenmişti. Onu istiyordum. Yatağın kenarına geldiğinde nefes alırken zorlanmaya başlamıştım bile. “Artık burada olduğuma göre bana neler yapmayı planlıyorsun?”

Liam kotunun düğmelerini açıp iç çamaşırıyla birlikte her şeyini çıkardı. Penisi bir ok gibi dikilmişti. Vücudu gözlerimi kamaştırıyordu. “Müstakbel kocanın ileride seninle ne kadar ilgileneceğini göstereceğim.”

Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöktü ve çamaşırımı çıkardı. “Kendinle oynayışını izledikten sonra tek yapabildiğim her gece aynı manzarayı aklımda tekrar tekrar oynatmak oldu. Sadece sesimi duyarak boşaldığını görmek... Beni deli etmişti. Şimdi bunu canlı olarak kaç kez tekrarlayabileceğim göreceğiz.”

Yüzümde bir sırıtmayla dirseğimin üzerine doğruldum. “Az laf çok iş canım...”

“İşe buradan başlamama ne dersin?” diyerek başını yaklaştırdı ve bacaklarımın arasını yaladı. Başım geriye düşmüştü. Bunu bir kez daha tekrarladı. “Ya da belki buradan?” Diliyle klitorisimde daireler çizmeye başladı.

“Ah,” diye inledim tarifsiz bir mutlulukla.

“Hmm, belki de iş derken bunu kastediyorsundur?” diye sordu dilini içime sokup bastırırken. Bunu durmadan yapıyordu. Dil darbelerinin altında kıvranıyordum. Terliyor, giderek alev alıyordum. Hormonların ve karşımdakinin Liam olduğunu bilmenin etkisiyle kendimi fazla tutamayacaktım.

“Liam,” diye adını sayıklarken zirveye doğru zincirlerimden kopmuş bir şekilde gidiyordum.

Bir parmağını içime sokup klitorisimi emmeye başlamıştı. Kontrolümü kaybetmiştim. Yatağa gömülmüştüm ama o durmadan devam ediyordu. Karnıma doğru yol alırken dili tenimden bir an olsun ayrılmıyordu. Ben sakinleşene kadar bir süre orada kaldı.

“Çocuğumu büyütürken seni izlemekten çok keyif alacağım. Birlikte yarattığımız yaşamı taşıyor olduğunu bilmekten daha seksi bir şey asla olmayacak.” Gözlerimi açtığımda gülümsemekte olduğunu gördüm. “Bunu yapmamızda bir sorun yok değil mi?”

“Evet, sorun yok, merak etme.” Parmaklarını yüzündeki sakallarına bastırdım. Bu bana kendimi evimde hissettiriyordu.

Üzerime çıkmıştı ama ağırlığını kesinlikle bana ver-

miyordu ve bu yüzden gülmemek için kendimi zor tutuyordum. “Liam, sevişebiliriz hayatım.”

“Ya bebeğin canını yakarsam?”

“Nasıl yakarsan?”

“Yani, ya istemeden kafasına falan dörtersem?”

Hunharca kahkaha atmaya başlamıştım ve elimle ağzımı kapatmak zorunda kaldım. “Saçmalama.”

“Ben ciddiyim! Biliyorsun, böyle şeyler olabilir.”

“Pekala, seni çok seviyorum, bu yüzden şaka yapıyormuşsun gibi davranacağım.”

“Şaka yapmıyorum!”

Ah, Tanrı aşkına. Ne dediği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Bebeği istesen de dürtemezsin. Birincisi, bebeğimiz kanalımin yakınında bile değil. Ve ikincisi, bu zaten mümkün değil. Sıkıntımız yok. Sen ve senin koca penisin bebeğe zarar vermeyeceksiniz, merak etme.”

“İyi, tamam. Ama başında filan bir ezik olursa bunun sorumlusunun sen olduğunu ona söyleyeceğim.”

Gözlerimi devirip güldüm. İkimiz de gülme faslının sonuna geldiğimizde birden ciddileştim. “Anlaştık. Şimdi, seviş benimle. Sana ihtiyacım var.”

Yaklaşıp beni yavaşça ve dikkatle öptü. İçime girdiğini hissediyor ve dudaklarının arasında inliyordum. Her şeyi çok daha yoğun hissediyordum. Her darbesi ve giriş çıkışıyla kendimden geçiyordum.

“Ah, o kadar harika hissettiriyorsun ki.” Liam ağırlığını hâlâ üzerime vermiyordu ama daha derine girerken

aynı nazikliği göstermiyordu. Fakat bu yeterli değildi. Onu sonuna kadar hissetmek istiyordum.

“Kucağına gelmek istiyorum.” Onu ittim. Çabucak altıma geldi.

Gözlerimi kapadım ve penisinin üzerine oturdum. Liam sözcüklerden anlamlı bir cümle oluşturmaya çabalar-ken sesi kesik kesik geliyordu ama tek söyleyebildiği bölük pörçük kelimelerdi. “Lee. kahretsin. Tanrım. Sen. Ah.”

Ellerini kalçalarıma koyup beni kendi hızına uymaya zorluyordu. Bir kez daha orgazmın kapıda olduğunu hissettim. Klitorisimin her sürtünüşü ve aletin içimdeki her hareketiyle bu his giderek güçleniyordu.

“Dayanamıyorum,” diye inledim seks ve ter kokusu odayı doldururken.

“Dayanabilirsin. Her şeyini ver bana.”

Gözlerimi kapadım. Liam elini aramıza sokup başparmağını klitorisime bastırdı. Geri çekilemiyordum. Öylesine yoğun bir hisle orgazm olmuşum ki gözlerimin karardığına yemin edebilirdim. Hemen ardından Liam birkaç kez inleyip peşimden gelmişti.

Göğsüne uzanıp kalp atışlarını dinledim. Çıktığımız inanılmaz yükseklerden aşağı indiğimiz birkaç dakikanın ardından tuvalete gidip temizlendim. Odasına döndüğümde gözlerini tavana dikmiş uzanıyordu.

Yatağa çıkıp yanına yattığımda bana döndü. “Selam,” dedi ümitsiz bir sesle.

“Selam.”

“Sanırım yarın yaşam destek ünitesinin fişini çekecekler.”

Liam kollarını bana sardı ve sırtımı okşadı. “Keşke bunu daha kolay bir hale getirecek sihirli sözcüklerim olsaydı. Bunu hafifletebilecek tek şey var, o da zaman. Ve ben de her adımında yanında olacağım. Asla yalnız olmayacaksınız.” Alnımı öptü. İyice göğsüne yerleştim. “Seni kaybettiğimi sanmıştım.”

“Sana dönmemi engellemek için birkaç aptalın sakarlıklarından fazlası gerekir.”

Başımı kaldırıp ona baktım. Saçlarımı geriye aldı. “Bu korkuyu sonsuza dek yaşayacağım.”

“Ve ben de bunu rahatlatmaya çalışacağım ama ne olursa olsun sonuna dek savaşıacağım.”

“Yapabileceğimiz tek şey bu.”

“Evet, bir de birbirimizi sevmek,” dedi Liam ortamdaki havayı değiştirmek için.

“Bunu hatırlattığın iyi oldu.”

“Bir kez daha üzerinden geçmeye ne dersin?”

Gülümseyerek onu yeniden sırt üstü yatırdım. “Ne olursa olsun bundan emin olmamız gerek.”

“Sanırım zamanı geldi. O bunun olmasını istemezdi,” dedi Aidan doktora. Liam ve ben yatağın kenarında dikiliyor, olacakları bekliyorduk.

“Pekala Bay Dempsey. Her birinize vedalarınızı etmeniz için biraz zaman vereceğim. Ardından süreci başlatmak için geri döneceğim.” Tek tek hepimize baktı. Kimse konuşmuyordu.

Aidan önce eşine, ardından Liam'a baktı. "İlk sırayı sana vereceğim. Bunu yapmadan önce benim biraz zamana ihtiyacım var."

Liam kaybolmuş görünüyordu. Bir annesine, bir babasına bakıyordu. Benim ise göğsüm sıkışıyordu. Parmaklarımız birbirine geçti ve bana baktı. Ne yapmam gerektiğinden emin değildim ama elini tutmanın bile yardımcı olacağını biliyordum.

Birkaç saniye sonra Liam elimi bıraktı ve annesinin yanına gitti.

"Çocukken insanların anneleri hakkında konuştuğunu, onlardan nasıl nefret ettiklerini anlattıklarını hatırlıyorum. Ben hiç böyle hissetmedim, biliyor musun? Senden asla nefret etmedim çünkü bunun için hiç sebep yoktu. Sen insanların hayalini kurduğu bir anneydin. Evet, ara sıra bana terlik fırlattığın oldu ama hepsini hak etmiştim." Annesiyle konuşurken Liam'ın sesi saygılıydı. "Benim için ne kadar önemli olduğunu sanırım sana hiç söylemedim. Keşke seninle daha çok zamanımız olsaydı anne. Bir gün gideceğini hiç düşünmedim. Bebeğimizi kucağına alamayacağını ya da sırf bana 'aptallık etme!' demek için yanımda olamayacağını düşünmedim. Ya babam ne yapacak? Sen olmadan biz bir aile değiliz ki."

Liam ara verip pencereye doğru yürüdü. Gözlerinden akan yaşları sessizce silmeye çalışıyordu. Acısıyla başa çıkarken onu izlemek beni paramparça ediyordu. Çektiği acıyı onun adına ben yüklenmek istiyordum. Dayanmak istediği duvar olmak, beni iyileştirdiği gibi onu iyileştirmek istiyordum.

Ona doğru yürüdüm ve elimi sırtına koydum.

“Ona veda edemem. Ona ölümün de yaşamın bir parçası olduğunu söyleyemem,” dedi kabullenmek istemeyerek.

“Onu seviyorsun, o da seni seviyordu. Veda etmek zorunda değilsin.”

“Makine durduğu anda ölecek.”

“Ve her zaman çok sevdiği, hayatındaki iki adamın yanında olacak.”

“Babam da onunla birlikte ölecek Lee. On beş yaşından beri birliktelerdi.”

Onların aşkı da bu açıdan benimkine benziyordu ama bunu söylemeyecektim. Ona babasının da tıpkı benim gibi iyi olacağını söylemek istiyordum ama yapmadım. Babasının içinde bir yanı asla iyileşmeyecekti. Zamana direnen bir gençlik aşkını bir daha asla bulamayacaktı. Bir daha sevemeyebilirdi de ama hayata tutunacaktı.

“O zaman sen iyi bir evlat ol. Ona neden devam etmesi gerektiğini hatırlat. Ona ihtiyacı olan gücü ver. Tıpkı bana verdiğin gibi. Ben senin kadar güçlü kimseyi tanımıyorum.”

“Annem.” Liam bir kez daha annesine baktı ve ona doğru yürüdü. Narin elini tuttu ve öptü. “Seni özleyeceğim. Umarım cennette Kristine’i bulur ve onu sevdiğimi söylersin. Ona, yaşasaydı bugün iki küçük kızın halası olacağını söylersin. Onu kollarına alırsın ve ikinizin de kalbimde olduğunuzu söylersin. Senin gibi bir annem olduğu için çok şanslıyım.” Liam annesinin elini bıraktı ve hıçkırıkla karışık derin bir soluk verdi.

Hızla yanına gittim ve onu kollarıma aldım. Beni sımsıkı tutuyor, derin derin nefes alıyordu.

“Buradayım,” diyebildim sadece. Liam’ı rahatlatacak hiçbir kelime yoktu ve ben bunu deneyecek kadar düşüncesiz değildim. Ona sevgimi ve kalbimi sunuyordum.

Bir an sonra Aidan içeri girdi ve eşine baktı. “Ben sana daha önce veda ettim Shannon. Yeniden buluşacağız sevgilim.” Dik duruyordu. Neredeyse hazırdı. Aidan tekrar konuşmadan önce Dempsey’ler birbirlerine baktılar. “Benim için dua edecek misin?”

Yatağın etrafında toplandık ve Liam’ın babası elimi tuttu. Ben Liam’ın elini tutuyordum. Eşi ve oğlu ise Shannon’ın birer elini tutmuşlardı. Birbirimize kenetlenmiş duruyorduk ve Aidan konuşmaya başladı. “Bugün, hayatımda sevdiğim tek kadına veda ediyorum. Birlikte güzel bir hayat yaşadık. İki çocuk sahibi olduk, hayatın her zaman adil olmadığını öğrendik. Shannon’ın bizden bu kadar erken ayrılıyor olması adil değil. Doğacak yeni bir hayatı göremeyecek olması adil değil.” Duyguları devreye girdikçe sesi titremeye başlıyordu. “Ama onu kollarına alacağına inanıyorum Tanrım. Onun acısını dindireceksin ve onu kalbinin kayıp parçasıyla tekrar birleştireceksin. Ben yanına gelene kadar onu koruyabilmen için dua edeceğim. Yakında yanında olacağım meleğim.”

Aidan elimi bırakmıştı fakat Liam bırakmıyordu.

Karnım kasılıyordu, elim istemsizce hızla oraya gitti. Liam hemen tepki vererek beni bir sandalyeye oturttu. “Lütfen, fazla ayakta durma.”

“Küçük bir kramptı sadece,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Son seferkinin yanında sinek ısırığı gibi kalırdı. Dün Dr. Contreras’ı aradığımda bana kasılmaların normal olduğunu ve sakinleşmemi söylemişti.

Doktor odaya girip bundan sonraki süreci açıkladı.

“Ona veda edemem. Ona ölümün de yaşamın bir parçası olduğunu söyleyemem,” dedi kabullenmek istemeyerek.

“Onu seviyorsun, o da seni seviyordu. Veda etmek zorunda değilsin.”

“Makine durduğu anda ölecek.”

“Ve her zaman çok sevdiği, hayatındaki iki adamın yanında olacak.”

“Babam da onunla birlikte ölecek Lee. On beş yaşından beri birliktelerdi.”

Onların aşkı da bu açıdan benimkine benziyordu ama bunu söylemeyecektim. Ona babasının da tıpkı benim gibi iyi olacağını söylemek istiyordum ama yapmadım. Babasının içinde bir yanı asla iyileşmeyecekti. Zamana direnen bir gençlik aşkını bir daha asla bulamayacaktı. Bir daha sevmeyebilirdi de ama hayata tutunacaktı.

“O zaman sen iyi bir evlat ol. Ona neden devam etmesi gerektiğini hatırlat. Ona ihtiyacı olan gücü ver. Tıpkı bana verdiğin gibi. Ben senin kadar güçlü kimseyi tanımıyorum.”

“Annem.” Liam bir kez daha annesine baktı ve ona doğru yürüdü. Narin elini tuttu ve öptü. “Seni özleyeceğim. Umarım cennette Kristine’i bulur ve onu sevdiğimi söylersin. Ona, yaşasaydı bugün iki küçük kızın halası olacağını söylersin. Onu kollarına alırsın ve ikinizin de kalbimde olduğunuzu söylersin. Senin gibi bir annem olduğu için çok şanslıyım.” Liam annesinin elini bıraktı ve hıçkırıkla karışık derin bir soluk verdi.

Hızla yanına gittim ve onu kollarıma aldım. Beni sımsıkı tutuyor, derin derin nefes alıyordu.

“Buradayım,” diyebilirdim sadece. Liam’ı rahatlatacak hiçbir kelime yoktu ve ben bunu deneyecek kadar düşün-
cesiz değildim. Ona sevgimi ve kalbimi sunuyordum.

Bir an sonra Aidan içeri girdi ve eşine baktı. “Ben sana daha önce veda ettim Shannon. Yeniden buluşacağız sevgilim.” Dik duruyordu. Neredeyse hazırdı. Aidan tekrar konuşmadan önce Dempsey’ler birbirlerine baktılar. “Benim için dua edecek misin?”

Yatağın etrafında toplandık ve Liam’ın babası elimi tuttu. Ben Liam’ın elini tutuyordum. Eşi ve oğlu ise Shannon’ın birer elini tutmuşlardı. Birbirimize kenetlenmiş duruyorduk ve Aidan konuşmaya başladı. “Bugün, hayatımda sevdiğim tek kadına veda ediyorum. Birlikte güzel bir hayat yaşadık. İki çocuk sahibi olduk, hayatın her zaman adil olmadığını öğrendik. Shannon’ın bizden bu kadar erken ayrılıyor olması adil değil. Doğacak yeni bir hayatı göremeyecek olması adil değil.” Duyguları devreye girdikçe sesi titremeye başlıyordu. “Ama onu kollarına alacağına inanıyorum Tanrım. Onun acısını dindireceksin ve onu kalbinin kayıp parçasıyla tekrar birleştireceksin. Ben yanma gelene kadar onu koruyabilmen için dua edeceğim. Yakında yanında olacağım meleğim.”

Aidan elimi bırakmıştı fakat Liam bırakmıyordu.

Karnım kasılıyordu, elim istemsizce hızla oraya gitti. Liam hemen tepki vererek beni bir sandalyeye oturttu. “Lütfen, fazla ayakta durma.”

“Küçük bir kramptı sadece,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım. Son seferkinin yanında sinek ısırığı gibi kalırdı. Dün Dr. Contreras’ı aradığımda bana kasılmaların normal olduğunu ve sakinleşmemi söylemişti.

Doktor odaya girip bundan sonraki süreci açıkladı.

Onlar hemşirelerle birlikte işlemleri yaparken biz tekrar bir araya gelmiştik. Ben sandalyede oturmakta olan Liam'ın kucağındaydım. Aidan, Shannon'ın elini tutuyor ve bırakmayı reddediyordu. Hemşireler onu rahatsız etmeden işlerini yaptılar ve son makineyi de kapattıklarında Aidan yavaşça başını iki yana salladı. Kalp monitörünün sesini kapatmayı akıl etmişlerdi neyse ki. Aidan öne eğildi ve gözlerinde yaşlarla eşinin kulağına bir şeyler fısıldadı. Kalp atışları durana kadar sürekli onunla konuştu.

Dudaklarını öptü, ellerini yatağın kenarına bıraktı ve odadan çıktı.

Ayağı kalktım. Liam babasının peşinden dışarı çıktı. Camdan dışarı baktığımda babasını kollarına alıp onun yere yığılmasını son anda engellediğini gördüm.

Bölüm 27

Shannon'ın vefatından sonra Ohio'da bir hafta daha kaldık. Vasiyetinde dileklerini belirtmiş ve cenaze töreni istememişti. Bedeninin yakılmasını ve küllerinin anavatanına serpilmesini istemişti. Aidan İrlanda'ya bilet almış, Liam ve ben eve dönmüştük. Son günlerde sessizdi fakat iyi görünüyordu. Bu akşam Aaron geliyordu ve konuşup konuşamayacaklarını sormuştu. Yine bugün Mason ve Liam bir telefon görüşmesi yapmışlardı. Ekibe birkaç yeni adam katıldığı için Liam'a bu görevde izin vereceklerdi. Bu ay tamamlamak üzere onu göndermek yerine onu buradakilere eğitim vermek ve ekibe uyum sağlamakla görevlendirmişlerdi.

Bir yanımda bunu bir iyilik olarak yaptıklarını söylüyordu ve bunun için yalnızca minnettar olabilirdim.

“Pekala Aara, on dolarına bahse girerim ki buradan lazımlığına tek başına gidebilirsin.” Yere oturmuş Aara ile oynarken ben kanepede uzanıyordum.

Uçuşlar benim için çok fazlaydı ve sakın olmak için elimden geleni yapmış olsam da halihazırda biraz durulmuşken bundan sonra daha dikkatli olmak istiyordum.

“Farkında mısın bilmiyorum ama Aara satın alın-

bilmek için çok küçük ve sen de hayatındaki bebek bezi sayısında dramatik bir artış yaşamak üzeresin.”

“İçlerinden birini bile bebek bezinden kurtarsak kârdır,” diyerek güldü ve tekrar Aarabelle’e döndü. “Pekala prensesim, bu nasıl çalışıyor? Bana söylemek ister misin? Burasını beline mi yapıştırıyoruz?”

“Ah, Tanrı aşkına.” Doğrulmuştum fakat Liam gözleriyle beni kanepeye çiviliyordu.

“Seni koltuğa bağlamak zorunda bırakma beni.”

“Beni korkutma.”

Gözlerinde bir parıltıyla bana doğru ilerledi. “Öyle mi?” Bir kedi gibi kıvrak hareketlerle geliyordu. Yaklaşırken dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. “Bence beni test ediyorsun.”

“Bence sen test edilmekten hoşlanıyorsun.”

Kanepeye uzandı ve beni kollarına aldı. Beni hızla yere yatırıp üzerime uzandı. “Daha fazla test yok. Bence hepsini geçtik zaten.”

Gülümsedim ve parmaklarımı saçlarına bıraktım. “Bence de.”

Aarabelle ayağa kalkıp Liam’ın sırtının tepesine çıktı. “Ba-baaa, hop?”

Sırtında yatan Aara’yla şınav benzeri bir hareket yaparak beni öptü. Aara kıkırdıyordu. Düşmemesi için onu iki yanından tuttum. Liam yavaş yavaş ilerliyor ve dudaklarına uzanırken oyalanıyordu.

“Bence bundan zevk alıyorsun,” diye kıkırdadım öpüşlerinin arasında.

“Karım olduğunda daha da çok zevk alacağım.”

Bu kadar hızlı ilerliyor oluşumuz beni zorluyordu. Onunla evlenmek, birlikte bir hayat kurmak, her şeyi olmak istiyordum ama aynı zamanda Aaron’ı da fazla üzmemek istemiyordum. Aaron iyi bir babaydı ve iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Bana kalırsa bu iki adamın ihtiyaç duydukları şey arkadaşlıklarını geri kazanmaktı. Liam, Aaron’ın hayatını kurtarmıştı ve bir açıdan da Aaron’ın ölümü Liam’a bir seçenek vermişti. Bu karışık ve çirkin bir şeydi. Öte yandan benim evliliğim de dışarıdan görüldüğü gibi neticelenmemişti.

Aaron ve ben Aarabelle için birbirimizle yaşamamanın bir yolunu bulmaya çalışmıştık. Liam da onun vaftiz babası olacaktı. Aara bizimle birlikte yaşayacaktı ve ben Aaron’ın da onun yaşamının bir parçası olmasını istiyordum.

“Liam,” dedim iç geçirerek ve Liam durdu. Doğrular oturduğunda Aarabelle gelip onun kucağına yerleşti. Ona fazlasıyla bağlıydı. “Hiçbir şeyi ertelemeye çalışmıyorum ama bence acele etmemize gerek yok.”

Başını çevirdi. Yüzüne o teslimiyet ifadesi gelip yerleşmişti. “Seninle bu bebeği doğurmandan önce evleniyorum. Çocuğumuz dünyaya gelirken onu seven, evli iki ebeveyni olsun istiyorum. Fazla bir şey istediğim yok. Tek istediğim sen ve Aarabelle’i alıp balayında bir plaja gitmek.”

“Biz evli olsak da olmasak da bu bebeğin onu seven ebeveynleri olacak.”

“Bu kulağa çok kötü gelecek biliyorum ama senden fazla bir şey istemiyorum. Beni seçmen için seni zorlamadım çünkü beni seçeceğini biliyordum. Eski kocanın Aarabelle’in babası olduğu için evin etrafında takılıyor olmasından da rahatsız olmuyorum, o benim de arkadaşım-

dı. Ben çok şey feda ettim, çok şey kaybettim. Ama şimdi... Şimdi sen benimsin.” Aara kucağından indi ve Liam bana yöneldi. “Bunu istiyorum çünkü hayat kısa. Bunu istiyorum çünkü bir kez daha gitmem gerekirse senin hazır olduğunu bilmem gerek. Buna ihtiyacım var. *Benim* buna ihtiyacım var.”

Vereceğim cevabı seçmeye çalışırken zihnimde kırk tilki dolaşıyordu. Henüz yanıt veremedi kapı çaldı.

“Bunu tekrar konuşacağız,” dedi Liam ve kapıyı açmak için ayağa kalktı.

Başımı çevirdiğimde Aaron’ın kapıda beklemekte olduğunu gördüm. İkisi de konuşmuyordu. Ortamdaki gerginliği oturduğum yerden hissedebiliyordum.

Aaron öne doğru bir adım atarak elini uzattı. “Annen için üzgünüm. Başın sağ olsun.”

Liam uzattığı elini sıktı. “Teşekkür ederim.”

“Ama senin iyi olduğunu duyduğuma sevindim. Herkes endişelenmişti.”

Bu yaşadığım en tuhaf anlardan biri olmasına karşın içimdeki iyimserliği canlandırmıştı. Konuşuyorlardı, hem de medenice. Aarabelle kanepenin arkasından kendini belli ederek kıkırdamaya başladı.

“Selam bebeğim!” diye bağırdı Aaron ve Aara tüm hızıyla ona doğru koşmaya başladı.

“Berbattı...” diye cümleye başladı Liam ama tereddütle yarıda kesti.

Aaron, Aara’yı kucağına alıp öptü. Ardından Liam’a döndü. “Görev mi?”

Rahatlayarak derin bir soluk verdim ve içimde beli-

ren gülümseme hissinin önüne geçmeye çalıştım. Belki de sandığımızdan daha kısa zamanda bunun üstesinden gelecektik.

Liam, Aaron'a görevde ters giden şeylerden, neden bağlantılarının koptuğundan bahsetmeye başlamıştı. Bunlar ya benim boyumu aşıyordu ya da sadece duymak istemiyordum. İkisi uzun zamandır arkadaştı ve arkadaşlıklarının sonuna geldiklerini görmek zordu. Hepimiz kendi aramızda çok acı verici şeyler yaşamıştık ama Aaron ve ben, geldiğimiz noktada, evliliğimizin onun ölümünden önce, çoktan bitmiş olduğunu anlamıştık. Yalnızca ikimiz de gerçeklerle yüzleşecek cesarete sahip değildik.

"Athair," dedi Aarabelle, ki bu "a-hör" olarak telaffuz ediliyordu. İrlanda dilinde "baba" demekti. Son haftalarda bunu kullanmaya giderek daha çok özen gösterir olmuştuk. Aarabelle'in Liam'ı çağırmaq için özel bir sözcüğe sahip olmasını ama aynı zamanda Aaron'a da baba demesini istiyorduk.

"Buradayım, buradayım." Liam elini uzatıp Aarabelle'in ona uzatmakta olduğu oyuncacı aldı.

Sonraki saati sadece Aara ile oynayarak geçirdik. İşlerden ve doktorların Aaron'a söyledikleri şeylerden konuştuk. TSSB semptomları giderek iyileşiyordu ve kendini, arkadaşlarının yarısını kaybettiği o görevden önce olduğu insan gibi hissetmeye başlıyordu.

"Dışarı çıkıp biraz konuşabilir miyiz?" dedi Liam. Gözlerim şimşek gibi onlara yönelmişti.

"Elbette," diye cevap verdi Aaron gönülsüzce.

Liam bana doğru yürüyüp elimi tuttu. "Güven bana. Bunu yapmamız gerek."

“Lütfen,” diye yalvardım.

“Hemen dönerim.”

Birlikte odadan çıkıp verandaya yöneldiler. Korku içimi kaplamıştı ve göğsüm sıkışıyordu. Kulağımı kapıya dayadım fakat hiçbir şey duyamıyordum. Dakikalar geçiyor, gürültü patırtı duymadığım için her şeyin yolunda olduğu hissine kapılarak ümitleniyordum.

“Bu kadar uzun ne konuşuyorlar Aarabelle?” diye sordum kendi kendime ve içimdeki şeytanlardan kurtulmak için kanepeye uzandım.

Aara da peşimden kanepeye tırmanmıştı. Onu göğsüme yatırdım. Böyle anlarda bana sırtışmasını çok seviyordum. Genelde Aaron ya da Liam burada olduğunda onların tepesine tırmanıyordu ama baş başayken o benim minik tavşanımdı.

“Yakında annenin karnı o kadar kocaman olacak ki yatakta benim yanımda yatmak zorunda kalacaksın. Abla olacaksın fıstık,” dedim neşeli bir şekilde. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyordu ve ne söylediğim hakkında en ufak bir fikri olmamasına rağmen beni heyecanlandırıyordu. “O zaman seni iyice şımartacaklar çünkü amcalarını tanırırsam sana da rahat vermeyeceklerdir.”

Dakikalar akıp gidiyordu ve nihayet Liam tek başına içeri girdi.

Harika.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Konuşmamız gerekiyordu Lee. Erkek erkeğe. Bunu benden duyması gerekiyordu.”

Başımı çevirip öfkeme hâkim olmaya çabaladım. “Önce benimle konuşmalıydın.”

“Natalie,” dedi ilgimi kendisine çekmeye çalışarak. “Bana bak.”

Titrek bir soluk verdikten sonra ona döndüm.

“Yerimde olsa ondan yapmasını bekleyeceğim şeyi yaptım. Ona gerçeği söyledim. Daha çok yalan söyledikçe bu durum daha da kötüye gidecek. Onu tanıyorum. Canını daha fazla yakmaktan korktuğunu biliyorum. Ve inan bana, onun acı çekmesini görmeyi ben de istemiyorum. Lanet olsun, Aaron benim de arkadaşımdı. Ve sonsuza kadar hayatımızın bir parçası olmaya devam edecek.” Liam, Aara’ya baktı. “Aaron onun babası. Aaron’ın ailemizde bir yeri var ve bu gerçekle yüzleşmek zorundayız. Bu yüzden arkadaşşı olarak onunla konuştum ve sana evlenme teklifi ettiğimi söyledim.”

Boğazımın daralıp tamamen kapandığını hissediyordum. Bütün bunlar çok bunaltıcıydı. Müstakbel kocam eski kocama benimle evlenme planlarını anlatıyordu. Yeryüzünde bu kadar boktan bir işle başa çıkması gereken tek kişi olduğuma karar vermiş bulunuyordum.

“Hoşuna gitmedi ama buna saygı duyuyor. Bunun yaklaşmakta olduğunu hissettiğini söyledi ve üzerine konuştuk. Düğünümüze gelecek mi? Hayır. Bundan mutlu olacak mı? Olmayacağına adım gibi eminim. Ama bunu biliyor ve evlendiğimizde hazırlıksız yakalanmamış olacak. İkimiz de yetişkin adamlarız ve yalan söylemeyeceğim gibi bir şeyler saklayacak da değilim. Bu bizim hayatımız ve bunu yaşamak için bir yol bulmak zorundayız.”

“Biliyorum ama bu çok fazla. Bir bebek, bir evlilik, sen anneni daha yeni kaybettin. Ben sadece emin olmak

istiyorum. Temelleri sağlam bir evliliğimiz olsun istiyorum. İkimizden biri bunun özel bir şey olduğunu hissettiği için evleniyor olmak istemiyorum.”

Endişelerim kendim için değildi. Onun içindi. Bana evlenme teklifini annesi ölürken yapmıştı. Çok yüksek risk taşıyan bir hamilelik geçiriyordum. Ve o da çok tehlikeli bir görevde büyük sıkıntılar yaşamanın eşiğinden dönmüştü.

“Biliyorum. Sen ve ben çok kötü şeyler yaşadık. Fakat hepsinden daha güçlü çıktık, birbirimize âşık olduk, birlikte olduk, bir aile olduk. Seninle evlenmek ve göreve gittiğimde arkada askeriye desteğinin olduğunu bilmek istiyorum. Benimle evlenmeye hazır olman için yirmi yıl gerekiyorsa, beklemeye hazırım ama bunu kastetmediğini biliyorum. Bunun benimle ilgili olduğunu söyleyip duruyorsun. Bu benimle ilgili değil Lee. Eğer zamana ihtiyacın olduğu için evlenmek istemiyorsan söylemen yeterli. Ama bunu benim üstüme yıkma tatlım. Eğer sorun buysa bugün arabama biner çeker giderim.”

“Kendim için endişelenmiyorum. Ama söylediklerinde ciddiyisen, o zaman evlenelim.”

Liam beni kucığına aldı ve yüzümü kendine çekti. Öpüşürken vücudundan yayılan mutluluğu hissediyordum. Sanki ona hayatındaki en güzel hediye vermişim gibiydi. Fakat bana kelimelere dökemeyeceğim o şeyi veren esas oydu. Nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi gerçekten bilmiyordum.

Mutfağa geçtiğimizde yiyecek hiçbir şey olmadığı için söylenmeye başladım. Aarabelle’e hamileyken hiç aşermediğime yemin edebilirdim fakat şu anda canım sadece kızarmış tavuk çekiyordu. Üç öğün onu yiyebilir ve sorun etmezdim. Elbette bunu yapmayacaktım ama şu an Liam’ı

yoldan çıkarmak için elimden geleni yapıyordum. Aara yemek sandalyesinde oturmuş minik nuggetlerini yerken ben Liam'a hamile nişanlısına istediği yemekleri yedirmediği için söylenmekle meşguldüm.

“Senin için başka bir şey hazırladım.”

“Öyle mi? Börek mi yoksa?”

“Ah, böreğin her zaman hazır tatlım. Ama bunu daha çok seveceğini düşünüyorum.”

“Bundan o kadar emin değilim,” dedim oyunbaz bir tavırla.

Liam ayağını yere vurarak beklerken Aara'yla birbirimize bakıp somurtarak onunla dalga geçiyorduk. “Cadaloğun bitti mi?”

“Bana cadaloz demedin umarım!” Gözlerim kocaman açılmıştı ve elimdeki çatalı düşürmüştüm.

“Dedim... Ama şimdi, ben burada romantik olmaya çalışırken sen tüm ortamı bozuyorsun.”

“Mutfakta romantizm mi? Şimdi heyecanlandım işte.” Doğrudum ve tamamen işin içindeymişim gibi davranmaya çalıştım. Oysa aynı anda yorgundum, acıkmıştım ve midem bulanıyormuş gibi hissediyordum.

“Sevgili cadaloz,” diye tekrarlarlarken tek dizinin üzerine çöktü. “Artık ilgini bana yöneltebilir misin?” Liam içten bir şekilde gülümsüyor, gözlerinden aşk fışkırıyordu.

Başımla onaylarken cebinden siyah bir kutu çıkarıp açmadan dizimin üzerine bıraktı.

“Aarabelle, sakıncası yoksa bunu sana soracağım.” Liam sırttırırken Aarabelle ona bakıyordu. “Eğer annenle evlenmemi istiyorsan bir şeyler yiyerek, ağlayarak, mızıkla-

narak, tuvaletini yaparak, benden başka yere bakarak ya da gülümseyerek evet diyebilirsin.”

Gülmeme engel olamadım ve Aarabelle bana baktı.

“İşte bu!” diye haykırdı Liam. “Natalie ve Aarabelle. Sonsuza kadar hayatınızın bir parçası olmak istiyorum. Size sahip çıkmak, sizi sevmek ve yanınızda olmak istiyorum.” Aara’nın elini tuttuğunda elimle ağzımı kapadım. “Gerçek baban olmasam bile her zaman baban gibi olacağım. Sen çoktan yerini kalbime kazıdın ve senin için her şeyi yaparım.”

Liam, onunla birlikte olmama engel olabilecek tek şeyi böyle sahiplenirken gözümden bir damla yaş düştü.

Gözlerini bana çevirip dizime dokundu. “Bu annemin yüzüğüydü.”

Titreyen ellerimle kutuyu aldım ve ağır hareketlerle açtım. Bu, gördüğüm en güzel antika yüzüktü. Beyaz altındandı, halkanın üst kısmı ve merkezdeki taşın etrafı elmaslarla süslenmişti. Büyük tek taş ise yuvarlak ve diğer elmaslar tarafından korunuyordu. Tek kelimeyle kusursuzdu.

“Liam,” dedim gözümde yaşlarla ona bakarken. “Bu...”

“Babam, yaşasaydı annemin bunu senin takmanı isteyeceğini düşünüyor. O da seni severdi dedi. Bizim aşkımızın da onların aşkı kadar büyük olmasını diledi.” Yüzüğü çıkardı ve sol yüzük parmağıma taktı.

“Bence daha da büyük olacak.” Dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Yanaklarımı ellerine alıp beni öylesine tutkuyla öptü ki neredeyse sandalyeden düşecektim. Aarabelle bağırma ve eliyle masaya vurmaya başlamıştı.

“Seni de seviyorum prenses.” Liam onu alnından öperken içimin yağları erimişti.

Beni çok mutlu edecekti ve ben onunla geçirdiğim her anın kıymetini bilecektim.

Bölüm 28

“Bebeği görmeye hazır mısınız?” diye sordu Dr. Contreras, aynı anda karnımın üzerine soğuk bir jel sürüyordu. Liam yanımda durmuş elimi tutuyordu.

“Evet,” dedim başımı sallayarak ve Liam’a baktım. Gözleri makineye odaklanmıştı. Nihayet ultrason randevumuz gelmişti ve bebeğimizi görecektik. Bütün bu çılgınlık yüzünden bunu birkaç hafta ertelemiştik ama artık fazlasıyla hazırdım.

“Ve cinsiyet kısmını sonraya bırakıyoruz, bunu öğrenmek istemiyorsunuz, doğru mu?”

Liam sızlandıktan sonra bana döndü. “Bizim bildiğimizi bilmeleri gerekmiyor. O aptal partide bilmiyormuşuz gibi davranabiliriz. Bak şimdiden nasıl da şaşırmış yüz ifadesi yapabiliyorum.” Ona baktım, gerçekten elinden geleni yapıyordu.

Tam bir şapşaldı.

Onu duymazdan geldim. “Hayır, bilmek istemiyoruz.”

“Hadi ama!”

“Çocukluk ediyorsun. Partiye sadece iki hafta var.”

“Çok aptalca. Çocuğun babası olan benim. O lanet pastacıdan önce benim biliyor olmam gerekir.”

“Kes artık.”

Doktor hanım güldü ve aparatı karnıma götürdü. Aarabelle’e hamileyken bu kadar erkenden böylesine şişmanladığımı gerçekten hatırlamıyordum. Ya vücudumda çok fazla sıvı tutuyordum ya da vücudum bunu bir kez yapmış olduğu için zayıflamak konusunda kendine güveniyordu.

Bebegin bir ısığa benzeyen kalp atışlarının sesi odayı doldurmuştu. Liam’ın gözleri açılmış, odada yankılanan sesle ağzı bir karşı açılmıştı.

“Bu da neydi böyle?”

Dr. Contreras gülümsedi. “Bebeginizin kalbiydi. Güçlü ve sağlıklı.”

“Bebegimizin bir kalbi var,” dedi gerçekten şaşırmış bir sesle.

Güldüm. “Biliyorum.”

“Şaka yapıyordum.”

Parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve sadece sese odaklandım. Burada durmuş bebegimizin sesini dinliyor oluşumuz ve bütün bu olanlar bir mucizeydi.

“Şunu görüyor musunuz?” dedi doktor parmağıyla işaret ederek. “Bu bebeginizin kalbi. Her şeyin yolunda olduğunu görebilirsiniz.”

Bize küçük yaramazımızın minik parçalarını göstermeye devam ediyordu. Her gösterdiği yeni parçada Liam bir penis gördüğünü iddia ediyor, doktor ise bunu elbette

ki onaylamıyordu. Bütün organlarını gösterdikten sonra bize birkaç fotoğraf verdi.

“Size giyinmeniz için müsaade edeyim. Birazdan gelip detayların üzerinden geçerim,” dedi doktor.

“Endişelenecek bir şey var mı?”

“Sadece takvime bakmak ve bir plan oluşturmak istiyorum.” Sesi güven vericiydi ama beni huzursuz eden bir şey vardı.

Liam alnımı öptü ve bana temizlenmem için bir havlu uzattı.

“İçimde kötü bir his var,” dedim korkularımı ona açarak.

“Her şey iyi görünüyor Lee. Endişeli olduğunu biliyorum ama gördüklerime dayanarak söyleyebilirim ki çocuğun tüm parçaları yerinde.”

“Dedi onu koca penisıyla dürtebileceğini sanan adam.”

“Alet edevatımın böyle bahşedilmiş olması benim suçum değil.”

Bana bakıp yüzümü gördüğünden emin olana kadar ona dik dik baktım. Gülümsedi ve yanıma oturdu.

“Şaka bir yana, eğer ters giden bir şey varsa üstesinden geleceğiz. Ama sen hamile kalarak ve bebeği tutarak zor kısmı atlattın. Yani buraya kadar her şey harika. Artık yirmi üçüncü haftadayız. Sen ayakta kalma diye elimden geldiğince her şeyle ben ilgileniyorum. Bu yüzden balataları sıyırmadan önce biraz bekleyelim.”

Başımı omzuna bıraktım. Kolunu bana sardı. Hayatta bazen çok zayıf hissettiğim anlar oluyordu. Sanki insan-

ların tek yaptığı bana her şeyin yoluna gireceğini söyleyip beni teselli etmekmiş gibi. Oysa bu bebek... İçimdeki bu hayat... Benim şansımdı. Yıkılmadığımı, ayakta olduğumu, benim de anne olabileceğimi kanıtlamak için bir şanstı.

Sessizce otururken Dr. Contreras kapıyı çaldı ve içeri girdi. "Pekala, her şey iyi görünüyor. Bebeğin kalbi ve diğer organları sağlıklı. Cinsiyetini pastayı halledecek kişilere gönderdim. Yani evet, onun da net bir fotoğrafını çekmeyi başardık." Gülümsedikten sonra tekrar tabloya baktı. "Tek sorunumuz kilonuzla ilgili. Biraz daha fazla yemeniz gerekiyor. Şimdiye kadar fazla kilo almadınız ve sabah bulantısı da yaşamadığınızı söylediniz. Sağlıklı besleniyor musunuz?"

"Bir saniye yerinde duramayan bir çocuğum olduğumu söylersem sorunuza cevap vermiş olurum sanırım."

Başıyla onayladı. "Kendiniz ve bebeğiniz için yeterli miktarda kalori aldığınızdan emin olmanızı istiyorum."

"Alacak." Liam söz vermişti.

"Ben de daha dikkatli olacağım."

Dr. Contreras gülümsedi ve elimi sıktı. "Güzel. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Liam'a dönmüştü ve Liam da bu mesajı karşılıksız bırakmadı. "Yiyecektir. Merak etmeyin."

"Teşekkür ederim mağara adamı. Git, kendi kafana çarpmadan önce o alet edevatını bir yerlere kaldır," dedim montumu alarak.

Doktor odadan çıkarken gülüyordu. Liam'la arabaya yöneldik ve bebeğin kız mı erkek mi olduğunu anlamak için sonograma daha yakından baktım. Cinsiyet açıklanma gününe kadar nasıl sabredecektim bilmiyordum. Reanell

ve o aptal partisi. Buna en başından beri karşıydım ama bir şekilde Liam'ı kandırmayı başarmış, bunun eğlenceli bir fikir olduğuna onu ikna etmişti.

Aidan önümüzdeki hafta İrlanda'dan dönecek ve ardından Dulles'a gelecekti. Bu yüzden o arada bize uğrayıp Aarabelle'i ziyaret edip edemeyeceğini sordu. O haftayı onunla birlikte geçirip ardından da bebeğin cinsiyetini öğrenebileceğimizi düşünmüştük.

Mızıklandırıyordum. "Gördüğüm şeyin bir penis olup olmadığından emin olamıyorum." Söylenerek kendimi koltuğa attım.

"Koltuklara dikkat edelim lütfen."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Tatlım, Robin bize hep iyi davranıyor."

"Robin'in arka koltuğuna iki bebek sığmaz." Dikkatini bu konuya çekmiştim ve yüzünde yankılanan şok dalgalarını görebiliyordum.

"Eğer söylediğini düşündüğüm şeyi söylüyorsan bu hiç komik değil."

Bunu izlemek için hafifçe yana döndüm. "Sen ve Robin'in bu konuyu konuşup çözmesi gerek. Yeni bir kadına ihtiyacın olacak."

"Robin bana ait, ben de ona aitim."

"Sana ait olan benim sanıyordum," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Ama... Sen... Ama..." Liam'ın dili dolaşmıştı. Ellerini direksiyona götürdü. Ona arabasını satmasını söyleyeceğim falan yoktu ama bu fazlasıyla eğlenceliydi.

“Bu kullanışlı değil diyorum sadece.” Omuz silkip güldüğümü görmemesi için başımı çevirdim.

“En azından iki hafta sonunda bir görüşecek şekilde anlaşma yapsak?”

Yemin ederim hayatımda bir metal parçasına bu kadar bağlı başka kimseyi görmemiştim ama söz konusu olan Liam’dı. Çocuğuma pasta yedirip bezini iple tutturan adam. O adam ki arabasının boyasının gitmemesi için onu iki saat boyunca balmumuyla kaplayabilir ve bundan bir gram gocunmazdı. Gerçekten de bebeğimizin bir kız olmasını umuyordum, yoksa bu deliliğini oğlumuz da buluşturırdı.

“Bunu düşüneceğim.”

“Düşündüğüne değdiğinden emin olacağım.” Liam’ın sesi vaat doluydu.

Kıkırdayarak koltuğa gömüldüm. Mutluydum. Delicesine mutluydum. Dünyadaki en inanılmaz adama, güzel bir kız çocuğuna ve yolda olan yeni bir bebeğe sahiptim. Aaron hayattaydı ve ikimiz de huzuru bulmak için kendi yolumuzu çizmiştik. Liam’la pek az konuşuyordu ama işler öyle veya böyle yoluna giriyor gibi görünüyordu.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Jackson yanağımdan öperken.

“Teşekkür ederim, patates çuvalı gibi oluyorum.” Sürekli aynı şeyi söyleyip duruyormuşum gibi hissediyordum. Yemin ederim bazen içimde bir bebek değil üç yaşında bir çocuk büyütüyormuş gibi hissediyordum.

Nihayet cinsiyetini öğrenme günü gelmişti. Rea-

nell'mişim gibi pastaneyi arayıp pastanın rengini öğrenmem gerektiğini söyleme numarası yapmamak için kendimi zor tutmuştum. Bunu bilmemek beni çıldırtıyordu. Beni bu işe bulaştırdığı için onu öldürüp öldürmeyi kafamda ciddi olarak tartmıştım. Reanell ise bunu ona borçlu olduğumu söylüyordu. Mason görevde olduğu için başka eğlencesi yoktu.

“Saçmalık.” Jackson içeriye girdiğinde arkasından gelen Catherine’i gördüm.

“Cat!” diye bağırdım ve ona sarıldım. “Geleceğini söylememiştin.”

“Bunu kaçıramazdım. Bir toplantı için New York’a gitmem gerekiyordu. O arada buraya gelebilirim diye düşündüm.”

“Evlilik planları nasıl gidiyor?”

“Yani... Pek acele etmiyoruz. Sizde ne var ne yok? Jackson, Liam’la evleneceğinizi...”

Ona yüzüğümü gösterir göstermez nutku tutuldu. “Vay canına. Bu nefes kesici.”

“Annesinin yüzüğü.”

“Çok güzel. Bebek hakkındaki tahminin ne?” Omuzlarını büzerek gülümsedi.

“Bence kız. Liam da onun kız olduğuna emin olduğunu söylüyor.”

İki hafta boyunca bebeğin cinsiyetini tartışmıştık. Duruma bir açıklama getiremeden bir elin belime dokunduğunu hissettim.

“Kesin kız.” Liam’ın boğuk sesi arkamdaydı.

“Bence onun erkek olma ihtimaline kendini alıştırsan iyi olur,” dedim. Bunu bugün onuncu kez tekrarlıyordum.

“İhtimali yok tatlım. Yanılacak biri varsa o da sensin.” Liam’m eli bir yılan gibi kıvrılarak aşağı indi ve popomu avuçladı.

Ona hafifçe vurarak çıktım. “Kesinlikle imkansız biri.”

“Bir saniye,” dedi Catherine şaşkınlıkla. “Tersini düşünmesini mi istiyorsun?”

“Evet, bu sayede tahmini hatalı olur, ben de hava atabilirim.”

“Ben de Jackson’la ikimizin rekabetçi olduğumuzu düşünürdüm.” Catherine gülerken başka biri kapıyı çaldı.

“İzninle,” diyerek kimin geldiğine bakmaya gittim.

“Şimdi,” dedi Reanell kapıyı açar açmaz. Pasta elindeydi ve kendimi tutmam gerektiğini kendime hatırlatıp durmak zorundaydım. “Üstüme atlamak gibi aptalca bir hareket yapmadan önce...” Gözlerine bakmamı bekledi. “Uslu dur, yoksa asla çocuklarına bakmam ve Liam seni kızdırdığında onun tarafını tutarım.”

“Ne yaman arkadaşsın gerçekten.”

“Tanrım, hamileyken tam bir şıllıksın,” dedi gülerek ve yanımdan geçip giderken bana bir bakış fırlattı.

“Bence düşünülebilir bir teklif,” dedi Liam kulağımın arkasından kısık bir sesle.

“Seçimini değiştir!” diye bağırıp peşinden koştum. Kollarımı beline sardım, iç geçirdi.

Böyleyken hiçbir şey canımı yakamazdı. Beni boğmaya çalışan korkularımın önüne göğüs geriyordu. Onun yanındayken huzurum vardı.

Liam bana dönüp ellerini belimde birleştirdi. Bana sarılırken mavi gözlerinde merak kendini belli ediyordu. “Tam bir belasın.” Öne eğilerek beni öptü. “Neyse ki belayı seviyorum.” Dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu.

“Gidip pastamızı keselim,” diyerek onu ayartmaya çalıştım.

“Hiç kasılman oldu mu?” diye sordu Liam ciddiyetle.

Birkaç kez kasılmam olmuştu ama hiçbirisi sonuncusu kadar ciddi değildi. Kendime dikkat ediyor, ayakta kalmamaya çalışıyordum. Tabii ki Aarabelle’in buna pek aldıracağı yoktu. Bu yüzden Paige tam zamanlı bir bakıcı olarak evden çalışan annenin yanına eklenmişti. Bana beklediğimden daha çok yardımcı oluyordu ve Aara’ya fazlasıyla bağlıydı.

“Hayır babacığım. Hep uslu durdum. Söz veriyorum, dikkatli olacağım.”

“İşte benim karım!” Mark arkamızdan camları çatlatan sesiyle çıkageldi. “Parıltılı bebeğimizin keyfi nasıl?”

“Aptalın tekisin.” Gülerek koluna vurdum.

“Benim kadınımdan ellerini çek Dolunay,” diye onu uyardı Liam sesine oyunbaz bir ton karıştırarak.”

“Yoksa?”

“Kıcını tekmelerim.”

“Görelim hadi. Senin iki kadın yaşındayım, iki katın kilodayım.” Bana göz kırparak Liam’a sataşmaya devam

ediyordu. “Doktorlar bize güzel haberi verdiklerinde çok heyecanlanmıştık. Ama sonra bunu sana söylememiz gerektiğini fark ettik.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Mark’ı ittim ve ikisi de kahkahalarla gülmeye başladılar.

“Yüzünü gördün mü?” dedi Mark nahoş kahkahalarının arasında.

“Dostum, onu iyi avladık.”

“Uyuzlar,” diye mırıldanıp onlardan uzaklaştım.

Quinn her zamanki gibi geç geldi ve yerlerimizi alıp sohbete daldık. Bu bir barbekü partisinden farksızdı. Aarabelle elbette ki günün çoğunu Liam’ın tepesinde, bazen de Jackson’la oynayarak geçirdi. Jackson’ın da bir çocuğunu kaybetmiş olduğunu bilmek canımı acıtıyordu. Kızı ya da oğlu yaşasaydı şimdi dört yaşında olacaktı. O, bir gün gerçekten harika bir baba olacaktı.

Aidan’la oldukça uzun süre sohbet ettik. Aarabelle’e çoktan âşık olmuştu. Aarabelle de ona oyuncaklarını ve yarısı yenmiş kurabiyelerini veriyordu. Aidan hiç gözünü kırpmıyor, kurabiyeden bir ısırık alıyor ve Aarabelle’e kendisini Seanathair olarak çağırmayı öğretip öğretemeyeceğini soruyordu. Bu İrlanda dilinde büyükbaba demekti.

Elbette bunu ona öğretmek çok zaman alacaktı fakat Aidan için çok şey ifade ediyordu. Bu aynı zamanda yeni bebek için de daha az kafa karışıklığı demekti. Bu sayede ikisi de Aidan’ı aynı isimle çağırabilecekti.

“Pekala, eğer artık şu lanet pastaya geçmiyorsak gidip kendim yiyeceğim,” dedi Liam ellerini çırparak.

Herkes gülüyordu fakat Reanell ona ters ters baktı. “Seni ve o kışını uçağa bindirip geri postalamam tek bir telefona bakar,” dedi ona sataşarak.

“Elbette Sayın Komutanımızın eşi pastayı kesmemize izin verirse.”

Liam’ın hazırcevaplığı herkesi kahkahaya boğmuştu, Rea’yı da gülümsetmişti.

“Bakalım o göbişin içindeki ufaklık kız mıymış erkek mi.”

Masanın üzerinde iki adet yumurta şeklinde küçük pasta vardı. İkisi de beyazdı ve ancak kestiğimiz zaman sonucu öğrenecektik.

“Pekala, sistem şöyle çalışıyor: Sadece biriniz pastayı kesecek ve diğeri de cinsiyetini ilan edecek,” diye açıkladı Rea.

“Neden iki pasta var?” diye sordum.

“Belki de iki bebiş vardır,” dedi Rea espri yaparak. En azından espri yapıyor olsa iyi olurdu.

“Hiç komik değil.”

Rea gülümsedi. “İki tane aldım çünkü bir tanesi bu sürüyü doyurmazdı. Biraz gerçekçi olalım, Mark pastalardan birini tek başına götürebilir.”

Mark dudak büktü. “Lakabı Muffin olan ben değilim. Burada pastasever şişman arkadaşımızın kim olduğunu unutmayalım.”

“Çok komik,” diye cevapladı Jackson hepimizi kahkahalara boğarak.

“Liam, neden yumurtaları kesmiyorsun? Kes de Lee de bize sonucu söylesin!” Rea heyecandan yerinde duramıyordu.

Liam bıçağı aldıktan sonra pastalara odaklandı. Son-

ra onu masaya bıraktı. Şaşkınlıkla ona bakıyordum ki ellerini yüzüme koyup dudaklarımı öptü. Arkamızdan gelen kahkahaları ve ısıkları duyulabiliyordu ama sadece ona odaklanmış durumdaydım.

Geri çekildi ve bir an için bana baktı. “Seni seviyorum ve tam şu an... Çok mutluyum.”

“Ben de. Beni sen böyle yapıyorsun.”

Birbirimize bakıp gülümserken Liam başını çevirip gözleriyle odayı taradı. “Aara?” diye bağırdı.

Aara saniyeler içinde odanın diğer köşesinden bize doğru koşarak gelmişti.

“İşte buradasın. Kardeşinin erkek mi kız mı olacağını görmek ister misin?” Aara pastaya uzanmaya çalışıyordu. “Ya da pasta mı yemek istersin?”

Liam öne eğildi, bıçağı alacağını sanıyordum fakat Aarabelle’in elini pastaya batırdı.

“Liam!” diye kızmaya başlayacaktım ki Aara’nın eli pastadan çıktı. Birbirimize bakıp sadece gülümsedik.

Bölüm 29

“Erkek mi?” İkimiz de gülmeye başlamıştık. Aarabelle’in mavi elini Liam’ın suratına sürmesi ise kahkahaları bir doz daha arttırmıştı.

“Pekala,” dedi parlayan gözleriyle. “İkimiz de yanılmıyız.”

“Bir erkek çocuğumuz olacak!” diye bağırdım alkışlar arasında.

Aarabelle pastaya saldırmaya döndüğünde bütün yüzü maviye bulanmıştı. Liam’ın yüzü de krema ve pasta olmuştu. Gözlerimle onu uyarırken parmağını pastaya bandırmak üzereydi.

“Bunu yapma.”

“Ama eşitlenmemiz gerekir.”

“Liam Dempsey, eğer bunu yaparsan Tanrı şahidimdir ki seni...”

“Beni mavileştirmek istemezdin.”

“Başka şeylerini mavileştireceğim* kesin.”

Liam öne eğildi, Aarabelle’i kaldırıp aramıza yerleş-

* Blue balls: Mavi toplar. Argoda ereksiyon olmuş penisin boşalamaması sonucu testislerde ortaya çıkan ağrıya verilen ad. Natalie buna gönderme yapıyor. (ç.n.)

tirdi. Aara'nın ilk işi pastayı burnuma sürmek oldu. Elleri yüzümün üstünde geziyor, her yerimi batırıyordu. Hepimiz gülüyorduk ve ben içimdeki üzerimize güneş doğuyormuş gibi ışıyan hisse engel olamıyordum.

Temizlendikten sonra misafirlerimiz bizimle sohbet etmek için yaklaştılar. Liam uzanıp elimi tuttu. Bazen bir anda ortaya çıkıp bunu yapıyordu. Sanki ayaklarının yere basması için bana ihtiyacı var gibiydi. Dokunuşunun bana kendimi evimde hissettirmesine bayılıyordum.

Mutfağa gidip bulaşıklardan bir kısmını kaldırmaya başladım. Pencereden baktığımda okyanus görünüyordu. Gülümsedim. İki kol beni belimden sarmıştı, kendimi ona bıraktım. Beni göğsüne yasladı ve başımı omzuna bıraktım.

"Az önce Quinn'le konuştum," diye mırıldandı alçak bir sesle.

"Geçmiş olsun, hasar var mı?" dedim ona sataşarak.

"Bana Corolla'daki evin anahtarını verdi. Bir rahip ayarlarım ve önümüzdeki hafta sonu gidebiliriz. Ne dersin?"

Elimdeki tabağı tezgaha bıraktım ve musluğu kapadım. Liam bir adım geri çekilmişti, böylece ona dönüp yüzüne bakabildim. Kolları hiç zaman kaybetmeden eski yerini bulmuşlardı. Ben de kendi kollarımı boynuna sardım ve âşık olduğum adamın gözlerinin içine baktım. "Bu hafta sonu olsa?"

"Sen ve Aarabelle'den başka bir şeye ihtiyacım yok. Quinn benim yerime bakabileceğini söyledi, eminim Reanell de öyledir. Jackson ve Catherine de buradalar. Karar senin tatlım."

Eğer karşımdaki başka bir adam olsaydı bu kadar

hızlı karar veremeyeceğimi biliyordum. Başka bir SEAL olsa bunu yapamazdım. Ama o Liam'dı. Birbirimize en harika zamanda rastlamasak da ihtiyacımız olduğu bir anda birbirimizi bulmuştuk. O benim gerçekten öbür yarımdaydı.

“Bekarlık günlerin sona erecek gibi duruyor Dream-boat.”

“Seni yeryüzündeki en mutlu kadın yapacağım.”

Parmaklarım yine kısalttığı kirli sakalının üzerinde geziyordu. Keskin çenesi ve koyu kahverengi sakalları tenime batıyordu. “Beni kendine âşık ettin ve sonra da bana bir çocuk verdin. Berbat haldeyken bile beni sevdin. Sanırım o söylediğini çoktan yaptın.”

Liam beni dikkatle havaya kaldırdı. Dudaklarımız buluşmuştu. Nefesimi tuttum. Dili ağzıma giriyordu ve dilimi yavaşça itiyordu. Her dokunuşunda vücudum daha da ısınıyordu. Parmaklarının belimden kıvrılarak aşağı indiğini ve kalçalarımı kavradığını hissettim. Beni biraz daha kaldırıp tezgahın üzerine oturtmuştu. Bacaklarım kendiliğinden beline sarılırken diliyle dudaklarımın arasında gezinmeye devam ediyordu.

Elimle saçını tutup kendime bastırdım fakat oldukça aceleliydi. Evde bir dolu insan olmasına karşın ona karşı koyamıyordum. Sımsıkı sarılıp teninde kendimi kaybetmek istiyordum.

“Gerçekten, gidip kendinize bir oda bulun.” Reanell mutfağa girmişti.

Ağzımı sildim, dudaklarımdaki sızı ve şişliği o anda fark etmiştim. Daha fazlasını istiyordum.

“Evet,” dedim soğukkanlı bir tavırla. “Önümüzdeki hafta sonu evleniyorum. Nedimem olmak ister misin?”

“Beni nedime olarak çağırmadığın sürece olur. Kendimi yaşlı hissettiriyor.”

“Zaten yaşlısın.”

“Her neyse. Hamile olan sensin.”

“Pek hızlısın. Peki nedi... Olacak mısın?” Sorarken gülmemeye çalışıyordum.

Reanell hızla bize doğru gelip Liam’ı kenara itti. Kollarını bana sardı ve bizi ileri geri sarsmaya başladı. “Çok isterim. Sana hayır diyemeyeceğimi biliyorsun.”

Mark elinde bir yığın çöple çıkageldi. “Esas parti burada mı?”

Liam kocaman bir gülümsemeyle bana baktı ve ona aynı şekilde karşılık verdim. “Önümüzdeki hafta sonu,” dedi Liam. “Evleniyoruz.”

“Evlenemezsiniz,” dedi Mark buz gibi ifadesiz bir suratla.

“Nedenmiş o?” diye sordum.

“Çünkü sen benim karımsın ve o da benim çocuğum. Karşımda Jerry Springer* şovu mu çeviriyorsunuz anlamadım.”

Liam onu göğsünden itti. “Düğünümüz Corolla’da olacak seni lanet herif.” Gülerек mutfaktan çıktı.

Mark bana doğru geldi. “Senin adına çok mutluyum Lee. Düğüne gelebilecek miyim bilmiyorum, umarım bunu anlayışla karşılırsın. Bu bir seçim değil... Sadece onun yerinde ben olsaydım...” Cümlesi yarım kaldığında Aaron’dan bahsetmekte olduğunu anladım. “Yalnız kalmak istemezdim.”

* Konukların sıradan insanlar olduğu ve aile üyelerinin adının karıştığı aldatılma, fuhuş, grup seks gibi sansasyonel olaylarla yüzleştirildiği bir reality şov. (ç.n.)

“Bunu ben de istemiyorum.”

Aaron’la barışmıştım. Büyük çaresizliğimize rağmen iyileşmiştik. Hayat beni oradan oraya savurmuş olabilirdi ama bazen aşkın bakmayı hiç düşünmediğimiz yerlerden gelebileceğini de göstermişti.

“Seni haberdar edeceğim ama orada olmasam bile senin için mutlu olduğumu bilmeni istiyorum. Bence sen ve Aaron doğru seçimi yaptınız.” Mark masaya oturdu. Ben de yanma bir sandalye çektim.

“Bunca yıldır işlerin yolunda gitmesi için uğraşırken bazen onun gitmesini istediğim oluyordu. O mutsuzdu. Ben mutsuzdum. Ama sanki bir bebeğimiz olursa her şeyi düzeltirmiş gibi geliyordu bana. Bunun gerçekten bizi iyileştireceğini düşünmüştüm.”

Mark elimi tuttu. “Brian, Devon ve Fernando’yu kaybettiğimiz o görev sanırım hepimizin hayatını değiştirdi. Jackson o günden sonra aynı adam olmadı ve sanırım Aaron bizim bildiğimizden daha kötüsüne katlanmak zorunda kaldı. O gün hepimiz arkadaşlarımızı kaybettik ve yaşamaya devam ettik. Bunca zamandır içimizde hep bir miktar suçluluk taşıyoruz. Ben kendi payıma düşeni kabullendim ve onunla barıştım. Ama o ikisi bunu yapabildiler mi bilmiyorum. Aaron sana sahipti ama bazen bir erkek yapması gereken bir şeyi yapamadığında...” diyerek sustu.

“Aaron beni yarı yolda bırakmadı Mark. Hamilelik durumu onunla ilgili değildi ama o bunu bencilliğine alet olarak kullandı. Bu yüzden ona geri dönemedim.”

“Sadece senin de arkadaşım olduğunu bilmeni istiyorum ve bir taraf seçmiyorum. Seni üzmem istemedim.”

Ayağa kalktım ve elimi Mark’ın elinin üzerine koy-

dum. “Anlıyorum. İyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Arabelle sana ve Jackson’a sahip olduğu için çok şanslı.”

“Evet, harika bir vaftiz babayımdır.”

“En iyisisin.”

Gülerek sarıldık ve ardından mutfaktan çıktık. Bir an için orada durup önümüzdeki haftadan sonra Bayan Dempsey olacağım gerçeğini idrak etmeye koyuldum.

“Tatlım, sana bunu tekrar söylemeyeceğim,” diye uyardı Liam alt katta beklerken.

Partiden sonraki gün Corolla’ya gelmiştik. Her şeyden uzak baş başa kalmak çok iyi olmuştu ve diğerleri gelmeden önce Aidan da bize katılmıştı. Liam’la keyifli vakit geçiriyordu ve Aara onu resmen kalbinden vurmuştu. Bu gece Aara’ya bakmayı kendisi istemişti, böylece Liam’la baş başa yemeğe gidebilecektik.

Jackson, Catherine, Reanell, Mark ve Quinn yarın sabah geliyorlardı. Rea pastayı getirecekti. Aaron annesini ziyaret etmeye gittiği için Mark da düğüne gelebiliyordu. Fakat sadece gelmekle kalmayacak, aynı zamanda nikahımızı da kıyacaktı. Bunu kaçıramayacağına karar vermiş ve ancak nikahımızı kendisinin kıyması gerektiğini düşünmüştü. Liam bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyor-du Ben ise... Pek değil.

“Şişkin karnımla elbisemin fermuarları pek iyi geçi-nemiyorlar takdir edersin ki!” diye bağırdım aşağıya. Yalnızca bir hafta geçmişti ve ben bu lanet elbiseye sığamıyordum. “Liam,” diye mızızlandım. “Gelip fermuarımı çek lütfen.”

Liam'ın kendi kendine kadınlar hakkında yakınmakta olduğunu ve bir erkeğin daha geliyor olmasının ailemiz için ne kadar iyi olacağını söylediğini duydum. “Elbette hayatım.” Dilinden iğneler damlıyordu.

“Bana bunu sen yaptın.”

“Son kontrol ettiğimde benim bunu yapabilmem için senin de eylemin gerçekleştiği sırada suç mahallinde olman gerekiyordu.”

“Her neyse. Senin suçun.”

“Bunu çok sık duyacakmışım gibi hissediyorum.”

Kahkaha attım. “Evet.”

“Henüz pis yanımı görmedin, o yüzden bana güzel davransan iyi olur. Ve hatırlatayım, yarın yasal olarak benim olacaksın, sana ne istersem yapabilirim.”

“Mutlu kadın mutlu yaşam getirir dostum. Adımına dikkat et,” dedim ona sataşarak. Gülerek karşılık verdi.

Elbisenin fermuarını çekti ve elini kolumda gezdirdi. Parmakları yüzüğe dokunup elmasın üzerinde dolanıyordu. “Yarın o da bir anlamda burada olacak. Annem... Bizimle olacak.”

“Her zaman burada seninle birlikte olacak.” Kollarında döndüm ve elimi kalbine yerleştirdim. “Onu ne kadar özlersen özle, o burada yaşıyor. Hatıralarını kimse senden alamaz ve sen yarın onun varlığını hissedeceksin.”

“Evet,” dedikten sonra duraksadı ve ellerini çıplak kollarımda aşağı yukarı hareket ettirdi. Üzerimdeki elbise oldukça komik duruyordu. Likra kumaşı kim bulduysa ona sevgilerimi sunuyordum çünkü doğum yapmadan

önce bu elbiseye sığmamın imkanı yoktu. “Gerçekten diğer odada mı yatmam gerekiyor?” diye söylenmeye başladı Liam yeniden.

En büyük derdi ayrı odalarda uyumak istememesiydi. Bir davul gibi horlayıp bizi gece iki kez uyandıran babasıyla aynı odada uyumak istememesine değinmiyordum bile.

“Evet.”

“Peki ya sen Aarabelle ile uyusan da ben de onun odasında yatsam?”

“Beşikte mi?”

Aklını kaçırmış olmalıydı.

“Ben geleceğimizde kötü şans falan görmüyorum. Bunu çoktan atlattığımıza eminim,” dedi Liam haylazca gülümseyerek. Mavi gözleri parlıyordu.

“Gelenek böyle.”

“Bizim geleneksel hiçbir şeyimiz yok.”

Gülerek onu öpmek için öne eğildim. Dudaklarımız birbiriyle buluştu. Elleriyle uzun saçlarımı okşuyordu. Parmakları buklelerimin arasında süzülüyor, başımı kendisine çekiyordu. Dili dudaklarımın üzerinde geziniyordu. Dillerimiz buluştuğu anda tutku birden etrafımızı sardı. Sakin, sıradan bir çerçeve aniden alev almaya başladı ve tek istediğim onu çırlıçıplak soyup kendimi ona bırakmaktı.

Ellerim kaslı göğsünde dolanırken dudaklarının içinde inliyor, vücudunun kıvrımlarını hissediyordum. Dudaklarımı yalarken tişörtünün altından yayılan sıcaklığı duyuyordum. Nefes almaya ihtiyacım vardı ama beni öp-

mesi için oksijenimi feda edebilirdim. Liam sadece yanımda olarak bana hayattaki iyi şeyleri hatırlatıyordu.

Beni yatağa doğru sürükleyip yatırdı. “Liam,” dedim. Durmasını mı yoksa devam etmesini mi istiyordum bilmiyordum. Onu istiyordum ama babası ve Aarabelle aşağıdaydı.

“Çabuk olacağım,” diye fısıldadı ve tekrar dudaklarına yumuldu. Şişkin karnıma dikkat ederek ağırlığını üzerime vermiyordu.

Dillerimiz buluşurken elleri giysimin altına girdi. Tek eliyle çamaşırımı çıkardı. Ellerim pantolonunun düğmesine uzandı ve hızla birbirimizi soymaya başladık. Zarafet ya da incelik yoktu. Çamaşırını çıkarır çıkarmaz aletini elime aldım. Yavaş yavaş okşarken başı omzuma düştü.

Onu omzundan ittim. Sırt üstü yatağa devrildi. Saçlarım yüzümü perdeleyip niyetimi gizlerken gülümsüyordum. Dilimle tüm vücudunu geçerken kısık bir sesle inledi.

Tek bir hareketle onu tamamen ağızıma aldım. Dudaklarım penisini sarıyordu ve dilimi üzerindeki şişkin damara sürtüp duruyordum. “Lanet olsun, Lee.”

Sesinin o en sondaki çatallanışı onu, tıpkı bana defalarca yaptığı gibi, çıldırtma noktasına getirmek istememe neden oluyordu. İnip çıkmaya devam ediyor, dilimle aletin başında daireler çiziyordum.

“Natalie, yeter.” Sesi ısrarlıydı ama durmadan devam ediyordum. “Lee, çok fazla dayanamayacağım tatlım.”

Son bir kez daha dibine kadar inip doğruldum. Saniyeler içerisinde beni sırt üstü yatırmış, üzerime çıkmıştı. “İşte ben buna düğün hediyesi derim.” O imza gülüşüyle sırıttı. Gülmeli miydim yoksa ona bir tokat mı atmalıydım bilmiyordum.

İçime girdiğindeyse komik hiçbir şey kalmamıştı. Evimdeydim.

Tamamlanmıştım.

Bütündüm.

Ona aittim.

Liam yavaş yavaş gidip geliyordu ama ikimiz de fazla dayanamayacaktık. Elini aramıza soktu ve klitorisimi okşamaya başladı. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti, giderek yükseliyordum. Aşk, arzu ve diğer tüm duygular birbirine karışmıştı. Aşmamız gereken kalkanlarımız yoktu. Aramızda duran gizlerimiz yoktu. Birbirimize bedenimizi ve ruhumuzu veriyorduk. Yarın o bana adını verecekti ve ben de ona kalbimi.

Zirveye ulaşmıştım ve orgazmın şiddetiyle sarsılıyordum.

Liam sessizce peşimden geldi ve ikimiz de soluk soluğa yatağa uzandık.

“Kimin bekarlığa veda partisine ihtiyacı var ki? Senin bekarlığa veda törenini tercih ederim,” dedi gülerek ve göğsüne hafifçe vurdum.

“Hazır mısın?” diye sordum cevabı çoktan bildiğim halde.

Liam dirseğinin üzerinde doğruldu. Yüzü hemen yüzümün yanındaydı. “Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım. Ne eğitimlere, ne görevlere ne de hayatımdaki başka bir şeye. Sen, sen hayatım boyunca beklediğim o seysin. Hiç tahmin etmezdim. Ve bunu resmileştirsek de resmileştirmesek de her zaman benim olacaksın.”

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum. Gerçekten Lee. Başka birini seçmiş olsaydın bile... Hayatıma giren hiç kimse senin gibi olamazdı. İnan bana. Senden uzaklaşmam ya da başka yollara sapmam gibi şeylerden asla korkmana gerek olmayacak.”

Hafifçe döndüm ve elimi göğsüne koydum. “Biliyorum. Senin de endişelenmene gerek yok. Ben kimseyi seni sevdiğim gibi sevmedim.”

Bölüm 30

“Aarabelle’in elbisesi dolapta asılı. Makyajımı tamamlamam gerek. Saç maşam nerede benim?” Odanın içinde çıldırmışçasına dolanırken Reanell, Catherine ve Ashton yatakta oturmuş gülmek için kendilerini tutuyorlardı.

Catherine ayağa kalkıp yanıma geldi. “Otur. Saçlarını ben yaparım. Sakinleş biraz,” dedi beni yatıştırarak. Sözüünü dinlemeye karar verdim.

Yani, sakinleşme kısmını saymazsak.

Bir sonraki saati hazırlanarak geçirdik ve gelinliğimi giymeden önce kapı çaldı.

Kapıyı Ashton açtı ve Quinn’le konuştuklarını duydum ama kısa bir süre sonra kapıyı kapatıp bana küçük bir kutu uzattı.

“Sana gelmiş,” diyerek gülümsedi ve onu elime yerleştirdi.

Kapağı açtığımda içinden bir başka kutu çıktı.

Sonra bir kutu daha.

Sonra yine bir kutu.

Son kutuya nihayet ulaşmıştım. Herkes omzumun

Corinne Michaels

tepesinden merakla izliyordu. İçinden iki adet elmas taşlı küpe çıktı.

“Aman Tanrım,” dedim soluk soluğa. Her biri en az bir karat olmalıydı. Muhteşemdiler. Küpeleri hemen kulağıma taktım. Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Kapı bir kez daha çaldı.

Catherine kapıya koştu ve tahmin edildiği üzere gelen Jackson'dı. Catherine elinde bir mektupla geri döndü ve mektubu bana verdi. “En azından makyajını daha yapmamıştık.” Beni yanağımdan öptü ve hepsi yanıma oturdu. Titreyen ellerle mektubu açtım. Okumadan önce bu mutlu günümde yanımda olan Aarabelle, Reanell, Catherine ve Ashton'a baktım. Gerçekten kutsanmış olmalıyım.

Tatlım,

Hayatlarımız değişirken kendimi bir boşlukta bulmuştum. Gitmem mi gerekirdi, yoksa ne kadar acı çektiğimi görmemi mi sağlamalıydım bilmiyordum. Çok zorlandım ama zamanla kolaylaştı. Bu dünya bizim dünyamız oldu ve biz gerçek aşkı, saf aşkı bulduk. Artık bebek bezi değiştirmesini biliyorum. Akşam yemeginde çocuklarımıza pasta yemenin getirdiği sonuçları biliyorum. Ama en çok, aşkı biliyorum. Yıllar sonra, çocuklarımız büyüdüğünde onlara nasıl birlikte olduğumuzu anlatabileceğiz. Bu hayatta hiçbir şeyin kolay olmadığını görecekler ama eğer doğru bir şey yapıyorlarsa uğruna savaşmaları gerektiğini bilecekler. Sen ve ailemiz için bu dünyadaki her şeyle ve herkesle savaşabilirim. Sana söz veriyorum seni asla terk etmeyeceğim. Şimdi, bir an önce hazırlan ve benimle evlen.

Seni seviyorum.

Liam.

Yüzümden yaşlar akıyor, aynı zamanda gülüyordum. Yalnızca Liam ikisini de bana aynı anda yaptırabilirdi.

“Anne ağladı,” dedi Aara ve Rea’nın kucağından kurtulup yanıma geldi.

“Geçti bebeğim. Athair yalnızca anneni mutlu ediyor.”

“Athair!” Aara etrafına bakınıp Liam’ı aradı.

“Birazdan. Güzel elbiseni giymek istiyor musun?” diye sordum, onu kollarıma alırken.

“Lee,” Rea yanıma gelip Aarabelle’i aldı. “Ağır kaldırmak yok, lütfen. Çok fazla ayakta kalıyorsun ve bugün pek oturma şansın olmayacak.”

Başımla onayladım ve karnımı ovdum.

Aarabelle’i giydirip gelinliğimi askısından çıkardık. Uzun tül kuyruklu, beyaz renkli sade bir gelinlikti. Neredeyse kalçalarıma kadar uzanan U şeklinde derin bir yırtmacı vardı. Klasik bir tarzdı ve karnım için bolca yeri vardı.

Reanell gelinliğimi düzeltti ve saçlarımı bir kez daha kontrol etti. Beni aynanın önüne götürüp yerleştirdi. Önümde de Aarabelle duruyordu. “Vay canına,” dedim usulca. “Harika görünüyorsun fıstığım,” dedim, hemen arkasında gelinlikle durmakta olduğumu aklımdan çıkarmaya çalışarak.

Aynada sarı saçlı, parlak mavi gözlü ve kırmızı dudaklı bir kadın vardı. Saçları dalgalıydı ve biraz kenarlara taşarak omuzlarına dökülüyordu. Ne kadar mutlu olduğu gözlerinden belliydi. Aynada kendime bir başkasıymışım gibi bakarken bu sahnenin ne kadar doğru durduğunu düşündüm. Balık elbisemi gözlerimle takip ettim. Karnımdaki şişkinlikle bile harika duruyordu.

“Hazır mıyız?” diye sordu Reanell aceleci bir tonda.

Önce Aara’ya, ardından aynadaki yansımasına baktım. “Ben hazırım.”

“Tamam, gidelim. Erkeğin seni bekliyor.”

“Rea.” Kolundan tuttum. Durup kocaman gözlerle bana baktı. “Bunu bildiğinden emin olmak istiyorum. Seni çok seviyorum ve benim için çok değerlisin.”

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Üstüme gelen duygu sağanağıyla mücadele ediyordum. “Yollarımızın tesadüfen kesiştiğini biliyorum ama benim için aileden sayılırsın. Donanma bizi nereye götürürse götürsün her zaman kalbimde olacaksın.”

Catherine başını aramıza soktu. “Bölüyorum ama zamanı geldi. Bu arada Mark bu nikah kıyma işini fazla ciddiye almış durumda, benden söylemesi.” Güldü ve kafasını aramızdan çekti.

“Pekala Aara,” dedim elimi ona uzatarak. Minik eliyile parmaklarımı sardı ve kapıdan çıktık.

Bu sabah dışarısı biraz bulutluydu ama şimdi güneş açmıştı. Sahile doğru yürüdük. Ardından Aara ve ben arkada kalıp bekledik. Keşke ailem de burada olsaydı fakat son ziyaretlerinden bu kadar kısa bir süre sonra tekrar gelemeyeceklerini söylemişlerdi. Babam kendini pek iyi hissetmiyordu ve yolculuk onu yoruyordu. Üstelik onlara geç haber vermiştik. Yine de bu yolu babamla yürümeyi isterdim.

“Ben aşağı ineceğim. Aara’yla sen ne zaman hazır olursanız.” Rea gülümsedi ve yanağını öptü.

Eğilebildiğim kadar eğildim ve elini elime aldım. “Ah, Aara. Bu küçük, kısa hayatında çok fazla şey oldu ama senin sevgin hep yanımdaydı. Liam ve elbette baban da

seni sevecek. Çoğu kızın sahip olduğu sevginin iki katına sahip olacaksın. Seni seviyorum.”

Elbisesinin üstündeki çiçekle oynamakla meşguldü. Gülümsedim. Ardından başını kaldırıp bana baktığında öpücük için dudaklarımı büzdüm. Bana uzandı ve sonra onu kollarıma aldım.

“Harika görünüyorsun canım.” Nefesim kesilerek arkamı döndüm. Takım elbisesiyle babam karşımda duruyordu.

“Baba!” diye bağırdım ve kalkmama yardım etti. “Gelmişsin!” Kollarımı ona sardım. Ağlamak istiyordum.

O nerede olsa tanıyacağım tok sesiyle güldü. “Bunu dünyada kaçıramazdım. Seninle konuştuktan sonra Liam aradı ve uçak biletlerimizi aldı. Keçi gibi inatçıydı, gerekirse arabayla gelip bizi alacağını söyledi.” Tekrar güldü ve beni kendine çekti. “Kendine iyi bir adam bulmuşsun.”

“O gerçekten çok özel.”

“Sen de öylesin,” dedi parmağıyla burnuma dokunarak. “Ve sen de öyle! Selam benim güzeller güzeli prenesim.” Babam Aara’yı kaldırdı ve onu tek koluyla tuttu. Diğer kolunu bana uzattı ve koluyla belinin arasından elimi geçirdim. “Gidip şu kocanı bir görelim.”

“Tamam.” Sesim titriyordu ama gergin değildim. Tam tersiydi. Hazırdım ve sabırsızlanıyordum. Onu görmek istiyordum. Yeminlerimizi etmek ve birlikte yaşayacağımız hayata adım atmak istiyordum.

Yürümeye başlamıştık ve bir yerlere takılmamak için sürekli önüme bakıyordum. Başımı kaldırdığımda zorlukla nefes alabilmişim. Liam arkasında Quinn ve Jackson’la birlikte duruyordu. Reanell ve Catherine benim duracağım

taraftaydılar ve Mark da iki grubun ortasındaydı. Beyaz tülle ve kırmızı güllerle süslenmiş bir kemerli geçit hazırlanmıştı. Kenarda Aidan ve benim ailem için birkaç sandalye vardı. Ama içimde kelekler uçuşturan esas şey Liam'ın bana bakışıydı.

İçtenlikle gülüyordu ve yaşlarla dolu gözleri parılıyordu. Ona doğru yürüyordum, o da bana doğru ilerliyordu. Liam durur gibi olunca babam gülümsemeye başlamıştı.

Yanına geldiğimizde güneş ona arkadan vuruyordu ve mavi gözleri içime işliyordu. "Merhaba," dedim ve gözümdeki yaşı damlayamadan sildim.

"Merhaba," dedi Liam ve başparmağının ucuyla diğer gözümdeki yaşı sildi.

Aarabelle babamın kollarında kıpırdanıyordu. "Anne!" diye bağırdı ve Liam kollarını açıp ona uzandı. Aarabelle onun kucağına atladı ve Liam onu yukarı kaldırdı.

"Kimsenin seni unuttuğu yok," diye güldü ve onu kollarında kenara aldı.

Bir elimi Liam'ın göğsüne, diğerini Aara'nın sırtına bıraktım. Tam burada, dünya tam da olması gerektiği gibiydi.

"Sevgili çocuklarım," diye söze girdi Mark ve ilk kez ona bakmayı akıl ettim.

"Dalga geçiyorsun," dedim gülerek. "Cübben de mi var?"

"Ben bir din adamıyım ve elbette cübbem var çocuğum. Şimdi yerlerinizi alın, sevgimin ve merhametimin evliliğinizin üzerine olmasına izin verin."

“Şapşal herif,” diye mırıldandığını duydum Jackson’ın.

“Bugün burada Sparkles ve Dreamboat’un yeni bir dünya yaratmalarına şahitlik etmek için toplandık.”

Liam, ben ve ortamdaki herkes gülmeye başlamıştı.

Mükemmel evlilik işte buydu. Ailemiz olan arkadaşlarımızın arasında, birbirimize âşık olduğumuz ortamın içindeydik. Birlikteliğimizi daha da güçlendiriyorduk.

“Her neyse,” dedi Mark kendisi toplayarak. “Bugün burada benim için çok önemli iki insanın evliliği için bir araya geldik. Liam ve Natalie geleneksel bir tören istemişlerdi ama görüyorsunuz ki burada pek geleneksel bir şey yok. Öyleyse bunu onların olduğu şekilde yapalım, yani... Mükemmel olsun.”

Mark’a baktım, bakışları yumuşamıştı. Karşılıklı gülmüsedik. Bu sırada Aarabelle, Liam’in yüzünü mıncıklamaya başlamıştı. Mark haklıydı. Burada geleneksel hiçbir şey yoktu.

“Natalie, yeminini kendin mi etmek istersin yoksa benden sonra tekrarlamak mı? Ben hazırlandım, biliyorsun,” dedi Mark sırtarak.

“Ben yaparım, teşekkürler.” Liam, Aarabelle’i yere koyar koymaz Aara Jackson’a doğru koştu. Yemin ederim bu çocuk hayatındaki erkekler sayesinde hiç yürümek zorunda kalmıyordu. Liam’in elini tuttum ve gözlerimiz birbirine kilitlendi. “Ben sana bir şey yazmadım. Bu yüzden söyleyeceklerim biraz dağınık ve anlamsız olabilir.” Derin bir nefes aldım ve aklımda uçuşan sözcükleri sıralamaya çalıştım. “Bizim böyle olacağımızı hiç düşünmemiştim. Ne planlarımın arasında böyle bir şey vardı ne de olasılıkların.

Hayatımın en karanlık zamanlarından birinde, ışığın olup olmadığından bile emin olmadığım bir dönemde çıkıp geldin. Seni arkadaştan biraz daha fazlası olarak görmeye başladığım zamanları hatırlıyorum. Yanında olmak istediğim, dokunmak, sarılmak, yanında rahatlamak istediğim zamanları... Beni asla kendinden uzaklaştırmadın çünkü beni benden iyi tanıyordun. Bir şekilde her şeyi görüyordun ve beni her şeyimle seviyordun. Belki önceden böyle olacağımız düşünülemezdi ama biz kesinlikle birbirimiz için yaratılmışız. Kalbim, sevgim, günlerim ve gecelerim senin. Seni ayağa kaldıracığım, yanında olacağım ve sahip olduğum her şeyi sana vereceğim." Derin bir soluk aldım ve baraj kapaklarını serbest bıraktım. "Seni çok seviyorum. Tüm kalbimle seveceğim."

Liam'm başparmağı elimin üstünü okşuyordu. Gü-lümsedi. "Çenen düştüğünde çok tatlı oluyorsun."

Mark boğazını temizledi. "Liam, yeminlerinizi du-yalım artık. Bundan daha iyisini yapman gerek çocuğum."

Liam ona bir bakış attıktan sonra bana döndü.

"Natalie, ben aşkı aramıyorken biz seninle onu bulduk. Benim aradığım şey yardımdı. Ve bana sen yardım ettin. Gülümsemenle, gözlerinle ve kalbinle bana eksikliğini duyduğum şeyi verdin. Her gün seni görmek için yeni bir bahane buluyordum çünkü sen günlerimi yaşamaya değer kılıyordun. Bebek bezi değiştirmeyi de öğrendim," diyerek durdu ve birlikte gü-lümsedik. "Bir çocuğu giydirmeyi de öğrendim ama en önemlisi bir adam olmayı öğrendim. Sadece kendini ve işini düşünen bir adam değil, aynı zamanda kadınının yanında duran ve gerektiğinde onu koruyup kollayan bir adam olmayı öğrendim. Sen bana aşkın ne olduğunu gösterdin. Zor zamanlarımız olacak, yıpranacağız ama asla senin yanından ayrılmayacağım. Yanında kalaca-

ğım ve hayat bizi nereye savurursa savursun senin için savaşacağım. Aarabelle'i ve oğlumuzu birbirinden ayırmayacağım. Seni ve onları bedeli ne olursa olsun koruyacağım. Seni sevmediğimi hissettiğin tek bir gün bile olmayacak. Ve eğer bir gün öyle hissedecek olursan beni dövmeğe serbestsin." Liam gülümsedi. Ben ise gülüyordum.

Yeminini ederken kalbim tamamlanmış oluyordu. Ve söz konusu Liam olunca biliyordum ki sözünü tutacaktı.

Liam ellerimi tuttu. Duygularını kontrol etmek için verdiği mücadeleyi gözlerinden okuyabiliyordum. "Sana sözümü, adımı ve kocan olarak sahip olduğum her şeyi veriyorum."

Ardından ağlamak üzereymiş gibi görünen Mark'a döndü. Başını iki yana salladı. Arkamdan burun çekme seslerini duyabiliyordum.

"Yüzükler!" Mark'ın nihayet aklı başına gelmişti. "Pekala, Quinn lütfen yüzükleri uzat."

Quinn öne çıktı ve Liam'ı sırtına vurarak gazladı.

"Teşekkür ederim çocuğum."

Gözlerimi devirip kıkırdadım. Gerçekten çok şapşaldı. "Sadece internetten eğitim aldığını biliyorsun değil mi?"

"Evet, şimdi sessiz olun ve buyruğumla bu birleşmeyi onurlandırmama izin verin." Tekrar elindeki kitapçığa bakıp repliklerini kontrol ediyordu.

"Tanrı aşkına..." diye mırıldandı Jackson. Yine kıkırdadım.

Liam ve ben Mark'ın söylediği sözlerimizi tekrarladık ve yüzükleri birbirimizin parmaklarına taktık. Onunki

Kelt kabartması olan sert, tungsten bir yüzüktü. Modern duruyordu fakat üzerindeki kabartma ona kültürel mirasını hatırlatıyordu. Aynı zamanda hayatımızı birleştirip bir aile olmamızı temsil ediyordu. Benimki ise tamamen elmaslarla kaplı bir sonsuzluk yüzüğüydü. Liam bu konuda fazlasıyla ısrarcı olmuş ve parasını istediği gibi harcayacağı konusunda oldukça kararlı davranmıştı.

Birinin 'gelini öpebilirsin' demesini bekliyordum ama Liam cebinden altın bir zincire takılmış üçüncü bir yüzük çıkardı. "Aarabelle," dedi kumda oturmakta olan Aara'nın yanına eğilerek. Elimi göğsüme götürdüm. Hıçkırmamak için zor duruyordum. "Baban olmadığını biliyorum ama sana her zaman babalık yapacağım. Bu sana sözümü gösteren bir yüzük. Seni koruyacağım, hep seninle olacağım, ayrıca asla o kötü üvey anne-babalar gibi olmayacağıma söz veriyorum çünkü seni asla kızımdan farklı biri olarak görmeyeceğim." Zincir taktığı yüzüğü Aara'nın boynuna taktı. Kendimi daha fazla tutmam mümkün değildi. Deliler gibi ağlıyordum. Reanell, Catherine, Ashton ve annem de bana katılmışlardı. "Ah, bir de sana kahvaltılarda pasta, öğle yemeklerinde de dondurma vereceğim."

Liam ayağa kalktı ve bana baktı. Beni sımsıkı kollarına aldı. "Seni sevmek hayatımdaki en büyük onur. Sen bana sadece kendini değil, aynı zamanda sevecek iki çocuk verdin."

Elimi atmakta olan kalbinin üzerine koydum. "Seni ne kadar çok sevdiğimi asla bilemeyeceksin." Burnumu çektim ve Liam bir kez daha gözlerimi sildi.

"Artık karımı öpebilir miyim?" diye sordu Mark'a bakarak.

“Güzel bir öpücük olsun,” dedi Mark sırtarak. “Papaz-olun nokta com sitesinin bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum.”

Liam kollarını bana daha da sıkı sardı ve beni geriye yatırdı. “Papazı duydun.”

Beni arkaya yatırarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Kocamı öperken dudaklarım onunkilere karışıyordu. Hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğimi bildiğim adam oydu çünkü biz birbirimize tam uyuyorduk. Beni tekrar doğrulttu ve ardından Aarabelle’i kaldırdı. Onu yanaklarından öptü ve Aara da kollarını ona sardı.

“Sizi seviyorum,” dedi Liam ikimize birden bakarak.

“Seni sevyovum,” diye cevapladı Aara.

Etrafımı saran aileme ve arkadaşlarıma baktım. İçim içime sığmıyordu. Hiç bu kadar mutlu olmamış, nerede olduğumdan hiç bu kadar emin olmamıştım. Bazen iyiyi bulmak için kötünün içinden geçmek gerekiyordu. Hayat kolay değildi ama yanımda Liam oldukça bu yükü tek başıma taşımak zorunda olmadığımı biliyordum. Aşkımız bizi iyileştirecek ve güzel günlere götürecekti.

Son Bölüm

Liam

“Zamanı geldi.” Natalie beni sarsıyordu. Elimle onu savuşturdum. Sırtıma sertçe vurarak cevap verdi.

“Lee,” diye homurdandım. Çok yorgundum. Bu hafta pek çok dalış yapmıştık, diğer eğitimlerde de pestilimiz çıkmıştı. Bütün hafta toplam on saat bile uyumamış olabilirdim. “Şimdi olmaz.”

“Hayır, uyan! Zamanı geldi. Bebek geliyor.”

Ne?

Bu beni uyandırmaya yetmişti. Doğruldu ve bana umursamaz bakışlarla bakmakta olan Natalie’ye döndüm. “Tamam, şimdi uyanığım.”

“Aaron’ı çoktan aradım. O gelip Aarabelle’i alacak. Ben de gidip çantamı alayım,” dedi iki yaşında çocuğa anlatır gibi. Hâlâ durumu tam olarak idrak edememiş gibi hissediyordum.

Oğlumuzu dünyaya getirecekti.

Son birkaç aydır Natalie’nin birkaç küçük sorunu olmuştu. Yalancı kasılmaları çok sıklaşmıştı. Bu beni bir noktada çileden çıkarmış, doktordan bunları durdurması-

nı istemiştim. En korktuğumuz an ise birkaç hafta önce Natalie'nin bebeğın hareketlerini hissedemediğini söylediğı zamandı. Yeni bir ultrason için hastaneye gitmemiz gerekmişti, ki bu sorun değildi ama Lee berbat haldeydi. Saatterce ağlamış ve bebeğın hareket etmesi için yalvarmıştı. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

“Pekala, gel bakalım. Bir çanta almamız gerek, sonra arabaya bineceğiz.” İşleri kafamda sıralamaya başlamıştım ki Natalie omzumu yakalayıp sıktı. Yeni bir kasılma gelmiş olmalıydı. “Lanet olsun!” diye bağırdım tırnakları omzuma girerken.

“Aaron buraya bir an önce gelse iyi olur yoksa çocuğumuzun doğumunu sen yapacaksın.”

“Hadi be!” Aklını kaçırmış olmalıydı.

“Liam, çık yataktan.”

Doğru.

Çanta.

Araba.

Hastane.

Bunu yapabiliirdim.

Bizim çantamız ve Aara'nın çantası koridorun sonundaki dolaptaydı. Onları aldım ve ön kapıya koydum. Üst kata fırlayıp Aarabelle'i beşğinden çıkardım. Onu uyandırdığımda tam bir canavara dönüşecekti. Dünyadaki en tatlı çocuk olduğuna yemin edebilirdim ama gizli boynuzları da vardı. Uykusunda rahatsız edildiğinde ortaya çıkıyorlardı.

Onu yavaşça kaldırdım ve gözlerini açmaması için

dua ettim. Kanepeye yatırırken uyandırmamayı bir şekilde başarmıştım. Eğer bundan sonra uyanırsa kabahat Aaron'ındı.

Çalan kapıyı açtım.

"Hey adamım."

"Hey," dedim maratondan çıkmış gibi bir sesle. "Aara kanepede uyuyor ve pembe çanta onun."

Aaron güldü ve sonra durdu. "Onu uyandıran ben olmayacağım," dedi Aara'nın lanetini üstüne almak istemediğini fark ederek.

"Buradan sonrası sende kardeşim."

"Sağol," dedi gülümseyerek. Düğünden sonraki birkaç hafta hepimiz için gergin geçmişti fakat sonra Aaron, Rebecca ile tanışmıştı ve bu, gerilimi bir nebze azaltmış görünüyordu. Son birkaç aydır birlikteydiler ve Aaron gerçekten mutlu gibiydi.

Rebecca'dan sonra Natalie'ye ve bana sürekli onu incitiyormuşuz gibi bakmayı kesmişti. Düzenli olarak gelip Aarabelle'i alıyordu. Hatta geçen hafta onu bırakmaya geldiğinde Natalie dışarıdaydı ve oturup karşılıklı birer bira içmiştik.

Bu, tuhaf ama doğru yönde atılmış bir adımdı.

"Liam!" diye bağırdı Natalie ve basamakları ikişer ikişer adımlayarak merdiveni çıktım.

"Geldim."

"Beni almayı unuttun mu? Bu işin en önemli parçası benim, hatırlatırım." Yüzünü buruşturmuştu. Hızla yanına gittim.

“Hayır. Ayrıca şu an biraz korkunç duruyorsun.”

“A-ha”

Aşağıya inmiştik. Aaron, Aarabelle’i kollarına almıştı ve Aara ona delici bakışlarından atıyordu. Kendi kendime güldüm çünkü en azından bu benim başıma kalmamıştı.

Lee ona doğru yürüyüp Aara’nın sırtını okşadı. “Güle güle güzel kızım. Yakında görüşürüz.” Minik elini öptü. Gözlerinde biriken yaşları görebiliyordum.

“Lee, bebek doğar doğmaz Aara’yı göreceksin.”

“Biliyorum,” dedi onu alnından öperken.

“Liam aradığında onu getiririm,” dedi Aaron. Birbirimizin etrafında bu kadar rahat davranabiliyor olmamız tuhaftı ama hey, benim için sakıncası yoktu. Bana kalırsa Aara’nın hatırına hepimiz fazladan çaba gösteriyorduk. Ve şimdi Becky* olduğuna göre karımı gözleriyle becermesini izlemek zorunda değildim.

“Tamam, daha fazla duygusallaşmadan arabaya...” dedim Lee’yi dirseğimle dürterek ve başıyla onayladı.

Havluyu kapıp arabaya doğru koştum. Sessiz davranmaya ve yaptığımı Natalie’nin görmemesine uğraşıyordum. Beni yakalamaması düşük ihtimaldi ama koltukları korumaya çalıştığım için beni suçlayamazdı.

“Liam Dempsey!” diye bağırdı arkamdan paytak paytak yürüyerek. Benim minik, sevimli penguenim. “Seni doğrarım.”

“Benimle böyle tatlı tatlı konuşmanı çok seviyorum,” diye cevap verdim neşeyle.

* Rebecca’nın kısaltması (ç.n.)

“Beni burada bıraktın. Kasılması olan hamile karını...”

“Hayır, daha rahat etmen için Robin’i hazırlıyordum.”

Gözlerini kısıtı ve başını yana eğdi. Şimdi boku yemiştim. Hızla ona doğru gittim ve elini tutup arabaya binmesine yardım ettim. O oturunca hızla kendi koltuğuma yöneldim. Öfkesini hissedebiliyordum ve daha arabanın içine bile girmemiştim.

“Sen öldün.”

“Tahmin ediyordum.”

“İyi... Seni öldürdüğümde fazla şaşırmazsın o zaman.”

Elini alıp üstünden öptüm. Sempatik davranarak onu rahatlatabilirdim belki. “Seni çok seviyorum hayatım. Bugün beni dünyadaki en mutlu adam yapacaksın.”

“Yine de öldün.”

Ya da ölmedim. Elimi Herkülvari bir güçle sıkıyordu. Çekmeye çalıştım fakat daha da sıkarak karşılık verdi.

“Elime ihtiyacım var.”

Hiçbir şey söylemedi ama gözlerinden çıkan ateşle yanağımda delikler açtığını hissedebiliyordum.

Hastaneye vardığımızda Natalie’yi odasına aldılar. Hemşireler onu bir yığın monitöre bağlar bağlamaz telefon etmeye başlamıştım. Birliğimi arayıp onlara haber verdim ve derhal doğum iznini kaptım. Bir yanım onlara izni iptal etmelerini söylemem için beni kandırmaya çalışıyordu çünkü artık açık bir şekilde bir şeytanla evliydim. Yüzü garip bir renk almıştı ve çok asabi görünüyordu.

“Liam.” Sesi birden çok yumuşak çıktı ve neler olup bittiğini merak ettim.

“Evet hayatım?”

“Önümüzdeki birkaç saat içerisinde ne söylersem söyleyeyim unutacağına söz vermeni istiyorum.”

“Bunu yapabilirim.”

“Tamam, güzel. Çünkü senden nefret ediyorum.” Bir kasılma daha geldiğinde yüzü kıpkırmızı olmuş, tüm kasları gerilmişti. Şaşkınlıkla monitöre bakıyordum.

“Vay canına, bu baya güçlüydü!” Yukarı aşağı şekiller çizmekte olan çizgilere bakıyordum.

“Ne kadar da zekisin!” dedi dişlerinin arasından.

Ona bakıp gülümsedim. Sanırım bu yapılacak en iyi hareket değildi fakat şu an biraz meşgul gibiydi ve ben ateşle oynamayı seviyordum.

“Bunu unutmamı istemiyormuşsun gibi yapacağım.”

Kasılma geçmişti ve Natalie cevap veremedi hemşire odaya girdi. Kıçımı kurtardığı için ona güzel bir hediye almayı aklıma not ettim.

“Neredeyse dokuz santimetredesin. Epidural* için çok geç. Doktoru çağıracağım. Bebeğini çok yakında kucağına alacaksın.” Bir anda bayılacakmış gibi hissettim.

Hızla Lee’nin yanına gidip elini tuttum ve alnını öptüm. “Çok yakında bebeğimiz doğacak. Harikasın hayatım. Harikasın ve mükemmelsin.”

“Liam,” dedi yorgun bir sesle. “Seni çok seviyorum. Ve korkuyorum.”

* Doğum sırasında yapılan bir lokal anestezi türü. (ç.n.)

“Neden?”

“Ya bir şeyler ters giderse?”

“Ben tam buradayım. Hep senin yanında olacağım. Bunu yapabilirsin,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama son zamanlarda ya bebekle ya da doğumla ilgili bir şeylerin ters gittiği rüyalar görüyordu. Onun deliliğini tartışmaya açmam yersizdi çünkü bunlar sadece rüyaydı ve beni de sık sık öldürmekle tehdit ediyordu.

Onu deli etmeyi seviyordum. O konuda sorumluluğu üstüme alabilirdim.

“Hiçbir şeyin ters gitmesini istemiyorum.” Alt dudakları titriyordu.

Ellerimle yüzünü tuttum ve alnımı alnına dayadım. “Eğer bir şeyler ters giderse birlikte üstesinden geliriz. Endişelenecek bir durum olana kadar endişelenmeyi bırak. Ben yanındayım.”

Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ve bu beni deli ediyordu ama kendime hâkim olmam gerektiğini biliyordum.

Başıyla onayladı ve derin bir nefes aldı.

“Hazır mıyız Bayan Dempsey?” Ona her böyle seslenildiğinde içimde küçük bir ürperme oluyordu. Bana bu kadının artık bana ait olduğunu hatırlatıyordu. Onun beni seçtiğini ve onu bir şekilde benimle evlenmeye ikna ettiğini...

“Eğer bebek çıkmaya hazırsa sanırım biz de hazırız.” Elini sıktım ve Natalie cümlesini tamamladı. “Narkoz olmadan.”

“Narkozu çok abartıyorlar.” Natalie’nin gözleri bir

kez daha hiddetle üzerime yöneldi. Teslim olmuş gibi ellerimi kaldırdım. “Elbette bu doğum işlerini pek bilmiyorum, bu...”

“Nefreti de.”

“Sevgiyi diyecektin sanırım.”

Natalie homurdanırken doktor bana sempatik bir bakış attı. Dr. Contreras benim ne olduğunu anlamadığım bazı kontroller yaptı. Yani bu içinden o plastik şeyi fırlatan hindiler gibi mi oluyordu? Doktorun Natalie’yi kontrol faslı beni biraz germiştii.

“Pekala Natalie. İkınmanı istiyorum.”

Natalie bana bakarken hemşireler onun bacaklarını kaldırdılar. Yorum yapmıyordum çünkü bunun sonunda testislerime bir tekme yiyeceğimi biliyordum. Bu yüzden kenarda sessizce durdum. Natalie inliyordu ve yüzünde ter damlaları birikiyordu. Artık elimin vücut bütünlüğümün bir parçası olmadığına emindim. Altmış kiloluk bir kadın bu gücü hangi cehennemden buluyordu?

“Elim, elim, elim,” dedim renginin giderek mora çalmakta olduğunu görünce.

Kahretsin.

“Senin koca çocuğunu çıkarmaya çalışırken vajinam alev almış durumda. O yüzden kes sesini,” dedi Natalie çektiğim acıdan hafif bir mutluluk duyarak.

“Tekrar,” dedi doktor.

Elimi kurtaracak zaman bulamadan Natalie parmaklarımı bir kez daha sıkmış ve birkaç eklemi yerinden oynatmıştı. Yani tam olarak oynatmamıştı ama öyle hissettiriyordu.

“Bebek kendini gösterdi,” dedi doktor.

“Gösterdi derken?” diye sordum.

“Gel de gör.”

Natalie soluk alıp veriyordu. Başını yastığa koyduğunda doktorun yanına bakmaya gittim. Bu hayatta görmemem gereken bazı şeyler vardı ve bu da onlardan biriydi. Hassas tiplerden biri değildim fakat bundan sonra karımın vajinasına baktığımda bu görüntüyü hatırlamamın ihtimali yoktu. Kocaman, saçsız, iğrenç görünen bir şey Natalie’nin vajinasını genişletmişti ve kusacağıma hemen hemen emindim.

Onu korkutmaktansa yanına döndüm. Bu iğrenç görüntü yerine kırık parmaklarımı tercih ederdim.

“Geliyor mu?” diye sordu Lee.

Hâlâ kafamda bir kelime oluşturacak kadar kendime gelememiştim. Başımla onayladım ve ona elimi uzattım.

“Liam?”

Ona ne kadar rahatsız olduğumu nasıl açıklayacaktım? Bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. Bu yüzden aklıma ilk geleni söyledim. “Evet, geliyor.”

“Birkaç kez daha ıkın Lee, çok az kaldı.” Bu kez de kıcıımı kurtaran doktor olmuştu çünkü araya girmese ağzımdan çıkacak bir sonraki cümlemin ne olacağını yalnızca Tanrı bilirdi. “Bir kasılma daha geliyor.”

“Tamam,” dedi Lee ve sonra bir kez daha ıkındı. Uzun bir çığlık attı. Tüm vücudu kasılmıştı.

“Onu görmek istiyor musun?” diye sordu doktor. Kafası mı güzeldi bu kadının?

“Hayır, böyle iyiyim.”

Her şeyin farkında olduğunu belli ederek gülümsedi. “Pekala. Bir daha Lee. Bir ıkınma daha ve oğlun dışarı çıkmış olacak,” dedi Dr. Contreras ve ben bir kez daha Lee’ye baktım.

O, oğlumu dünyaya getirecek olan kadındı. Bana yalnızca hayalini kurabileceğim bir aile vermişti. Biz birbirimiz için yaratılmıştık ve şimdi bir çocuğumuz daha olacaktı. Adımı taşıyacak bir çocuk. Bu mükemmel, dünyalar güzeli kadından en az on çocuk daha yapmayı umuyordum.

“Seni seviyorum Natalie.”

Soluk verdi ve elini yüzüme koydu. “Seni seviyorum.”

“Ikın!” diye bağırdı doktor. Natalie’nin yüzüne mütthiş bir kararlılık hâkim olmuştu.

Doktorun dediğini yaptı ve ardından hayatımdaki en anlamlı sesi duydum.

Oğlumun ilk ağlayışı.

Doktorlar ve hemşireler onu temizleyip karımın göğsüne bıraktıklarında onlara baktım. Oğlumu merakla izliyordum. Benim oğlum. Bir erkek. Natalie onu tutarken ağlıyordu ve minik ellerine, ayaklarına, yüzüne dokunuyordu.

Gözlerinde yaşlarla bana baktı ve gülümsedi. “O mükemmel.”

“O senden geldi, elbette mükemmel olacak,” diye cevap verdim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Ardından oğlumun parmaklarına dokundum. İşte buradaydı,

tüm el ve ayak parmakları yerli yerindeydi. En önemli parçası da yerindeydi.

Ben yapmayı reddettikten sonra doktor gelip göbek bağını kesti. Hayır, ben almayayım. Tartıp temizlerlerken onu izliyordum. Sanırım gözlerimi ondan bir saniyeliğine bile ayırmamıştım.

Battaniyeye sardıktan sonra hemşire bana uzanıp oğlumu kollarıma bıraktı.

Natalie'ye bakıp tekrar ona döndüm. Oğlumu ilk kez kucağıma alırken gözlerim dolmuştu. Ona bakarken kalbim artık ikiye katlanmıştı, yarısı bana yarısı Natalie'ye aitti. Ona doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Natalie be-beğimizin koluna dokundu.

“Merhaba Shane. Ben senin babanım.”

SON

Herkes her zaman yardım etmek istiyordu. Ölüm hakkında en çok öğrendiğim şey bu olmuştu. Marangozluk işleri gerektiğinde insanlar ellerini uzatıyorlardı. Sizin için yemek yapıyorlar, evinizi temizliyorlar, bozuk panjurunuzu onarıyorlardı, ama hepsi sahteydi. Hiç kimse ne söyleyeceğini bilmediği için bunu bir şeyler yaparak telafi etmeye çalışıyordu, ama bir hafta ya da birkaç aydan sonra yardım gelmeye başlıyordu. Hayatla tek başınıza yüzleşmekten ve insanların bir zaman sonra hayatlarına devam ettiklerini öğrenmekten başka çareniz yoktu. Ama ben öğrenememiştim. Her gün, her gece üzerime gelen bu cehennemi yaşıyordum.